

ISOBEL COOK

Planul lui Liz

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Tânăra de la volanul mașinii mari și vechi privi îngrijorată, prin oglinda retrovizoare, remorca în care era transportat calul ei. Chiar și acea scurtă privire i-a fost de-ajuns să se liniștească: acum, calul nu mai părea deloc agitat.

Biata Liz, avusese emoții în timpul călătoriei din cauza lui. În plus, remorca era atât de veche, încât te-ai fi așteptat să se dezmembreze din clipă în clipă pe pantele acelea abrupte în serpentină. Dar Red era obișnuit să călătorească în remorcă și nici nu era foarte temperamental – în definitiv, nu mai era demult un mânz neastâmpărat.

Liz își concentrează toată atenția asupra șoselei ce șerpuia în fața ei, mărginită de-o parte și de alta de arbori de ceai care coborau pe distanță de zeci de metri, în viroage adânci. Trebuia să se obișnuiască de-acum cu acest tip de peisaj tipic Noii Zeelande, din moment ce se hotărâse să rămână în acea zonă necunoscută de unde principala cale de

legătură cu restul lumii avea să fie chiar șoseaua prăfuită, acoperită cu argilă roșie, pe care mergea.

Își îngădui un moment de relaxare, gândindu-se încă o dată la decizia luată. Da, se părea că e momentul ideal pentru a renunța la viața de la oraș, acum când colega ei de apartament, Mary se căsătorise cu un fermier și plecase în altă regiune și, mai ales, după despărțirea de Leon... Oftă fără să-și dea seama. Sigur, nu era prima femeie dezamăgită de cel în care avusese încredere și atât de naivă încât să se îndrăgostească de un bărbat care preferase pe altcineva. Cel puțin, dacă i-ar fi spus imediat, în loc s-o lase să spere în continuare, să-și facă planuri, să viseze. Trebuia să-și fi dat seama că un bărbat sofisticat ca Leon nu putea alege ca soție decât pe cineva ca Elaine – un top model plin de rafinament... În nici un caz pe ea, o fată înnebunită după viața la țară. Sau poate că acesta era un pretext inventat de ea în acele clipe de consternare și dezamăgire. Din nou o coplesiră gândurile. Gata, își spuse din nou, ferm. S-a terminat totul; s-a terminat de șase luni. De fapt, ajunsese la performanța de a nu se mai gândi la Leon zile întregi. Un lucru era cert: dacă asta însemna dragostea – suferință, deziluzie, chin sufletesc – nu mai avea nevoie tot restul vieții! Se va concentra asupra altor lucruri, va căuta noi puncte de interes. De exemplu, pentru început, această nouă afacere în care se lansa, datorită unchiului Harry. Înălță spre cer un gând pios de mulțumire pentru unchiul său – moștenirea pe care acesta i-o lăsase îi dăduse

posibilitatea să-și îndeplinească visul... mă rog, poate nu în totalitate, nu încă, dar intenționa să facă totul pentru a-și realiza planul.

Ce ciudat! Primul anunț de la rubrica „Proprietăți de vânzare” din ziarul local se dovedise a fi singurul pe care-și putea permite să-l ia în considerare. În anunț se scria: patruzeci de acri, casă, dependințe, ponei, loc adecvat pentru școală de echitație. Se entuziasmă citindu-l. La prețul incredibil de mic la care proprietatea fusese evaluată, îi rămânea din banii lui Harry – continua să-i considere astfel – o sumă suficient de mare pentru a-și putea acoperi cheltuielile. Și dacă la sfârșitul perioadei de probă se va dovedi o afacere profitabilă, poate că altcineva era amator s-o preia. Numai dacă respectivul loc n-ar fi prea departe. Rangiwahia... cuvânt cu mare sonoritate, dând impresia că vine de foarte departe. Cu toate acestea, când telefonă avocatului care se ocupa de tranzacție, proprietatea se dovedi a nu fi chiar atât de departe de oraș: o mică fermă în Auckland, pe coasta de vest. Proprietarul anterior, fusese informată de avocat, pe un ton sec, oficial, intenționase să înființeze acolo o școală de echitație, așa că, dacă sunteți interesată, domnișoară Kennedy...

– Oh, da, sigur.

– În cazul acesta, trebuie să vă decideți imediat, deoarece mai există un client dornic să cumpere, dar, cum dumneavoastră v-ați interesat prima...

Domnișoara Kennedy era mai mult decât interesată și se hotărî imediat să achiziționeze acel teren care promitea să fie locul ideal pentru planul ei și care, minunea minunilor, era la un preț accesibil.

Chiar în ziua următoare s-a semnat acordul și astfel, Liz intră în posesia a patruzeci de acri de pământ, a unei case, a diverse dependințe și a doi ponei. Dar, înainte de a se muta acolo, mai avea de rezolvat unele lucruri în oraș: trebuia să-l anunțe pe directorul Institutului pentru Copii Infirmi unde lucra cu mici pacienți suferinzi de paralizie, să-l ducă la potcovit pe Red, calul ei de curse cu obstacole, să evacueze apartamentul.

Încercă să-i telefoneze surorii ei mai mari, Helen, care locuia într-un oraș la o sută de mile depărtare spre sud, dar nu se putuseră înțelege, din cauza legăturii telefonice foarte proaste.

„Uite ce este“, spusese Helen, „n-aud aproape nimic din ceea ce spui, dar bănuiesc că intenționezi să faci o schimbare. Nu face nimic până nu discutăm. Trebuie să vin în Auckland – Alan m-a rugat să-i rezolv o problemă, așa că voi veni chiar azi, cu avionul de după-amiază“.

Se ținuse de cuvânt și ajunsese acasă la Liz chiar când aceasta terminase de așezat masa pentru ele două. Când află de proiect, Helen nu se arătă deloc entuziasmată.

– Cred că e o nebunie să te arunci pur și simplu în așa ceva, fără să te gândești. Moștenirea de la unchiul Harry ți-a dat asemenea idei! Fac pariu că nu ți-ar fi lăsat nici măcar un cent dac-ar fi știut ce vrei să faci cu banii!

– Știi bine că mi-ar fi lăsat! Îmi spunea adesea că, dacă vrei să investești capital în această țară, niciodată nu greșești dacă investești într-o proprietate.

– Nu și dacă proprietatea e undeva în regiunea de semideșert și are un nume de care nimeni n-a auzit vreodată. Cum spuneai că se numește?

– Rangiwahia. N-o să-ți vină să crezi ce înseamnă în limba maori: „însănătoșirea unui bolnav“, sau „o rază de soare pătrunzând printre nori“. Oricum, e exact locul pe care-l căutam. Adică, asta e ideea centrului de echitație pe care vreau să-l înființez – de a da o șansă copiilor handicapați, de a le da un loc sub soare.

– Vor avea soare din belșug, dar mai nimic altceva. Vei vedea; nu vor exista magazine, puncte de atracție, nimic... mai ales că e atât de departe.

– Nici nu-i chiar atât de departe de oraș...

– Ah! Drumurile acelea șerpuitoare de pe coasta de vest... acolo chiar și câteva mile pot însemna foarte mult. Nu știi de ce faci asta.

– De ce? Ochii ei mari deveniră brusc gânditori. Cred că este ceva ce mi-am dorit să fac de când am început să lucrez cu copii handicapați. M-am gândit tot timpul la asta, dar n-am spus niciodată nimănui – n-avea nici un rost, din moment ce tot nu puteam face nimic. Apoi, când unchiul Harry, binecuvântat fie sufletul său bun, ne-a lăsat fiecareia din noi câte o jumătate din averea lui... Gata! S-a rezolvat totul!

– Copii handicapați? Helen făcu o figură nedumerită. Credeam că înființezi o școală de echitație; nu mai înțeleg nimic.

– E vorba de o veche convingere a mea. Sunt sigură că dacă acești copii spastici ar putea fi urcați pe cal și învățați să călărească, ei bine, lucrul acesta ar face minuni pentru ei. Ar simți că pot face și ei ceva din ceea ce fac copiii obișnuiți! I-ar ajuta enorm să fie încrezători în ei înșiși. După ce vor învăța să călărească, relaxați și fără teamă, poate că vor prinde curaj să încerce și alte lucruri... lucruri pe care n-au visat niciodată că le pot face. În plus, le va face bine în multe alte privințe: mișcare în aer liber, o mai mare mobilitate, o schimbare completă față de viața de la oraș. Doresc de atâta timp să pot realiza acest lucru și acum... parcă totul a venit de la sine. Am permisiunea medicilor de a aduce acolo copiii. Sigur, nu va fi ușor... la început va fi nevoie de ambulanțe, terapeuți, medici, pentru a fi siguri că nu există nici un pericol. Intenționez să montez o bară de susținere specială de unde copiii să poată fi ridicați și așezați pe ponei.

– Un copil paralizat nu-și va putea menține niciodată echilibrul pe cal.

– Ba da, dacă poneiul este condus de cineva și două ajutoare, de-o parte și de alta, îl susțin cu o centură specială de siguranță.

– Ce ajutoare?

– Prieteni, rude, oricine poate veni pentru o zi și da o mână de ajutor. La nevoie, voi da anunț în ziarele locale, la

televizor sau la radio. Poate că unii dintre ei vor transporta și copiii, cu mașina, ceea ce va constitui, de asemenea, un mare ajutor.

Helen părea să aibă însă un raționament cu totul diferit.

– E o nebunie! Nu te gândești ce s-ar putea întâmpla?

– Ba da, dar tocmai în asta constă provocarea. Oricum, nu e o nebunie. Medicii și terapeuții cu care am discutat consideră că e o idee grozavă și că merită încercată; ar putea însemna enorm pentru acești copii handicapați. Și n-ar fi decât începutul! Dacă ar avea succes – și știu sigur că va avea – proiectul va putea fi extins astfel încât să includă copii cu tot felul de alte handicapuri: orbi, surzi... tratamentul va trebui diversificat, dar toți vor avea de câștigat. Imaginează-ți, Helen! Un centru de echitație permanent pentru copii cu handicap!

– Pesemne îl moștenești pe tata, remarcă Helen posomorâtă. Erai prea mică și nu cred că ți-l mai amintești, dar tot așa era și el... ca tine... Întotdeauna visa la câte un proiect grandios, gata să vândă totul pentru a finanța cine știe ce idee nesăbuită. Din fericire, mama îl ținea cu picioarele pe pământ! Of! Dac-ai fi discutat mai întâi cu Allan! Nu te-ar fi lăsat niciodată să te arunci într-o astfel de afacere, așa, cu ochii închiși.

– Știi că nu m-ar fi lăsat! Tocmai de aceea am procedat așa. Allan ar fi știut totul legat de partea financiară, dar am vrut să mă descurc singură.

– Ai plătit deja?

– Da. Dacă nu e Rangiwahia, nu va mai fi nicăieri în altă parte, pentru mine; n-aș mai avea niciodată o asemenea șansă.

– Dacă ai putut cumpăra patruzeci de acri de pământ cu banii lăsați de unchiul Harry, înseamnă că e ceva în neregulă cu proprietatea...

– Chiar mi-au mai rămas bani.

– Atunci, sigur e ceva în neregulă! Liz, cum ai putut face așa o prostie?

– N-ai dreptate. Avocatul m-a sunat la serviciu și mi-a spus despre ce e vorba. Terenul e acoperit tot cu iarbă și există o casă în care pot locui. Casa e locuită momentan de un îngrijitor și de soția lui, dar există trei dormitoare, așa că bănuiesc că e foarte spațioasă. Și, n-o să-ți vină să crezi, dar în aceeași zi mai apăruse un cumpărător; a trebuit să mă hotărâsc pe loc. Va fi bine, vei vedea. Proprietarii anteriori intenționau să folosească locul respectiv tot ca școală de echitație. Există deja grajduri și dependințe, și chiar doi ponei și echipament de călărie, după câte mi-a spus avocatul.

– Avocații nu spun întotdeauna totul.

– Dacă este într-adevăr ceva foarte în neregulă, pot să vând; nu se poate să pierd revânzând pământul, mai ales că este vorba de o sumă mică.

– Nu fi atât de sigură. Vei vedea că e o capcană la mijloc. Și-n plus, tot planul acesta al tău mi se pare mai mult un fel

de operă de caritate. Cum crezi că-ți vei putea câștiga existența din așa ceva?

– Nu, n-am să pot.

– Acum știu sigur că ești nebună. Și din ce vei trăi?

– Un an, mă descurc! M-am gândit la toate. Am economisit destui bani din salariul de la institut pentru a putea rezista timp de douăsprezece luni. Dacă situația devine critică, aş putea permite și accesul copiilor normali, la sfârșit de săptămână și chiar adulților... oricui ar dori să facă o plimbare călare la țară. Și pentru ponei va fi bine: își vor păstra antrenamentul. Ca să nu mai vorbesc despre Red; nu va mai trebui să se limiteze la un manej o dată la câteva săptămâni, ci va avea la dispoziție întinderi nesfârșite de iarbă, aer curat...

– Nu eram îngrijorată în privința lui Red! Când ai spus că intenționezi să pleci?

– Săptămâna viitoare.

– Săptămâna viitoare! Era de așteptat de la tine; impulsivă până la prostie! Sigur, nu spun că nu e o idee bună pentru acei copii; într-adevăr, le-ar da încredere în ei înșiși, dar de ce să nu facă asta o organizație caritabilă care dispune de pe o mulțime de fonduri?

– Dacă nu inițiez eu acest proiect, nimeni altcineva n-o va face.

– Nici măcar n-ai mers să vezi locul?

– N-am avut timp și, de fapt, nici nu e necesar. Dacă e un loc potrivit pentru călărie, sunt câțiva ponei și unde să locuiesc, e suficient pentru mine.

– Auzi, „nu e necesar!“ repetă Helen ridicându-și privirea exasperată spre tavan. Așa faci întotdeauna: te repezi nebunește fără să-ți pese că nu mai e cale de întoarcere, renunți la un post bun și te aventurezi într-o utopie, doar pentru că ți-e milă de copiii aceia. Și mie mi-e milă de ei, tuturor ne este, dar... Pe tine nu te interesează ceea ce este cu adevărat important.

– De exemplu?

– Dacă te-ai gândi să te căsătorești...

– Ah...

Liz își întoarse capul într-o parte, înainte ca sora ei să ghicească motivul pentru care privirea i se întunecă brusc. Dacă ar ști Helen de câte ori nu visase ea anul trecut la căsătorie!... Leon a fost cel pe care nu l-a interesat subiectul, cel puțin nu în privința ei.

Helen, la rândul ei, își privi gânditoare sora mai mică. Ea, care era atât de pedantă în ceea ce privește ținuta sa, de altminteri mereu impecabilă, privi exasperată spre Liz: mignonă, brunetă, ochi câprui enormi care oglindeau fiecare schimbare de expresie, gură mică, încântător conturată, maxilar fin, păr lung prins neglijent la spate, pielea fină, fără nici o urmă de fard. Purta o bluză școlărească albă din bumbac, blugi decolorați, sandale din cauciuc din care se vedeau picioarele bronzate.

– Nu pentru că bărbații n-ar fi atrași de tine... Sunt, într-un fel... Probabil ochii tăi îi atrag; te fac să pari de șaptesprezece ani, nu de douăzeci și doi. Liz făcu ochii mari

și-și încreți nasul mic, drept, cu o expresie zeflemitoare. Dacă ai cunoaște un bărbat cumsecade... Doar ai ocazii.

– Da...

– Dar nu încerci, asta e! Uite, de exemplu Neville, vecinul nostru. De când ai petrecut acea vacanță cu noi, se pare că s-a îndrăgostit de tine. Mereu mă sună și mă-ntreabă de ce nu te invit în weekend la noi. Atunci, când am fost toți împreună, nu-și putea lua ochii de la tine. Nu se poate să nu fi observat.

– Sigur c-am observat. De aceea nici n-am mai venit!

– Sigur, niciodată nu faci ceea ce trebuie. Ai putea avea un post de asistentă medicală bine plătit, o casă frumoasă și pe Neville. De ce nu vrei să te gândești?

Liz se gândi puțin la Neville, la părul lui castaniu pieptănat întotdeauna îngrijit și la viața liniștită și anostă pe care, fără îndoială, plănuia cu mintea lui ordonată de contabil să i-o ofere și-l îndepărtă imediat din perspectiva sa.

– Ți-am mai spus, pur și simplu nu te interesează.

– Necazul cu tine este că ai această idee fixă: căsătoria. Pentru că tu ai un bărbat atât de drăguț ca Allan lângă tine, acum încerci să convingi pe toată lumea de binefacerea căsătoriei. Dar, Dumnezeuule, nu cu Neville!

– Ar fi un soț minunat pentru orice fată.

– Pentru orice altă fată, râse Liz.

– Pur și simplu nu te înțeleg. Nu vei cunoaște pe nimeni în acea pustietate. Am fost o dată în regiunea aceea și, crede-mă, parcă e capătul lumii; nimic altceva decât stânci, talazuri spărgându-se în nisipul negru, desigur...

– Poteci liniștite pe care copiii să se plimbe călare în voie.

Se obișnuise cu prevestirile sumbre prin care Helen anunța o catastrofă iminentă și nici nu le mai lua în seamă; de fapt, era încă din copilărie obișnuită cu atitudinea protectoare a surorii ei mai mari. Probabil din cauză că își pierduseră părinții când erau mici – Helen avea doar zece ani, iar Liz era cu mult mai mică.

Indiferent de ceea ce spunea Helen sau oricine altcineva, Liz intenționa să nu rateze ocazia aceea unică și, chiar dacă munca era neplătită, cel puțin îi aducea satisfacție. Un loc la țară și, în același timp, pe malul mării. Simțea deja în nări mirosul mării, parfumul florilor sălbatice și al ierbii. Va fi un punct de început și pentru ea; într-un fel, va fi o vacanță și, chiar dacă lucrurile nu vor merge așa cum își dorește ea, cel puțin a încercat. În definitiv, un an nu e o veșnicie.

Liz redeveni atentă la drumul din fața sa și, brusc, o copleși o senzație de izolare. Vândul desena modele în nisip și împrăstia spuma valurilor. Se hotărî să facă o pauză ca să înoate în golful singuratic. Acum, că ajunsese deja pe coastă, nu putea fi prea departe de destinație și o baie în apa răcoroasă era tot ce-i trebuia. Soarele puternic îi va usca șortul și cămașa cu care era îmbrăcată și care aveau să suplinească absența costumului de baie, așa că va ajunge la destinație într-o stare destul de prezentabilă.

– Nu durează mult, amice! Își asigură ea calul, mângâindu-l ușor pe gât și verificând dacă se simte bine, după care porni prin nisipul fierbinte.

Când ajunse pe țărm, se lăsă în voia valurilor, ademenită de jocul picăturilor de apă, răsfățată de răcoarea lor și cu greu se hotărî să renunțe la acest deliciu. Se plimbă până la capătul golfului, în briza mării, sperând ca hainele de pe ea să se usuce destul de repede, imaginându-și figura îngrozită a surorii ei la vederea scenei și comentariul ei ironic: „Liz, vei ajunge acolo ca un șobolan înecat!”

Brusc, o umbră profilată pe apa mării o anunța că nu e singură pe plajă. Se-ntoarse uimită, și văzu un tânăr bronzat care-i aruncă un zâmbet scurt înainte de a plonja în valuri. Rămase să privească silueta înaltă a bărbatului îmbrăcat cu un tricou portocaliu și un șort decolorat, trecând repede prin fața ei, spre un punct stâncos și observă că acesta ducea cu el un „kon-tiki“, o ambarcație mică de pescuit. Nu se vedea nici o altă mașină în afară de a ei, așa că Liz trase concluzia că trebuie să fi fost vreun fermier care coborâse de pe dealul din apropiere.

Ciudat cum chipul lui, văzut o fracțiune de secundă, i se întipări în minte: trăsături puternice, păr negru... dar mai ales expresia aceea de vitalitate, debordând de viață. Desigur, îi reținuse atenția pentru că era o curiozitate, având în vedere ce puțin populată era acea zonă; era așadar normal ca orice întâlnire să nu treacă neobservată, mai ales că individul se-ntâmpla să fie foarte atrăgător – verdict neașteptat pe care subconștientul ei îl formulă.

Îl mai văzu încă o dată, așteptând ca vântul să-i pună în mișcare barca și în cele din urmă, lansându-și micul kon-tiki.

Străinul continua să-i atragă atenția: lat în umeri, ținându-se foarte drept, era categoric o imagine la care merita să privești, fie numai pentru contrastul pe care pielea foarte bronzată și portocaliul viu al cămășii îl făceau cu albastrul mării. În acel moment și el o văzu și-și ridică mâna, într-un gest de salut. Liz, jenată de a fi fost surprinsă privind atât de deschis, răspunse schițând și ea la rândul său un salut, apoi se-ntoarse repede, căutând un punct solid de sprijin de unde să poată sări pe o stâncă, scurțând astfel drumul înapoi.

— Nu sări! auzi ea deodată, în timp ce tocmai își lua avânt. Așteaptă-mă! strigă el din nou, grăbindu-se spre ea. E periculos să traversezi pe acolo. Există un loc mai bun. Vin acum să-ți arăt.

— Nu e nici o problemă! strigă Liz peste umăr, încercând s-acopere vuietul unui talaz care se spărgea de stâncă.

— Nu încerca să sari!

Liz se hotărî să-i ignore sfatul. Ce era asta? O încercare de a face în mod original cunoștință cu ea? Dacă vroia s-o mai vadă, putea foarte bine s-aștepte pe stânci, vizavi. Cât despre pericolul de a sări peste acea spărtură în stânci... e adevărat, nu era prea îngustă, dar nici imposibil de sărit.

Aproape că necunoscutul o ajunsese, când Liz, după ce așteptase ca vântul să spulbere trena de spumă a ultimului val spart, își luă avânt, considerând că e momentul potrivit să sară pe stânca din față. Se-ntâmplă, însă, să-și piardă echilibrul la aterizare și, deși-ncercă să se agațe de ceva,

căzu pe stânca de dedesubt; își dădu seama că se lovise la cap de unul din colțurile ascuțite ale acesteia și în aceeași clipă, un zid de apă rostogolindu-se amenințător spre ea explodă într-o miriadă de schije de spumă, târând-o într-un vârtej și făcând-o să se rostogolească, neputincioasă, ca o păpușă de cârpă. Încercă din răspuț să se lupte cu valul și să iasă la suprafață; reuși în cele din urmă, aproape sufocându-se, ca imediat un alt val s-o târască nemilos afundând-o din ce în ce mai adânc. Nu mai avu putere și cedă – era mai ușor să se lase purtată repede, tot mai repede, de-a lungul unui tunel întunecat unde, în scurt timp, n-a mai fost nimic, decât un hău imens.

Își reveni cu greu, vag conștientă că se află într-un loc umbrat. Auzea picăturile de apă scurgându-se pe pereții încrustați cu ferigi ai unei grote. Care grotă? Și cine era bărbatul îngenucheat lângă ea care o privea atent și pe a cărui față apărură o expresie de ușurare în momentul în care deschise ochii?

– Ce s-a întâmplat?

– Ai alunecat pe stâncă, ai căzut, apoi un val uriaș te-a aruncat în mare. Credeam că nu voi mai ajunge niciodată la tine.

– Aha...

Deocamdată, se simțea în siguranță și era mulțumită. Nu era încă pe deplin conștientă și explicația lui îi era de-ajuns. Pe de altă parte, mintea ei se încăpățâna să găsească amănunte și puncte de sprijin, dar totul era încă prea încetșat. Încercă să se ridice, dar în clipa aceea figura lui

deveni neclară și Liz se prăbuși din nou în brațele străinului. Uimită, își duse mâna la frunte, dar el i-o îndepărtă repede.

– Hei, nu atinge! Doar nu vrei să-ncepi să sângerezi iar!

În mintea ei, totul devenea din ce în ce mai confuz. Ce să nu atingă? Părea un bandaj. Încerca să pună frânturi de imagini cap la cap, dar îi era greu să se concentreze.

– Nu înțeleg.

– Nici nu-ncerca. Te-ai lovit la cap când ai căzut; nu e foarte grav, dar ai sângerat mult! E riscant să sari de acolo; stâncile sunt foarte alunecoase. Apoi, a mai fost și valul acela mare care te-a târât... credeam că nu voi reuși s-ajung la tine. Am urlat, am încercat să te avertizez să nu sari, dar probabil nu m-ai auzit din cauza vântului.

Pentru prima dată în viață, Liz ascunse adevărul, nerecunoscând că-și imaginase că individul n-avea altă intenție decât să facă o cunoștință ocazională cu o fată pe plajă.

– Acum te simți bine?

– Da, sigur!

Pentru a-i dovedi, se forță să se ridice în poziție șezând și se trezi privindu-l drept în față pe bărbatul care stătea încă în genunchi lângă ea. Rămase câteva clipe uimită în fața ochilor lui căprui extrem de luminoși, apoi, stânjenită în mod inexplicabil, își întoarse privirea.

– Îmi amintesc, acum! Valul acela uriaș... m-a înghițit pur și simplu, fără să pot face nimic. Probabil ai înotat până la mine și m-ai salvat. Îți...

– S-a întâmplat să fiu la momentul și la locul potrivit, spuse el, oprind-o de a-i mulțumi. Din fericire...

Liz își aminti acele clipe de groază trăite și-și dădu seama că fusese la un pas de a-și pierde viața, indiferent de cum încerca el să-și minimalizeze fapta. Îi datora viața, dar nu găsea cuvintele potrivite să-i mulțumească. Va mai încerca o dată, însă fără să-l privească; expresia din ochii lui o tulbura în mod inexplicabil.

– Cred că-ți datorez...

– Să nu mai discutăm despre asta. Numește-o mai bine un bun antrenament. Avem o mulțime de cazuri în plin sezon, dar acum e cam devreme; tu ai fost primul caz.

Liz își amintea vag că trecuse de o clădire mică venind spre plajă – probabil Centrul de Salvamari. Iar el, însemna că este membru al echipei de salvamari, ceea ce explica și statura lui athletică.

– Acea de sub copaci e mașina ta? Crezi că poți ajunge până acolo?

– Sigur, acum pot merge fără efort.

Se ridică repede în picioare, dar imediat pereții grotei începură să se miște în mod alarmant, astfel încât trebui să se sprijine de suprafața lor umedă, acoperită de mușchi.

– Văd; va trebui să apelezi la un mod de deplasare mai rapid și mai sigur.

Înainte de a-și da bine seama ce se întâmplă, Liz simți cum brațele lui puternice o ridică. Era atât de surprinsă, încât nu putu spune nimic. Oricum, n-ar fi avut nici un fel de importanță dac-ar fi protestat, pentru că individul părea

neabătut de la hotărârea luată. Cu o delicatețe deosebită, o purta în brațe fără nici un efort, lăsând chiar impresia că-i face plăcere.

– Cum te cheamă? întrebă el zâmbind, surprinzându-o privindu-l curioasă.

– Elizabeth, dar mi se spune Liz.

– Bun. Eu sunt Peter – Peter Farraday.

Când ajunseră în dreptul mașinii, o așeză ușor pe iarbă, la umbra copacilor.

– Mă simt bine, acum. Mulțumesc pentru tot. Bietul Red, cred că nu mai speră să mă vadă. Brusc, avu un fior gândindu-se că s-ar fi putut chiar întâmpla acest lucru. Bine... cred c-ar trebui să plec, acum.

– Stai puțin... Geamantane, calul în remorcă... mai ai mult de mers astăzi?

– Nu chiar.

– Știi bine că nu poți conduce încă. Mai bine lasă-mă să te conduc la mine acasă, poți să te schimbi cu haine uscate, să-ți schimbi bandajul... Doar nu ești chiar atât de grăbită. Trebuie s-anunți pe cineva că întârzii?

– Nu.

– Bine, atunci, vino cu mine.

Din nou, orice încercare din partea ei de a i se împotrivi păru o pierdere inutilă de timp. Urcară amândoi în mașină și imediat apărură și doi câini – câinii lui care îl însoțiseră la plajă și care se instalară imediat pe bancheta din spate printre cutii și harnașamente.

Drumul șerpuia urcând în pantă abruptă dealurile acoperite de vegetație. Aproape ascunsă de ferigile uriașe, o poartă purta o plăcuță pe care era inscripționat cu litere șterse „Ferma Arundel“ și o alta mai nouă pe care scria „Vânatul interzis“. Intrară cu mașina și, la mică distanță, Peter coborî încă de două ori pentru a mai deschide două porți alături de care tăblițele fixate în trunchiurile copacilor anunțau: „Interzis a se face foc. Accesul interzis. Drum particular“.

– E proprietatea ta?

– Da.

– Ai pus o mulțime de afișe și-ai arătat clar ce vrei. Dar aici, la țară, e un loc atât de liniștit, încât nu cred... adică... ai într-adevăr nevoie de ele?

– Da, am nevoie de ele.

O anumită încordare a bărbiei lui o avertiză pe Liz că e mai bine să nu continue subiectul.

– Cred că se vede la depărtare de mile de aici, din vârful dealului!

– E una dintre cele mai frumoase perspective, încuviință el, fața luminându-i-se deodată de plăcere. Cuprinzi întregul golf cu privirea. Gata, am ajuns.

Frână în fața unor trepte de lemn tocite care duceau spre o verandă întinzându-se pe toată lungimea casei vechi în stil colonial.

– Te simți bine? o întreabă el, privind-o cu atenție, după ce coborî și-i deschise și ei portiera, invitând-o să coboare.

– Da, sigur. Persistența acelei ameteți era îngrozitor de supărătoare, însă în nici un caz n-ar fi recunoscut; își adună toată puterea și urcă treptele în pas cu el.

O invită într-un living spațios cu fotolii confortabile și o canapea veche, masivă, acoperită cu o cuvertură cu motive florale în culori vii, proaspete. Buchetul enorm de flori aranjat în vaza de pe o măsuță joasă era indiciul clar al unei prezențe feminine. În mod absurd, Liz simți o oarecare dezamăgire; nici ea nu știa de ce, poate din scuză că era singur când îl întâlnise, presupusese că e necăsătorit.

– Hei, Kate, ești pe aici? strigă el, aplecându-se deasupra unei ferestre larg deschise. N-are nici un rost să mai încerc... De când s-a apucat de grădinărit, nu se mai dezlipește de parcela din vale; stă acolo ore în șir. În orice caz, știi ce-ți trebuie. Merse la barul din colțul camerei și turnă puțin coniac într-un pahar pe care apoi îl întinse spre ea.

– Chiar trebuie?

Se strâmbă, dar îl ascultă; câteva clipe mai târziu, trebui să recunoască în sinea ei că Peter avusese dreptate: sângele i se pusese deja în mișcare, alungând ultimele rămășițe ale slăbiciunii. Ridicându-se să așeze paharul pe policioara căminului, rămase privind uluită imaginea ei reflectată în oglindă: un bandaj ud, portocaliu – făcut dintr-o fâșie din cămașa lui Peter – pătat de sânge, unghiile rupte, hainele ude pline de nisip negru... Spera din tot sufletul ca acea Kate să nu-și facă apariția înainte ca ea să poată fugi cumva din casă.

– Geanta ta de voiaj este în camera de alături, spuse el parcă i-ar fi citit gândurile. Baia e la capătul coridorului; poți să faci un duș – te vei simți mult revigorată. Kate nu m-ar ierta niciodată dacă te-aș lăsa să pleci așa, continuă el, văzând-o că ezită stânjenită.

La auzul aceluia nume, Liz se hotărî imediat și, după puțin timp, în salon reveni o fată zveltă, delicată, mignonă, cu ochi căprui enormi, tenul bronzat, părul încă umed pieptănat îngrijit și lăsat liber pe umeri, îmbrăcată cu o cămașă crem din mătase și blugi decolorați, haine al căror atribut esențial consta în faptul că erau uscate.

– Așa e mai bine?

– Mai bine? Este... tăcu, amuzat și surprins, cu o privire strălucind de admirație.

– ... cu totul altceva?

– Un mic amănunt... Se duse la o cutiuță de pe cămin și luă un plasture mic pe care i-l lipi cu degete îndemânătice pe frunte, unde se mai vedea încă o mică tăietură. Am făcut cafea.

Liz luă ceașca pe care i-o întinse și se duse să se așeze lângă fereastră. Se-ntreba ce-ar spune Kate dac-ar veni în acel moment și și-ar găsi soțul la cafea cu o necunoscută; dar, probabil că pentru cei ce locuiau în zona aceea de coastă periculoasă, nu era ceva neobișnuit să fie aduși acasă la ei diverși accidentați.

– De-aici se vede până în golf. Sus, pe stânci, este un punct de supraveghere al salvamarilor.

– Un loc grozav! Și pentru pescuit, adăugă el, venind lângă ea.

– Pescuit! Brusc, își aduse aminte că, de fapt, asta făcea Peter în mica lui barcă. Sper că nu ți-am stricat programul.

– Nu... De obicei las undițele câteva ore și-apoi merg să văd rezultatul. Mergi departe?

– Ah, nici nu-ți imaginezi...

– Povestește-mi.

– Am cumpărat o proprietate – nu poate fi prea departe de aici. Intenționez să înființez o școală de echitație pentru copii.

– Echitație? Nu cumva e vorba despre Rangiwahia? întrebă el pe un ton tăios.

– Ba da! Eu sunt proprietara.

Peter nu părea deloc impresionat, ci mai degrabă surprins și, brusc, circumspect.

– Ai spus c-ai cumpărat-o?

– Da... Ce-i rău în faptul că înființez o școală de echitație?

– Nimic... deocamdată.

Liz hotărî să-i ignore atitudinea. În definitiv, nu-l privea deloc ce face ea cu banii.

– Nu mi-a venit să cred, începu ea să povestească, plină de entuziasm. Doream de mult timp să fac ceva asemănător, dar pur și simplu n-aveam destui bani... proprietățile sunt mult prea scumpe, cu mult peste ceea ce-mi puteam permite. Apoi, s-a întâmplat ceva minunat: am primit o moștenire, nu mare, dar suficient... Din clipa în care am

văzut anunțul în ziar, am știut că este exact ceea ce căutam. Scia: patruzeci de acri de pământ, iarbă, o casă... asta înseamnă că am unde să locuiesc... dependențe... adică voi avea unde să țin harnașamentele, chiar și doi ponei. Acesta va fi doar începutul. Aruncă o privire spre el, dar nu văzu decât dezaprobare pe chipul lui.

– N-ai văzut locul înainte de a-l cumpăra?

– Nu! simțea că nu mai suportă atitudinea lui descurajatoare. Ești la fel de rău ca Helen!

– Da? Și cine-i Helen?

– Sora mea; tot așa vorbește și ea, ca să-mi strice toată plăcerea. S-ar spune că înființarea unui centru de echitație pentru copii ar fi cel mai îngrozitor lucru. Dar voi reuși și dacă Rangiwahia este așa cum sper...

– Vei vedea curând, spuse el calm, privirea lui căpătând o expresie de nepătruns. Fumezi?

– Nu acum, mulțumesc. Trebuie să plec. Abia aștept s-o văd.

– Te deranjează dacă-mi aprind o țigară?

– Sigur că nu.

– Te duc eu acolo.

– Nu, te rog. Acum mă simt bine. Nu e nevoie...

– Totuși, te duc. Ai primit deja o lovitură astăzi.

Liz nu înțelese bine ce însemnau aceste cuvinte, dar oricum, o nelinișteau.

– E departe?

– Deloc; după deal.

Așadar, acest bărbat imprevizibil care o deranja și o atrăgea în același timp, avea să fie vecinul ei cel mai apropiat.

– Crezi c-am putea pleca acum?

N-ar fi vrut ca soția lui să vină tocmai acum și s-o găsească acolo, ar trebui să dea explicații și, oricum, accidentul se-ntâmplase din cauza neatenției ei. În plus, era curioasă să-și vadă cât mai repede proprietatea.

– Bine! Să mergem.

– N-ar trebui să spăl ceștile?

– Nu-ți face griji! Le spală Kate când vine.

Liz ieși, bucuroasă că nu fusese nevoită s-o întâlnească pe Kate. Ei, de exemplu, dac-ar fi fost soția lui, nu i-ar fi făcut mare plăcere să găsească... se opri, intrigată de direcția în care gândul ei rătăcise pentru o clipă.

– Bine, dar cum te vei întoarce?

– Este aproape, dacă știi scurtăturile.

– Crești oi, aici?

– La Arundel? Da. Părinții mei au de asemenea o fermă de oi, undeva mai departe, pe coastă. Acolo am crescut. La început, mi-a fost greu când am venit aici – totul era aproape numai buruieni și tufișuri. Încet-încet, am defrișat zona, cu excepția văilor dintre dealuri.

– Lucrezi singur?

– Am cu mine câțiva băieți care m-ajută. Uite-l pe unul din ei! indică el în depărtare spre un motociclist care cobora dealul în viteză mare. Lui Wayne îi place să meargă pe motocicletă, dar Tim e ca mine – preferă să meargă

călare; cred că e ceva ce înțelegi foarte bine... Apoi, aruncând o privire în oglinda retrovizoare: calul tău participă la concursuri?

– Ah, a câștigat o mulțime de premii. Fața ei strălucea de plăcere, ca de fiecare dată când vorbea despre Red. O dată a câștigat cea mai mare distincție la un concurs de călărie. Nu m-am simțit niciodată atât de mândră ca atunci. Numai că... în ultimele două sezoane l-am cam neglijat. Era destul de greu să locuiesc cu el în oraș; trebuia să-l duc la păscut la distanță de câteva mile, în suburbie și-n ultimul timp am avut un program foarte încărcat la spital... Vocea îi deveni șovăitoare; de fapt, adevărul era altul: din cauza lui Leon, renunțase la activitățile în aer liber, deși o pasionau. Dar el n-avea timp pentru cai și călărit, iar ea renunțase la plăcerile ei pentru el. Abia aștept s-o instalez pe Red în același loc în care locuiesc și eu, nu să-l am la douăzeci de mile depărtare de casă! Când trecură de ultima poartă, își dădu seama că părăsise Arundel și, din șoseaua principală, se-ndreptau spre o deschizătură într-un gard lung de hotar alcătuit din pini. Doar nu e Rangiwahia...

– Ba da, știi bine că da...

Poarta din sârmă ghimpată și bambus zăcea trântită în iarba înaltă de la intrare.

– Nu se poate... adică... nu m-am așteptat să fie așa!

Capitolul 2

Peter Farraday nu răspunse, iar Liz privea consternată padocul denivelat, neamenajat, pe care mergeau. În față se vedea o casă din lemn cu acoperiș roșu, care necesita vopsire și reparații urgente și, după ce parcurseră o alee mărginită de trandafiri și arbuști crescuți neglijent în toate direcțiile, imaginea deveni și mai dezolantă. Pajiștea din jurul clădirilor fusese tunsă recent, dar casa, văzută de aproape, era o priveliște dezolantă: vopseaua de pe pereți era scorojită, iar treptele de la intrarea principală păreau pe punctul de a se dezintegra, roase de putregai. La mică distanță, pe alee, era un șopron enorm gol, cu ușile deschise larg, atârănând în balamale – probabil grajdul menționat în anunț.

– Priveliștea este totuși fantastică, încercă Liz să se agățe de singurul aspect care era conform așteptărilor ei. Aproape la fel de frumoasă ca aceea care se vede de la tine... se opri,

pentru a mai face vreo comparație între ferma lui de o mie de acri și proprietatea ei în paragină. Și... mai este un avantaj: o mulțime de iarbă peste tot...

– Întotdeauna e așa în această perioadă a anului.

– Dar grajdurile? Își puna abia acum această întrebare, deși ar fi trebuit să se gândească de la bun început.

– Care grajduri?

Da, își dădu seama că Peter avea dreptate. Pe porțiuni mici, gardul de împrejmuire era intact, dar în cea mai mare parte stâlpii erau căzuți și ruginiți, cu sârmele desprinse, astfel încât orice turme de oi puteau intra și ieși în voie. Probabil de aceea și poarta de la intrare fusese lăsată trântită la pământ – închisă sau deschisă, era oricum același lucru.

– Caii... parcă i-am zărint păscând în spatele șopronului, încercă ea să se agațe de ultima speranță.

Peter îi aruncă o privire sardonică, făcând-o să regrete că i-a îngăduit s-o însoțească. Liz coborî rapid din mașină și porni hotărâtă de-a lungul aleii, croindu-și drum printre tufele ce se agățau de ea, încâlcite și spinoase. Se aștepta deja la ce era mai rău, dar tocmai de aceea vroia să treacă de momentul confruntării cât mai repede. Deși neinvitat, Peter o ajunse din urmă, mergând acum alături de ea. Trecură de șopronul gol care adăpostea doar câteva hamuri plesnite și putrede și un sac plin rezemat undeva, într-un colț, iar în spatele lui, într-adevăr, pășteau doi ponei. Dintr-o privire, Liz își dădu seama că erau bătrâni. Unul din ei, cel pestriț, obișnuit să primească pâine și morcovi, se apropie de ea,

șchiopătând dar plin de speranță. Liz îi examinează copita, pipăind umflătura tare de pe pinten.

– Nu cred că se mai poate face ceva, spuse Peter. De acum, infirmitatea lui e permanentă.

Avea dreptate, ca întotdeauna. Oftând, Liz se-ntoarse spre celălalt ponei, cel murg, care venea deja în trap spre ea. Cum și acesta avea un defect – o zvâcnire înapoi, însemna că amândoi caii erau inutilizabili.

– Nu prea corespunde așteptărilor, nu-i așa?

Se părea că nimic nu poate fi ascuns privirii lui cercetătoare.

– Nu prea.

– Am încercat să te previn.

Liz nu răspunse; se gândi, enervată, că Peter părea să-și fi făcut un obicei în a avertiza asupra pericolelor, fără nici un succes însă. Hotărât lucru, era o zi în care șansa nu-i surâdea deloc.

– Se poate renova. Mă duc să-ți aduc calul; cred că s-a săturat săracul, de stat în remorcă. Poate sta împreună cu poneii?

– Da, sigur.

Oricum, nu mai avea nici un fel de importanță după tot ce i se întâmplase în ziua aceea.

Eliberat din captivitate, Red începu să cerceteze imediat teritoriul, iar Liz, privind într-o doară spre un șopron mare, nu departe de casă, porni într-acolo, împinsă de curiozitate. Spre surprinderea ei, când Peter deschise ușa, văzu o

încăpere spațioasă și înaltă, cu o masă lungă sub o fereastră; pe masă, un telefon. Desigur, n-a fost nici o surpriză să constate că linia era decuplată, dar clădirea, cel puțin, părea o construcție mai recentă și mai solidă.

– Mă întreb la ce-o fi servit inițial... spuse ea, trecând în revistă din nou fiecare ămanunt.

– Primii proprietari aveau o fermă de păsări; aici era clocitoarea.

„Clocitoarea!“ Liz avu un moment ce friza isteria, dar o voce necunoscută o temperă.

– Bună ziua! Îmi pare rău că n-am auzit mașina, altfel aş fi ieșit să vă întâmpin. O femeie înaltă, cu trăsături cam colțuroase, de vârstă mijlocie, stătea în pragul ușii; părul ei sur, sinuos, era ca un nimb luminos în jurul capului. Ne întrebam, Stan și cu mine, dacă veți ajunge aici înainte de a se însera, spuse ea cu un zâmbet larg.

– Da, iată-mă. Dumneavoastră sunteți...

– Familia Evelyn și Stan Gallagher. Luna trecută, când am auzit că ferma e nelocuită, ne-am mutat aici. Dar casa e foarte spațioasă și e loc pentru toți. Intrați. Merg să-l chem pe Stan.

Nu a mai fost necesar, pentru că imediat, un bărbat robust de aproximativ șaizeci de ani, veni spre ei și dădu mâna cu Liz.

– Ne-am gândit să căutăm de lucru, ceva mai ușor în această regiune, explică femeia cu o ușoară neliniște. Am putea să mai rămânem un timp? Desigur, am plăti chiria corespunzătoare.

- Evvie gătește grozav! spuse soțul ei, zâmbind timid.
- Iar el se pricepe la orice reparație.
- Nu văd de ce nu s-ar putea. Sunteți amândoi bineveniți să rămâneți un timp. Încă nu sunt sigură ce planuri de viitor am.
- Este foarte bine pentru noi, spuse Evelyn ușurată. Acum, să intrăm, ca să vedeți casa. Nici noi nu suntem aici de mult timp, dar acum, dacă rămânem, vom renova puțin camerele. Stan se pricepe la zugrăvit și la tapetat și se pare că de asta e nevoie aici în primul rând. Peter, vii și tu cu noi?
- Mulțumesc, doamnă Gallagher, dar trebuie să plec. Liz, culcă-te devreme. Măine vei avea tot timpul să te gândești la ceea ce ai de făcut. Și, dacă apare ceva în neregulă... ceva, oricât de neînsemnat... o durere de cap, o amețală, orice... sună-mă la Arundel și vin imediat cu doctorul. Liz a căzut de pe stâncă azi, le explică el celor doi.
- Nu-ți face griji, o vom supraveghea.
- Atunci, plec. La revedere.
- Așteaptă puțin, strigă Liz, pornind imediat pentru a-l ajunge din urmă. Vroiam să-ți mulțumesc pentru tot. Și, te rog, cere scuze din partea mea soției tale pentru nisipul pe care l-am lăsat pe covor.
- Cui? Soției mele? Ah, te referi la Kate! Ei, nu prea e de vârsta mea... firesc pentru o mătușă, nu crezi? Să-ți spun ceva, Liz: când voi găsi fata potrivită, vei fi prima care vei afla.
- Liz se-ntoarse, răvășită de gânduri și emoții; nu știa ce să mai creadă despre el. În plus, o înnebunea ideea că-i era atât de îndatorată.

– Am auzit fără să vreau, spuse Evelyn, venind spre ea. Kate e o rudă a lui Peter Farraday și face menajul pentru el și cei doi băieți care lucrează la fermă. Se pare că nu vor mai avea nevoie de ea multă vreme, după cum se vorbește pe aici. Stan și cu mine am locuit în acest district cu câțiva ani înainte, iar pe vremea aceea Peter era îndrăgostit de o fată de aici, Beryl... Beryl Manning, se numește acum. Pe atunci, trăiau părinții ei și aveau o fermă imensă nu departe de aici. Apoi, brusc, a fost o neînțelegere... Nimeni nu a știut exact despre ce-a fost vorba, dar Beryl a fugit în Queensland și după un timp am auzit că s-a căsătorit cu un crescător de vite de acolo, un văduv cu un fiu, un tânăr pe nume Darryl pe care ea îl iubește ca pe propriul ei fiu. Beryl s-a întors aici doar pentru o vizită, dar a rămas de câteva luni; locuiește cu Darryl și cu mătușa ei Olga la vechea fermă. Acum, că Beryl e liberă...

– Liberă? Liz nu se putu abține să nu-ntrebe, deși știa că încurajează bârfa.

– Ah, nu ți-am spus că soțul ei a murit acum câteva luni din cauza unui stop cardiac. Era mult mai în vârstă decât ea. În orice caz, nu are probleme financiare. Se spune că soțul ei era extrem de bogat și, de fapt, și ea avea o situație materială foarte bună, chiar înainte de a se căsători cu el. Nu are nici un fel de probleme nici în privința proprietății. Administratorul care a avut grijă de fermă de când au murit părinții ei a plecat acum o lună, dar ea a chemat un altul din Australia, care locuiește acum tot la fermă. Când s-a întors

aici, Beryl arăta superb, ca-ntotdeauna; întotdeauna am considerat-o cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Am zărit-o zilele trecute și este exact așa cum o știam; nu mai este tânără, dar pare tânără și asta contează. Nu e tipul de femeie pe care un bărbat s-o uite ușor. Nu știu ce-a adus-o în colțul acesta de lume, dar o femeie ca ea putea trăi în orice capitală europeană. Sau ce o reține aici. Întotdeauna spunea că urăște viața la țară și totuși, acum se pare că n-are nici o intenție de a pleca.

– Poate are prietene aici?

– N-o interesează prietenele și toți bărbații pe care-i cunoștea aici sunt însurați acum... cu excepția lui Peter. Eh, ea întotdeauna își atinge scopul... În sfârșit, treaba ei. Știi, continuă ea după o scurtă pauză, văzându-l pe Peter cum te privește direct în ochi, nu-ți vine să crezi ce s-a întâmplat cu puțin timp în urmă între el și fostul proprietar al acestui loc. Nouă ne-au povestit părinții lui Lance Pritchard.

– Veniți în casă, le propuse Stan, venindu-le în întâmpinare, ca apoi să intre toți trei în livingul sărăcăcios mobilat. Ceea ce se vede de la fereastră compensează multe din inconvenientele de aici.

Într-adevăr, când Stan ridică puțin draperia uzată din catifea, marea, dealurile acoperite de arbuști și golfurile îndepărtate se înfățișară vederii într-o panoramă superbă. Și totuși, lui Liz îi era greu să se concentreze asupra a tot ce o înconjură; gândurile ei continuau să graviteze în jurul lui Peter: încă necăsătorit, dar nu avea să mai continue mult așa

– se pare că-și găsisese deja „fata potrivită“, cu toate că nu-nțelegea ce-o deranja pe ea atât de mult. Și mai era ceva ce o descuraja: ce-nsemna acea neînțelegere dintre Peter Farraday și proprietarul anterior al acelei ferme, neînțelegere de care amintise Evelyn? Încet-încet, deveni conștientă de vocea prietenoasă a acesteia, încercând s-o familiarizeze cu atmosfera casei.

– Aici e bucătăria... uite ce mare e... și aragazul care e încă bun, deși e un model mai vechi. Stan spune că, dacă mai rămânem câțva timp aici, va monta o mască la chiuveță. Aici sunt dormitoare...

Încăperile erau spațioase și curate, deși totul – de la linoleumul ieftin și uzat care acoperea podelele, până la comode și paturi – trebuia renovat.

– De afară, pare mai rău decât e cu adevărat în interior; nu e chiar atât de îngrozitor, nu-i așa?

– Nu, răspunse Liz pe gânduri.

Îngrozitor era ceea ce se petrecea în universul ei interior atâta timp cât nu întrevedea nici o porțiță de ieșire din încurcătura în care intrase cu proprietatea. Și totuși, nu vroia să se dea bătută... cel puțin nu de la început, nu înainte de a fi încercat tot ce era posibil.

– Cât ar costa să înlocuiesc gardul? întrebă ea puțin mai târziu, în timpul cinei.

– Cât ar costa? Păi... ar trebui să apelezi la un constructor, răspunse Stan, încercând să evalueze situația cât mai bine. Dar, fii atentă: gardul de delimitare a

proprietății mai poate rezista un an sau doi, iar celelalte ar putea fi reparate. Intenționai să crești animale?

– Mă gândeam la ponei... aproximativ cincisprezece. Mă gândeam la un fel de școală de călărie.

– Înțeleg... Ei bine, pentru cai nu e nevoie de atâtea țarcuri ca pentru oi, de exemplu. Cred că s-ar putea rezolva cu o mie de dolari.

O mie de dolari! La fel de bine ar putea fi și zece mii. Pentru ea ar fi același lucru, din moment ce nu dispunea de această sumă.

– Intenționezi să începi reparațiile și amenajarea imediat?

– Nu... mă gândeam așa... Știți, am înțeles de la avocat că proprietarul dinaintea mea avusese cam aceleași planuri... adică tot o școală de călărie. Cu toate acestea, văd că nu există nici un echipament care să poată fi folosit, nici un fel de țarcuri, n-au rămas decât doi ponei infirmi... Ce s-a întâmplat? S-a răzgândit?

– A fost nevoie să se răzgândească. Ar fi stat mai mult, dar... începu Evelyn, apoi făcu o scurtă pauză când soțul ei îi aruncă o privire de avertizare. Știi, nu era genul de om care să stea la țară. Noi am discutat cu el o singură dată, când tocmai pleca, dar era clar că nu-l interesa o astfel de viață. Se pare că tatăl său îl trimisese aici, sperând că Lance va reuși să pornească această afacere, dar s-a dovedit a fi o pierdere de bani și de timp. Și-a petrecut aici o vacanță împreună cu prietenii și asta a fost tot! Cred că la început a

avut o oarecare sumă de bani, un minimum de echipament, câțiva cai... dar l-a atârșat s-a redus totul; nici măcar nu s-a deranjat să repare gardul.

– Nici n-ar fi fost în stare, după părerea mea.

Privirea semnificativă a lui Stan puse capăt discuției.

Terminară de băut ceaiul și se retraseră toți trei în camerele lor pentru a se pregăti de culcare.

Liz își despachetă lucrurile și încearcă să citească puțin înainte de a adormi. Cum literele îi dansau în fața ochilor, destrăbând sensul cuvintelor, renunță la lectură și stinse lumina, rămânând așa, cu ochii închiși, familiarizându-se cu zgomotele ce răzbăteau, din când în când, prin liniștea nopții. Probabil că, la un moment dat ațipise, dar se trezi nu după mult timp, speriată, mai întâi de decorul cu care nu se obișnuise încă și imediat, de un zgomot de pași pe aleea de la fereastra camerei ei. Merse să se uite pe fereastră și i se păru că vede umbra unui bărbat înaintând spre grajdul de la capătul aleii. „Va fi dezamăgit dacă intenționează să facă ceva“, se gândi ea cinic. Poate că doar i se păruse, dar... era mai bine să se asigure. Își puse repede un halat peste pijama și ieși în grabă. La capătul aleii se ciocni pur și simplu de cineva care tocmai ieșise din grajd. Aprinse instantaneu lanterna și-n fața ochilor îi apărură fața speriată a unui tânăr cu părul blond răvășit, o barbă blondă și privirea mărită de groază.

– M-ai speriat îngrozitor! Stinge chestia aia!

– Tu m-ai speriat! Ce ai acolo? întrebă Liz, dându-și seama că individul ducea în mână un sac.

– Stai puțin! puse sacul jos, pe alee între ei. Îmi dau seama ce-ți închipui, dar greșești. Am venit să-mi iau înapoi ceva ce am lăsat zilele trecute aici. Ah... acum înțeleg! Tu ești fata care a cumpărat!

– Așa e. Și acum, să te întreb eu ceva. Ce e cu secretul ăsta? Ai fi putut veni aici oricând și ți-aș fi dat tot ce doreai. Brusc, îi trecu prin minte un gând: avocatul i-a spus că există un oarecare echipament de călărie inclus în preț. Ce încerca să facă individul?

– Am văzut luminile stinse și n-am vrut să vă trezesc. Oricum, nu erau decât niște lucruri personale... îmbrăcăminte și altele de genul ăsta... Dar... ce te-a făcut să cumperi locul acesta? Te-ai gândit să faci o investiție?

– Încă nu m-am hotărât!

– Ascultă sfatul meu și nu încerca niciodată să faci o școală de călărie. Crede-mă, știu bine ce spun. Nu va ieși nimic, atât timp cât îl ai vecin pe Farraday. Pe mine m-a forțat să părăsesc locul și așa va proceda și cu tine dacă încerci să întreprinzi ceva în acest sens.

– Înțeleg că totuși ai înființat o școală de călărie.

– Am încercat; vreo șase căluți, un minimum de echipament... cam atât. Intenționez să cumpăr mai mult, dar la ce bun? Gardurile erau într-o stare jalnică și Farraday înnebunea pur și simplu dacă vreun animal intra pe proprietatea lui. În cele din urmă, am decis să pun capăt întregii afaceri. Iar Farraday n-a avut liniște până nu m-a văzut plecat.

– Bine, dar nu te putea obliga să pleci.

– Crezi? Nu știi de ce este în stare. Oricum, îți poate face viața un coșmar, astfel încât nu merită efortul să te încapățânezi să rămâi. Știi ce se întâmplă dacă vreun căluț se rătăcește pe prețioasa lui proprietate? Te amenință imediat că te dă în judecată! O dată m-a amenințat chiar cu arma. Nici nu știam măcar că pătrunsesem pe teritoriul lui. Ascultă-mă pe mine, nu vei ajunge nicăieri atât timp cât îl ai ca vecin. S-a purtat astfel, încât m-a forțat să plec și va face același lucru și cu tine. Dar... și eu m-am răzbunat: n-am spus nimic despre intenția mea de a părăsi locul și am așteptat până când a trebuit să mergă undeva în sud; apoi, am dat imediat anunț la ziar și după o săptămână, am vândut locul, datorită ție!

– Nu înțeleg. Vrei să-mi spui că proprietatea aceasta atât de mică poate însemna ceva pentru un latifundiar ca Peter Farraday?

– S-ar putea să însemne foarte mult. Știu că e înnebunit să pună mâna pe ea.

– Cu toate hectarele pe care le are? Nu-mi vine să cred. Ce-l face să...

– Nu-ți dai seama? De aici, e ușor de ajuns pe plajă. Nu trebuie decât să se defrișeze cu buldozerul o porțiune din zona de tufisuri pentru a se face o alee. Și mai este ceva mult mai important, mai ales în timpul acestor veri fierbinți și secetoase – sursa de apă de la râul de aici, din albia de jos... Se opri brusc și o privi lung. Hei, ești extrem de

atrăgătoare, spuse el insinuant, cu voce răgușită. Cum de nu mi-am dat seama mai devreme? De ce mai pierdem timpul? Făcu un pas spre ea și, înainte ca Liz să bănuiască intențiile, o prinse în brațe, strângând-o cu putere la piept.

– Lasă-mă în pace! strigă Liz în liniștea nopții, zbătându-se și împingându-l cu amândouă mâinile.

În același moment, o umbră înainta spre ei și un pumn bine ținut în bărbie îl făcu pe tânăr să cadă la pământ.. După câteva clipe acesta se ridică, tremurând de furie.

– Ce-ți închipuiai? Nu făceam nimic rău!

– Da? Și atunci ce cauți aici?

Chiar și în întunericul nopții, Liz putu să distingă expresia amenințătoare de pe figura lui Peter – pentru că era într-adevăr Peter Faraday.

– Nimic! Venisem doar să-mi iau niște lucruri ce-mi aparțin.

– Lucruri ce-ți aparțin... Cu o mișcare rapidă, Peter se aplecă și, luând sacul, îi vărsă conținutul chiar acolo, pe alee: o șa strălucitoare, evident nouă, un căpăstru cu clopoței și un bici cu mâner din argint căzură imediat. Știai foarte bine că, în prețul proprietății, era inclus și echipamentul. Sperai să sustragi aceste obiecte, așa cum ai făcut cu toate celelalte. Lucrurile acestea nu-ți aparțin și o știi foarte bine.

– Dă-mi... Tăcu imediat când îl văzu pe Peter făcând un pas amenințător spre el.

– Dispari de aici, Pritchard, cât poți de repede, până nu iau măsurile necesare!

– Este biciul care a aparținut tatălui meu; are numele lui gravat...

– Ia-l! spuse Peter, aruncându-l spre el. Și acum, du-te. Dacă te mai prind pe aici, vei regreta; ai înțeles?

– Bine, bine... plec! Mai mormăi ceva, apoi se-ndepărtă cu pași repezi și-n scurt timp se auzi zgomotul unui motor de mașină.

– M-am gândit eu că pune la cale ceva, spuse Peter, cu aceeași expresie crâncenă pe figură. Treceam pe aici din întâmplare și i-am văzut mașina la poartă.

– Bine, dar nu trebuia să-l lovești!

Liz știa că-i datora mulțumiri pentru că intervenise la momentul potrivit și totuși, cuvintele refuzau să iasă. Într-un mod total lipsit de rațiune, era furioasă pe el. Bine, dar trebuia să fie furioasă, pentru că altfel...

– Merita ceva mult mai rău! În orice caz, nu trebuie să-ți mai faci griji în privința lui Lance Pritchard; nu va mai veni, de acum.

Liz nici nu-și făcea griji; n-o mai interesa decât bărbatul din fața ei. Gândurile i se precipitau nebunește în minte: să fi vrut Peter Farraday să cumpere această proprietate? Dacă încă mai râvnea la Rangiwahia ei, trebuie să fi fost foarte mulțumit de dezamăgirea ei. Poate de asta și insistase s-o însoțească, să vadă el însuși cât e de nemulțumită. Apoi, nu va fi decât o chestiune de timp până ce va fi chiar bucuroasă să se debaraseze de acea povară de proprietate, pasându-i-o lui. Oare pe asta miza?

– De ce nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu fostul proprietar când a încercat să înființeze o școală de călărie, în loc să mă lași să vorbesc aiurea? Trebuie să te fi amuzat grozav.

– Ce ți-a spus despre mine? Întrebă el, cu o voce periculos de calmă.

– A spus că l-ai forțat să plece.

– Nu e adevărat. El...

– Mă rog, nu direct, dar i-ai creat o situație atât de neplăcută încât se pare că n-a mai suportat.

– Ți-a povestit cumva că el și prietenii lui de la oraș s-au amuzat vânzând rațe sălbatice și fazani pe proprietatea mea, și asta în extra sezon? Lăsau mereu porțile deschise, au omorât oi gonind cu mașinile pe șosea, au speriat animalele, au rupt gardurile... Într-o seară, i-am văzut întâmplător cu puști și lanterne unde pășteau caii. Sigur, i-am gonit imediat, dar abia spre dimineață am văzut că-mi rănisese calul – unul din cei mai grozavi armăsari – atât de rău, încât a trebuit să-l împușc chiar eu ca să nu se mai chinuie. A motivat apoi c-a fost un simplu accident.

– Nu, nu mi-a spus nimic din toate acestea...

– Bănuiam. Uite ce e, Liz, nu ți-am povestit dinainte pentru că mă gândeam că vei renunța la ideea ta, după ce vei vedea locul... Asta, în cazul în care nu ai o sumă enormă de bani pe care s-o investești în renovare. Ai așa ceva?

– Nu!

– Păcat; ar fi fost de ajutor.

– Fac pariu că situația mea îți convine de minune. Avocatul mi-a spus că mai era un cumpărător interesat și Lance Pritchard era convins că punctul de interes pentru care îți dorești această proprietate este sursa de apă.

– Așa e; sunt încă interesat.

– Adică, vrei să renunț și să cumperi tu?

– Da. Nu vei găsi alt cumpărător și nu vei pierde nimic vânzându-mi mie; îți promit.

Liz știa că era o ocazie de a scăpa de ceea ce, în loc să-i realizeze visul, nu-i promitea decât necazuri și frustrare. Dacă oferta ar fi venit de la altcineva, poate că s-ar fi hotărât pe loc să renunțe, dar așa... când propunerea venea de la acest străin care se implicase deja prea mult în treburile ei...

– Nu! Cred că nu știu să pierd. Nu vreau să renunț, fără să fi luptat pentru ideea mea. Mă voi gândi eu la ceva... nu știu încă la ce, dar voi vedea.

– Cum dorești. Tu hotărăști, dar nu uita că, dacă te răzgândești, oferta mea rămâne valabilă.

Să uite. Ar fi vrut să poată, dar individul acesta avea ceva ce n-o lăsa să și-l scoată din minte. Înalt, bronzat, vibrând de viață, părea că face deja parte din existența ei.

– Să spunem că aș reuși să amenajez acest loc, încep eu, încercând cu desperare să păstreze un ton nonșalant, canalizând discuția spre sfera sigură a afacerilor. Să presupunem, măcar... Ei bine, nu trebuie să te temi că vei avea bătaie de cap; poneii trebuie să fie liniștiți și nu prea tineri, pentru ca acei copii invalizi să poată călări în siguranță.

– Ce-ai spus? O privea, parcă nevenindu-i să creadă.

– Copii cu paralizie. Ah, nu ți-am spus? Și începu să-i explice în detaliu proiectul care însemna atât de mult pentru ea. Uite, mi-a venit o idee; mi-a mai rămas un mic capital cu care aş putea plăti să se împrejmuiască niște pășuni și cumpăra câțiva ponei și harnașamente la mâna a doua. Ar putea însemna un punct de pornire, chiar dacă nu va fi loc pentru prea mulți copii deodată. Există vreun antreprenor în această zonă, cineva care să înceapă lucrul imediat?

– Sigur că da; chiar mâine dimineată voi lua legătura cu Charlie.

În orice caz, chiar dacă era dezamăgit că pierde acel teren cu sursa de apă, nu lăsase să se observe nimic.

– Mulțumesc. Roagă-l să-mi trimită un calcul estimativ.

– Să-ți mai spun ceva: vinerea viitoare va fi un târg de cai la Omera, la câteva mile depărtare de aici. Sper să-mi pot cumpăra un armăsar, așa că, dacă vrei să vii cu mine...

Nu era o invitație calduroasă, dar ce mai conta... Important era să vadă proiectul început cât mai repede.

– Bine. Cine știe? Poate mă-ntorc cu niște ponei.

– Am să vin să te iau pe la nouă.

Urmă o scurtă tăcere. Vântul rece al nopții răvăși părul lui Liz, ducându-i o șuviță aproape de obrazul lui. Liz făcu o mișcare bruscă a capului și, ridicându-și privirea și văzându-i ochii strălucitori, avu pentru o clipă impresia că intenționa s-o sărute.

– Noapte bună, Liz. Apoi, se-ntoarse imediat și dispăru în întuneric.

Liz rămase locului, aproape dezamăgită, până când își aminti de „fata deosebită” pe care o căuta el. Chiar atunci, în întunericul nopții răsună râsul unei femei – însemna, așadar, că Peter nu venise singur.

„Dragul meu”, auzi ea clar o voce ascuțită, ca de copil, ale cărei inflexiuni trădau o oarecare intimitate, „de ce ai stat atât de mult? Credeam că nu mai vi?”

Încet, Liz se-ntoarse spre casă. Putea foarte bine să fie Beryl. Beryl, care avea totul!

Înainte de a adormi, trecu încă o dată în revistă tot ce se întâmplase în cursul zilei și spiritul ei combativ păru că se trezește la viață. N-avea nevoie decât de inteligență, puțin spirit de organizare și... mult noroc. Trebuia reparate garduri, cumpărați cai, dar va reuși, chiar dacă pentru început, școala dorită de ea avea să funcționeze șase luni, în loc de un an. Principalul era să înceapă și, dacă ideea ei avea să aibă succes, poate mai apăreau și alții care să-i continue ideea. Va reuși, pentru că nu era vorba numai despre ea, ci despre o mulțime de copii care altfel n-ar avea niciodată ocazia să simtă cum e să fii deasupra celorlalți. În orice caz, era o provocare, dar în afară de asta... să fi avut această hotărâre ceva de-a face cu acel tulburător Peter Farray?

Capitolul 3

În dimineața următoare, un camion încărcat cu materiale de construcții opri pe aleea din fața casei și un bărbat de vârstă mijlocie, cu pieptul bronzat descoperit și purtând un sort kaki dori să discute cu proprietara casei. Chiar dacă privirea îi trăda surprinderea văzând-o pe Liz atât de tânără, nu spuse nimic în acest sens și imediat începură să inspecteze terenul și să discute costul materialelor și al mâinii de lucru.

La sfârșitul zilei, gardurile erau deja montate, astfel încât Liz putea face planuri în continuare: dac-ar putea cumpăra trei ponei și câteva șei și hamuri la mâna a doua, ar fi un început.

Următoarele zile deveniră extrem de agitate la fermă, unde telefonul suna aproape continuu! Totul începu când Stan luă legătura cu un fermier, prieten de-al său, care avea de vânzare două șei la un preț foarte mic. Când acesta află

scopul în care erau achiziționate, refuză să primească bani pentru ele și offeri, în plus, și câteva hamuri uzate. Vestea se întinse repede, așa cum se întâmplă în micile comunități și o mulțime de alți fermieri îi urmară exemplul și, în curând, pe podeaua vechiului grajd se adunară șei, hamuri, pături pentru cai.

Într-o seară, Liz primi un telefon de la un bărbat, de la o fermă aflată la câteva mile depărtare, pe nume Stafford. Auzise de proiectul pentru copii handicapați și oferea doi ponei care deveniseră prea mici pentru copiii lui. Garanta că erau sănătoși și liniștiți și-i putea trimite a doua zi dimineată cu unul din băieți.

Băiatul era un tânăr foarte înalt și slab, cu ochi negri și zâmbet plăcut. Când Liz veni în întâmpinarea lui, descărcase deja din camionetă un ponei negru cu alb.

— Sunt exact ceea ce-mi doresc! strigă ea entuziasmată.
Cum se numesc?

- El e Silver.
- Era de imaginat.
- Și acesta e Little Joe.
- Iar tu ești...
- Malcolm.

Roșeața din obraji îi trăda timiditatea și, pentru a-l ajuta să treacă peste acest moment nestânjenit, Liz merse la camionetă și luă o piele de oaie.

— Să nu-mi spui că dați și aceasta și șeile și harnașamentul...

– Da, tata a dat totul. Și așa poneii s-au cam îngrășat și le-ar prinde bine puțină mișcare. Dacă vrei, am putea face o plimbare până la plajă să vedem cum se comportă.

– Cum să nu! Îi înșeuăm și pornim imediat. Știi ceva? Eu nici n-am reușit s-ajung până la plajă până acum.

Coborâra pe o potecă șerpuitoare în pantă abruptă până când, în sfârșit, ajunseră pe nisip. Deodată, apărură un elicopter care se lăsa în jos, aproape razant cu creasta valurilor și cineva dinăuntrul lui făcu semn cu mâna celor doi călăreți.

– Ah, e Peter Farraday, explică Malcolm lui Liz care părea extrem de surprinsă.

– Dumnezeu, ce face acolo?

– Este o patrulă de salvare – în cadrul programului clubului salvamarilor. Peter e căpitanul clubului local și a obținut o medalie de bronz, iar acum aproximativ un an a făcut parte dintr-o echipă care concura în cadrul campionatului mondial. Este cunoscut ca fiind campion la înot.

– Da, știu, spuse Liz, fără să explice circumstanțele în care aflate acest lucru, ca și cum nu mai vroia nici ea însăși să-și aducă aminte cât de mult îi datora. Și acum, te provoc la întrecere înapoi, până la șoseaua principală.

Cum ajunseră acasă, începură imediat să-și șteargă de transpirație cailor.

– Cum ți se pare, domnișoară Kennedy?

– Spune-mi Liz. Cailor îmi convin de minune; sunt exact ceea ce trebuie pentru acei copii. Îmi place foarte mult că pornesc și se opresc ascultători și că nu se sperie.

– Bine, dar cum se vor descurca acei copii, cum vor fi menținuți în șa?

– Am o mulțime de idei! Mă gândesc de mult timp la asta, doar nu e o idee ce mi-a venit așa, dintr-o dată. Trebuie scări speciale cu dispozitive de siguranță, curele de susținere în jurul gâtului, pentru ca micuții să-nvețe să-și mențină echilibrul și, cel mai important lucru, o curea cu mânere din piele care să fie fixată în jurul taliei călărețului. Stai puțin, îți arăt imediat. Intră în grajd și ieși imediat cu o centură specială de siguranță pe care o întinse spre el.

– Foarte interesant. Te-ai implicat enorm în acest proiect, după cum văd.

– Într-adevăr, dar la fel s-ar fi întâmplat și cu tine dac-ai fi lucrat cu astfel de copii.

– Presupun că da. Uite, crezi că ți-aș putea fi cumva de folos?

– E adevărat ce spui? Sunt o mulțime de lucruri de făcut înainte de venirea primilor copii săptămâna viitoare. Acum, Stan alege lemnul pentru a construi o lampă pentru cărucioarele cu roțile, iar când va fi gata, a promis să monteze o bară lungă de care să priponim poneii. Dar mai sunt atâtea de pus la punct... Însă poți să-ți sacrifici atâta timp? Când vei mai lucra și la fermă?

– Ei, nu e cum crezi; nu sunt deloc indispensabil acasă. Fratele meu Philip e nebun după viața la țară, dar nu e deloc cazul în privința mea. Sunt axat mai ales pe partea de inginerie. La începutul semestrului viitor, voi fi în oraș, la

universitate. Deocamdată, cam pierd timpul. În orice caz, te poți baza în totalitate pe mine pentru proiectul tău.

Petrecură întreaga după-amiază așezați pe iarbă în fața casei, sortând căști, centuri de siguranță, suporturi de susținere pentru gât.

– Am barele speciale pentru scările de șa. Nu voi putea avea mulți copii de la bun început, dar, după un timp...

– Ceea ce întreprinzi este cu adevărat grozav. Fac pariu că nu sunt multe fete atât de drăguțe...

– Nu sunt multe fete care au șansa de a lucra cu copii handicapați, de a-i cunoaște...

– Da, dar ca să faci acest efort și să cheltuiești atât de mult...

– Nu fac nici un efort, îmi face plăcere. Numai că... momentan nu prea am fonduri.

– Doar nu vrei să spui că nu te susține nimeni financiar?

– Am înființat un fond de donații publice pentru achiziționare de echipament special, amenajarea terenului și altele, dar până acum nu s-a făcut nici o donație... Dar, după ce voi face puțină reclamă și oamenii vor afla ce încerc să realizez... Ideea este că totul trebuie să fie foarte sigur. Am citit că s-au mai făcut astfel de experiențe, dar nu în această țară. Vreau ca micuții să beneficieze de lecții adevărate, să învețe să călărească și să poată juca diferite jocuri călare.

– Înțeleg; vrei să fie tratați ca niște copii obișnuiți.

– Exact. Ei bine, eu încerc și, cu puțin noroc...

Într-adevăr, norocul părea să fie de partea ei, căci în cutia de scrisori fixată în poarta principală o aștepta o scrisoare bătută la mașină, conținând un cec. Era de necrezut, prea frumos să fie adevărat: un cec în valoare de o mie de dolari, însoțit de o scrisoare din partea Comitetului de strângere de fonduri al Școlii de echitație pentru copii handicapați, prin care era informată că donația venea din partea unei firme de avocați din Auckland, al cărei client prefera să-și păstreze anonimatul. Donația avea ca scop cumpărarea de ponei, de echipament special, sau îmbunătățiri în amenajarea terenurilor.

– Priviți! strigă ea, alergând și fluturând în mână cecul spre Stan, care construia rampa, ajutat de Malcolm. N-o să vă vină să credeți. O donație! O mie de dolari! Acum putem împrejmui tot terenul, cumpăra mai mulți ponei...

– Și eu care credeam c-am terminat de sortat echipamentul, se plânse Malcolm în glumă.

– Dar eu? Asta înseamnă să-ncep imediat să mai fac un țarc, complotă Stan, expresia de pe față trădându-i însă satisfacția.

– Cheamă-mă oricând să te ajut.

Într-adevăr, amândoi erau atât de îndatoritori, se gândi Liz recunoscătoare. De fapt, toată lumea din regiune o ajutase – toți în afară de Peter Farraday. Se oferise atunci s-o conducă la târgul de cai, dar oricum, el tot s-ar fi dus, după care din partea lui nu mai venise nici o propunere de ajutor. Până la urmă, era normal; n-avea nici un interes ca

ea să-și pună în aplicare planul nebunesc. Liz abia aștepta să-i spună vestea cea mare, care era un fel de victorie asupra lui. Îi venea să cânte de fericire când intră în fostul grajd, acum transformat în sală de recreere, pentru a vedea încă o dată dacă totul e în ordine. Într-un colț, fuseseră aduse un bufet cu băuturi răcoritoare și pahare și un filtru de cafea, pentru însoțitori și părinți. Copiii puteau mânca la o masă mare, fiind suficient loc și pentru scaunele cu roțile. În alt colț al încăperii, fusese instalat pianul vechi pe care Malcolm îl adusese într-o dimineată. O ușă de la capătul încăperii ducea, în mod surprinzător, spre un mic spălător. Curățată, renovată și amenajată așa cum era, încăperea părea într-adevăr de nerecunoscut. Se reparase și instalația telefonică, așa că Liz putea să discute imediat cu constructorul și să aranjeze ca noua lucrare de împrejmuire să fie gata la sfârșitul săptămânii următoare. Era atât de entuziasmată, încât telefonă apoi imediat și la Institutul pentru cazurile de Paralizie Cerebrală.

– Da, totul merge bine aici, la Rangiwahia. Prima lecție ar putea avea loc la sfârșitul săptămânii viitoare, dacă le asigurați transportul cu ambulanțe. Vom organiza două grupe, una dimineata și cealaltă după-amiaza. Atunci, rămâne așa, îi aștept să vină cu medicii și terapeuții vineri?

Când puse receptorul în furcă, mintea ei lucra deja la noi planuri. În câteva zile, visul ei va deveni realitate. Măine, când Peter va veni s-o ia la târgul de cai, va merge categoric în calitate de cumpărător, nu de simplu spectator, așa cum crezuse. Vei fi foarte mirat, domnule Peter Farraday!

Aglomerarea de mașini acoperite de praf deveni un indiciu clar pentru Liz că se apropiau de târgul de cai. Într-adevăr, după câteva clipe apărură pașunile îngrădite și se simți mirosul puternic combinat de cai, iarbă și fân.

– Hei, șefu'!

Doi băieți de aproximativ șaptesprezece ani își făcură loc prin mulțime spre ei; și cel mai scund, pistruiat și cu păr roșcat, și celălalt, brunet și mai înalt, erau cu ochii ațintiți spre Liz.

– Faceți cunoștință, spuse Peter. Liz Kennedy – Wayne... Tim. Liz a venit să prospecteze piața.

– Așa e, râse Liz. Sunt în interes de serviciu. Intenționez să cumpăr niște ponei.

– Dar... Pe fața pistruiată a lui Wayne se așternu o expresie de totală uluire. Doar nu sunteți proprietara centrului de la Rangiwahia... Nu, nu se poate.

– Ba da. Cum te așteptai să arat?

– El spunea... începu Wayne, întorcându-se furios spre colegul lui. De ce-ai spus că are în jur de cincizeci de ani?

– Păi... glumeam și eu... Ei, de unde era să știu că arată așa! Pe mine mă scuzați... trebuie să plec.

– Veniți o dată la mine să vedeți cum e! îi invită Liz, amuzată de vizibila stânjeneală a celor doi. Sper ca școala să intre efectiv în funcțiune vineri.

– Mulțumim, domnișoară Kennedy, și dacă vă putem ajuta cumva, vă rog să ne chemați.

– Negreșit.

Liz le zâmbi, apoi se lăsă condusă de Peter prin mulțime. Se părea că Peter era foarte cunoscut, după cum era salutat cu entuziasm de atât de mulți fermieri. În orice caz, toată lumea întorcea discret capul după tânărul fermier înalt, cu umeri lați și fata brunetă și zveltă, care abia îi ajungea cu capul până la umeri.

În cele din urmă ajunseră la țarcul cu cai, și Liz începu să privească atentă la fiecare.

– Trebuie să fiu atentă numai la ponei. Mi-ar trebui unii care să aibă peste cinci ani, dar să nu fie nici prea bătrâni, nici bolnavi.

– Te-ai hotărât să cumperi doi, azi?

Tonul lui era indiferent și Liz își plecă privirea, ca nu cumva să-i surprindă sclipirea de triumf și încercă să pară și ea la fel de indiferentă.

– Mă gândeam că, dacă se ivește ocazia, aș putea alege o jumătate de duzină.

– Oho! Bine că te-am adus aici!

– Acum, când terenul e împrejmuit în totalitate, înseamnă că pot începe mai curând decât m-am așteptat... de fapt, chiar de săptămâna viitoare.

– Bravo, Liz, asta e grozav.

Liz nu-nțelegea expresia enigmatică din privirea lui și nici tăcerea lui; în cele din urmă, hotărî să-l lămurească.

– Presupun că te întrebi ce-a intervenit de m-a făcut să-mi schimb planurile.

– Și ce-a intervenit, Liz? Vocea lui era neașteptat de blândă. O altă moștenire? Un dram din norocul pe care ți-l doreai?

– Da, da! S-a întâmplat ceva fantastic! Uite, cecul acesta mi-a sosit prin poștă. Cineva din oraș a făcut o donație. În clipa în care am primit-o, am știut că pot să termin împrejmuirea terenului. Antreprenorul mi-a promis că va încheia lucrarea până la sfârșitul săptămânii viitoare. De asemenea, de când ne-am văzut ultima dată, un anume domn Stafford mi-a dăruit doi ponei care deveniseră prea mici pentru copiii săi, ceea ce-mi dă posibilitatea de a cumpăra mai mult cu banii pe care îi am.

– Înțeleg... Așadar, acum ar trebui să mergem să vedem poneii.

În clipa aceea, Liz se simți cuprinsă de o neașteptată bucurie: nici ea nu-nțelegea prea bine ce i-o provocase – ziua aceea pe care soarele o poleia cu aur? Visul ei care devenea realitate? Ce vis, Liz? Școala de călărie pentru copii handicapați, sau acest bărbat de lângă ea, care o ținea de braț. De ce-și dorea ca ziua să nu se mai sfârșească niciodată, iar ei doi să rămână mereu ca acum, singuri în mijlocul mulțimii?

– Care dintre aceștia îți place? o trezi la realitate vocea lui Peter când ajunseră în dreptul țarcului cu ponei.

– Hmm... acesta, arată ea spre cel mai apropiat cal pag, destul de durduliu. Nu pare prea tânăr și lipsit de experiență; cred că nu are obiceiuri rele. Ce spui, Peter? Era ciudată senzația pe care pronunțarea numelui lui i-o lăsase pe buze.

– În nici un caz, Liz!

– Mi se pare în regulă.

– Asta pentru că nu-l cunoști: are obiceiul să dea din copite și-ar arunca imediat copilul care-l călărește.

– Atunci... acesta? Pare liniștit.

– Nu... îl cunosc. E prea gras și cade destul de des. Dacă ar fi să cumpăr eu, uite, ăsta e o achiziție bună... și acela... și cel din capătul șirului. Și iapa aceasta micuță, neagră. S-ar zice că formează un grup acceptabil, trase el concluzia după ce îi inspectară pe fiecare în parte.

– Ceea ce-mi place la ei este că sunt liniștiți... Ce faci, notezi și numărul unsprezece? Întrebă ea mirată, văzându-l pe Peter scriind pe spatele unui pachet de țigări numerele cailor aleși. Căluțul acesta slăbănog cu privirea atât de indiferentă?

– Nu-i trebuie decât câteva porții bune de mâncare. Întâmplător, știu de unde provine – oamenilor acelora ar trebui să li se interzică să țină animale. Dar, ascultă-mă pe mine, Liz! E un căluț grozav, exact ce-ți trebuie pentru acei copii. Nu vei regreta niciodată că Amicul face parte din grupul tău.

– Amicul! Ce nume frumos!
– Iar el este pe măsura numelui – simpatic și prietenos.
– Te cred. Când Liz îi zâmbi și privirile li se întâlniră, simți din nou aceeași inexplicabilă fericire... ceva asemănător dragostei. Îl cumpăr. Dar armăsarul pe care vrei să-l cumperi?

– Nu... nu e nici un cal deosebit aici... nici unul care să-l egaleze pe cel pe care l-am pierdut. Să mergem, începe licitația.

Se așezară pe o bancă și, la scurt timp, licitația începu cu un câine ciobănesc adjudecat unui fermier, urmat de un terier.

– Mi-ar plăcea să-l cumpăr, șopti Liz. Se uită chiar la mine și mi-e greu să-i rezist, dar am deja un câine; cel puțin Evelyn a promis s-aducă unul de la o prietenă. Am nevoie de o capră, una blândă, căreia să-i pun numele McGinty. Știi, explică ea văzându-i mirarea, în afară de cai, trebuie să mai am și o mulțime de animale mici, cu care copiii să se poată juca în timp ce-și așteaptă rândul la lecția de călărie... Stai puțin, se vând harnașamente și șei... Trebuie să fiu atentă.

Licitând cu vocea ei blândă, Liz deveni proprietara a șase hamuri uzate și a câtorva șei încă în stare bună.

– Vrei să licitezi tu pentru mine? întrebă ea când se aduseră primii cai. Vocea ta se aude mai bine și știi ce vreau. Avea încredere în el, știa că va oferi prețul corect, nu însă mai mult decât era necesar.

– Lasă totul în seama mea.

Pentru prima dată în scurtul răstimp de când se cunoșteau, păreau a fi în deplină înțelegere.

După ce-și adjudecărară și cel de-al șasea ponei, se hotărâră să nu mai asiste la restul licitației și se-ndreptară spre mașină. Ce noroc, se gândi ea, că Peter venise cu o remorcă mare, deși era planificat să se cumpere doar armăsarul lui și, eventual un ponei pentru ea.

– Unde mergem? întrebă ea când urcară în mașină.

– Undeva unde să luăm prânzul, dacă te interesează.

– Oh, sigur! Mi-e atât de sete, după toată această căldură și praful înghițit.

– Și după ce-ai licitat...

– Tu ai făcut aproape totul.

– Ești fericită, Liz?

– Oh, cum să nu! Copiii aceia vor vedea viața cu alți ochi. Aceste lecții de călărie vor însemna mult mai mult pentru ei decât întărirea musculaturii.

– Te referi la avantajul psihologic.

– Nu-ți poți închipui cum este să trebuiască să te târăști pe jos! Și apoi, deodată, să simți acea uriașă diferență. Este ciudat, dar călăritul relaxează mușchii care, în mod normal, reacționează atât de violent la alți stimuli. Uneori, am impresia că mă las purtată de un val de entuziasm, dar lucrul acesta înseamnă atât de mult! Nu e vorba numai de a le da un sentiment de împlinire.

– O nouă dimensiune în viață?

– Exact. Sper chiar... tăcu, de parcă și-ar fi dat seama că un astfel de plan ambițios era prea mult pentru un simplu om.

– Ce speri, Liz?

– Ei, mă gândeam că poate într-o bună zi acest loc va deveni un centru național de echitație pentru handicapați.

– De ce nu? Nu părea deloc surprins de planul ei măreț, sau poate că nu-l interesa. Nu ți se pare prea greu să muncești atât?

– Nu. Dacă pot face o bucurie copiilor, atunci merită tot efortul. Sună fals, dar așa e.

– Și ai de gând să faci totul singură?

– Da. Vezi că sunt doar eu.

– Nu ai nici un prieten care să-ți dea o mână de ajutor?

– Sunt șoferii de la ambulanțe care sunt cu adevărat minunați. Unii doctori care lucrează în această specialitate sunt interesați și sper ca unii tați să ne ajute, de asemenea.

– Nu la asta mă refeream.

– Ah, dacă am un iubit? Nu, nu am.

Spre surprinderea ei, își dădu seama că nici nu se mai gândise la Leon de când venise la Rangiwahia.

Intrară pe o străduță cu magazine de modă veche și Peter opri în dreptul unui local a cărui firmă anunța că e și ceainărie și restaurant. Se așezară la o masă în dreptul unei ferestre larg deschise prin care vântul le răsfăța fețele încălzite de căldură și, după un prânz ușor alcătuit din sandvișuri și cafea, își aprinseră câte o țigară și rămaseră să mai discute.

– Așadar, ești pregătită să începi săptămâna viitoare, Liz?

– Da. Abia aștept să testez poneii pe care i-am cumpărat azi. Trebuie să le găsesc nume. Ce-ai zice de... Se opri, privind cu surprindere blonda uluitor de frumoasă care tocmai intrase. Fusese atât de mirată să vadă o femeie atât de minunată, purtând niște haine atât de moderne și de elegante, intrând în acel local de la capătul lumii, încât nu-și dădu seama decât după câteva clipe că se-ndrepta spre ei, cu pas încet și sigur, ca și cum era obișnuită să atragă atenția asupra ei.

Liz își dădu seama că nu putea fi nimeni alta decât Beryl. Fericirea care dăduse culoare acelei zile, dispăru imediat, ca un curcubeu în ceață. Dintr-o singură privire, îi văzu trăsăturile perfecte și ținuta impecabilă, devenind cu atât mai mult conștientă de propriile ei haine șifonate și pline de praf.

– Peter! spuse tânăra așezându-și mâna pe brațul lui, cu un gest posesiv.

– Bună! răspunse Peter, ridicându-se. Faceți cunoștință: Beryl, ea este Liz.

– Ah, da, am auzit că locuiește în casa aceea veche, spuse Beryl privind-o o fracțiune de secundă cu ochi de un albastru metalic, rece.

– Credeam c-ai plecat în acest weekend.

– Ei... m-am răzgândit... Sandy s-a gândit c-am putea cumpăra ceva pentru Darryl. I-a venit brusc ideea că vrea să călărească. Probabil a văzut prea multe filme cu cowboy la

televizor. În orice caz, m-am gândit că un ponei ar fi exact ce-i trebuie, așa că am venit la licitație. Din păcate, am avut o defecțiune la mașină – Sandy e și acum la garaj, pentru reparație – și când am ajuns, toți poneii se vânduseră. Ți-am văzut mașina parcată aici. Ți-ai ales un armăsar?

– Nu; de fapt, numai Liz a cumpărat.

– Da... Clipi plictisită, apoi purtându-se în continuare de parcă Liz nici nu exista, își concentrează toată atenția asupra lui Peter.

– Așa e, interveni Liz pe un ton vesel, hotărând că nu e cazul să se lase ignorată. Am cumpărat șase ponei! Abia aștept s-ajung acasă să văd cum se comportă. Sunt pentru copii...

– Ah, o întrerupse Beryl cu dispreț, copiii... Iată-l și pe Sandy.

Un bărbat blond, robust, spre patruzeci de ani, înainta spre ei. Liz simți imediat simpatie pentru acest individ cu trăsături aspre, dar cu ochi cenușii blânzi în care se citea sinceritatea și cu o atitudine foarte deschisă.

– Am auzit de dumneavoastră, domnișoară Kennedy, spuse el strângându-i mâna cu căldură. Faceți un mare efort pentru proiectul de la Rangiwahia.

– Mulțumesc, dar sunt abia la început.

– Scuză-mă, Pete, se suprapuse vocea autoritară a lui Beryl, dar nu mai putem rămâne; Sandy are întâlnire cu un agent de la bursă.

– Lasă-l să aștepte! sugeră Sandy, administratorul proprietății ei, care părea dornic să mai rămână.

– Nu, mai bine plecăm. Ne vedem diseară, Pete, adăugă ea pe un ton de intimitate și, după ce schiță un vag semn de salut spre Liz, se-ntoarse cu spatele și plecă, lăsând în urmă un miros discret de parfum.

Liz era ușor nedumerită: cum de un om ca Sandy McPhail acceptă să fie angajatul lui Beryl? Era imposibil ca, la valoarea lui profesională și la experiența pe care o avea, să nu fi găsit altceva de lucru. Dar poate și el era subjugat de farmecul ei; nu era de mirare. Și mai era ceva ciudat: senzația aceea că Beryl nu-i era complet străină, deși era imposibil s-o mai fi văzut undeva înainte. Evelyn avusese dreptate: eleganța lui Beryl nu numai că nu trecea neobservată, dar nu se putea uita.

– Va trebui să plecăm și noi. Își luă geanta de umăr și se ridică. Magia zilei aceleia se risipise și brusc, simțea nevoia de a ajunge acasă cât mai repede. Mai era atât de mult de lucru în vederea apropiatei deschideri a școlii și, din fericire, astfel putea să-și ocupe mintea cu altceva decât cu gânduri stupide, ca, de exemplu, prietenia cu Peter Farraday, în ciuda relativei animozități a relației dintre ei.

Fuse o zi reușită și totuși, Liz se simțea tristă și nu se putea gândi decât la Beryl – rece, echilibrată, perfect stăpână pe situație. „Ne vedem diseară, Pete!“.

Capitolul 4

Liz se trezise foarte devreme în ziua în care copiii trebuia să sosească însoțiți de medici și terapeuți. Se plimba prin grădină, lăsându-și picioarele goale mângâiate de firele de iarbă încărcate de rouă. Deodată, observă că venise deja cineva: erau cele două ajutoare de la ferma Arundel.

– Vai, ce frumos din partea voastră c-ați venit! Nu trebuia să vă deranjați, totuși!

– Nici un deranj, domnișoară Kennedy. Ne place mult aici, nu-i așa, Wayne?

– Spuneți-mi Liz.

– Acum, se va simți mult mai bine, spuse Wayne terminând de scos niște pietricele din copita unui ponei. Știam că vei fi extrem de ocupată astăzi și că-ți va fi foarte greu. Șeful m-a rugat să-ți spun...

– Ei, lasă... Era în exclusivitate „ziua ei” și nu vroia ca Peter să se amestece, nici măcar cu un sfat. Mai bine, spuneți-mi ce credeți despre ponei.

– Pentru niște călăreți obișnuiți, ar fi cam prea liniștiți, dar pentru acei copii, sunt exact ceea ce trebuie. Câți copii aștepți?

– Douăzeci și șapte... dacă vin toți.

– Oh! Atunci, spune-ne ce avem de făcut.

– Nimic; totul e sub control... Ah, nu, ar mai fi ceva; vroiam să duc unul din jgheaburile cu apă lângă rampă, dar nu-i nimic, rezolvăm altfel – dac-am putea monta un furtun...

– Lasă pe noi, Liz. Știm bine ce avem de făcut, o liniștiră băieții, luându-și deja misiunea în primire.

– Copiii vor veni însoțiți de doctori și fizioterapeuți, care își vor da sau nu avizul; e un fel de examen pe care trebuie să-l trec. Dumnezeuule, ce puțin timp mai am până sosesc! Băieți, rămâneți cu noi la micul dejun?

– Am dori mult, Liz, dar trebuie să ne întoarcem. De fapt, am terminat de montat furtunul. Te mai putem ajuta la ceva?

– Nu, mulțumesc foarte mult.

A fost un gest foarte frumos din partea lor, se gândi ea după ce-i conduse până la poartă. Spre deosebire de ei, șeful lor nu-i dăduse nici măcar telefon să-i ureze succes. Sigur, nu se aștepta la prea mult din partea lui, dar măcar așa, ca bun vecin... Ar fi dorit ca... dar alungă repede gândul, încercând să se concentreze asupra a ceea ce mai era de făcut. Oricum, era prea încordată pentru a putea mânca micul dejun.

Când merse din nou în curte, avu o altă surpriză: din mașina sport roșie parcată pe alee în fața casei, coborî Malcolm.

– Bună, Liz! M-am gândit că poate ai nevoie de ajutor, având în vedere că e o zi atât de importantă.

– Ah, cum să nu! Era într-adevăr încântată de prezența lui, care se dovedi a-i fi de mare ajutor.

Nu după mult timp apărură prima ambulanță, urmată de câteva mașini particulare și de o a doua ambulanță și imediat, Liz se afla în centrul unui grup de medici, terapeuți și șoferi de ambulanță.

Scaunele cu roțile au fost descărcate rapid din vehicule, apoi copiii au fost transportați, unii urmând a-și lua în primire cărjele, iar ceilalți, incapabili să stea în picioare, târându-se pe iarbă până când aveau să fie așezați în cărucioarele lor. Cu toate acestea, fericirea care se citea pe fața fiecărui copil dădea întregii atmosfere un aer de sărbătoare.

„Voi reuși“, își propuse Liz în gând, „știu bine că voi reuși“. Apoi, începu să explice medicilor cum avea să funcționeze echipamentul special de călărie, precum și măsurile de precauție pe care le luase.

– Așadar, încheie ea, nu văd ce-ar putea fi în neregulă.

– Nici eu, întări șeful echipei de medici, un bărbat mai în vârstă, cu reputație internațională pentru succesele înregistrate în activitatea sa în acest domeniu. Este un proiect grozav, domnișoară Kennedy. N-am putea începe

chiar acum să satisfacem curiozitatea copiilor? Aveți suficienți cai?

– Vor putea face toți câte un tur astăzi, dacă puteți aștepta. Ar fi păcat ca vreunul dintre micuți să rateze această plăcere.

– Doar pentru asta am venit. Să începem și să vedem care dintre ei pot beneficia cel mai bine de acest exercițiu fizic.

Imediat, toți se puseră în mișcare, dând o mână de ajutor la pregătirea primei ședințe de călărie.

– Domnișoară Kennedy! Domnișoară Kennedy! Era Julie, o fetiță blondă cu fața radiind de fericire. Ești aici! Când ai plecat, am crezut că n-am să te mai văd niciodată. Domnișoară Kennedy, spune-mi, chiar am să urc pe cal? Voi călări cu adevărat?

– Da, draga mea, o asigură Liz îmbrățișând-o și sărutându-i bucele blonde. Am un ponei special pentru tine; îl cheamă Pinocchio. Ți amintești ce mult îți plăcea povestea și cum mă rugai să ți-o citesc?

– Pinocchio! Voi călări pe Pinocchio! strigă Julie, în timp ce ochii ei albaștri străluceau de entuziasm. Tati! Aceasta este asistenta despre care ți-am vorbit... cea care-mi place.

Abia atunci, Liz observă bărbatul care stătea în picioare în spatele scaunului cu roțile al fetei. Zvelt, cu trăsături fine, purtând ochelari de soare și îmbrăcat cu un costum subțire de vară, impecabil, părea să aibă în jur de patruzeci de ani.

– Așadar, dumneavoastră sunteți tatăl ei! Îmi vorbea mult despre dumneavoastră.

– Domnișoară Kennedy, faceți un lucru minunat pentru acești copii.

– Îmi face multă plăcere. Dacă ați vrea să mă ajutați, domnule Ridgway, o vom ridica pe Julie în șa.

După ce o instalează pe Julie, potrivit scările și fixându-i centura de siguranță și fetița luă frâul entuziasmată, Liz se îndreptă spre următorul copil ce-și aștepta rândul.

– Danny!

Un băiat destul de înalt pentru cei paisprezece ani ai săi, zâmbi timid, privind speriat spre Polonio, poneiul cel gras.

– Domnișoară Kennedy, începu el ezitând, calul acesta pare atât de mare...

– Doar pare. Când vei fi în șa, vei vedea că vei fi mai înalt decât oricare dintre noi.

– Da? Înghiți nervos, iar privirea îi era plină de teamă. Știi ceva? Nu pot! Pur și simplu nu pot.

– Hai, Danny! Te vom ajuta. Va fi permanent cineva lângă tine, de-o parte și de alta, așa că nu poți să cazi nici să vrei. Voi conduce eu poneiul; uite, nu mai departe de poartă. Apoi, dacă nu mai vrei să continui, te dăm jos. Ei, ce spui?

– Aș vrea, dar... nu pot.

– Doar de data aceasta; pentru mine.

– Bine, voi încerca.

Privirea încă îi era plină de spaimă când, după ce Liz ajutată de un șofer de ambulanță și de o terapeută, îl instalează în șa, luă frâul cu mâini crispate.

– Ei, parcă nu e chiar atât de rău, încercă Liz să-l facă să se destindă. Dumnezeule, cât ești de sus!

– Veți rămâne lângă mine, domnișoară Kennedy?

– Tot timpul; doar ți-am promis.

Liz nu se putuse împăca niciodată cu imaginea lui Danny târându-se pe podea, la Institut. Acest băiat o îngrijora în mod deosebit din cauza verdictului dat de medici: din cauza permanentei lui stări de teamă și agitație, nu înregistra nici un progres – normal, din moment ce, neputându-și depăși teama, era refractar să învețe să meargă sprijinit în cârje și, poate chiar fără, deși foarte greoi. În orice caz, Danny fusese unul din factorii cheie care o determinaseră să-și pună în aplicare acest plan, iar acum, imaginea lui stând în șa și străduindu-se să-și învingă teama, era deja o victorie.

– Priviți-mă! Priviți-mă! Sunt cowboy! răsună vocea lui. Cum îl cheamă pe calul meu? Trebuie să aibă și el un nume tot ca-n filmele cu cowboy.

– Pancho! strigă repede Liz, pe placul băiețelului deja angajat în bătălii imaginare.

După ce toți copiii din prima serie au fost urcați pe șei, șirul de cai se puse în mișcare, alături de însoțitori.

– Am pornit! spuse zâmbind tatăl lui Julie. Călușul meu e încântat. Dar al tău?

– Începe să se obișnuiască, nu-i așa Danny?

Deși acesta era încă prea încordat ca să răspundă, încuviință din cap.

– Nu-mi vine să cred, spuse în șoaptă unul din medici, alăturându-se lui Liz. Danny se descurcă destul de bine.

Dacă reușește să-și învingă acel complex de teamă, cred că bătălia e pe jumătate câștigată. Poate va accepta cârjele. Încep să cred că totul e posibil. Îmi pun mari speranțe în ceea ce faci aici, domnișoară Kennedy.

– Încă n-am dovedit mare lucru, dar știu că rezultatele nu vor întârzia să apară. Și nu e vorba numai de partea fizică.

– Știu la ce te gândești; la partea psihologică, la sentimentul de împlinire al acestor copii, la convingerea că au realizat într-adevăr ceva.

După ce și copiii din a doua serie își terminară turul călare, entuziasmul deveni general. Asaltată de grupul de medici și fizioterapeuți, Liz reuși în cele din urmă să pună întrebarea care o frământa cel mai mult:

– Oare câți copii considerați că vor beneficia cel mai mult de acest program?

– Copila mea, răspunse decanul de vârstă al medicilor, absolut toți și sunt convins că sunt în asentimentul tuturor.

– Fără nici o îndoială! Încuviințară toți în cor, după care, deși discuția era generală, se stabilește reguli de funcționare a școlii, sub supravegherea personalului de specialitate.

Copiii își desfăcuseră pachetele cu mâncare cu care veniseră, însoțitorii fuseseră tratați cu cafea și prăjiturile pe care Evelyn avusese minunata idee de a le face și atmosfera era una de bucurie generală, în care mulțumirea pentru ceea ce se realizase se împletea cu speranța enormă în ceea ce avea să urmeze.

Deși era gălăgie, Liz auzi vocile unor femei afară, în fața sălii de recreere în care unul din grajduri fusese

transformat. Merse să vadă cine e și din nou o întâmpină privirea aceea glacială – Beryl. Ce o adusesese aici? Curiozitatea? Văzând-o că zâmbește, Liz se gândi că poate ea e cea răutăcioasă și face acuzații nedrepte.

– Domnișoară Kennedy, sper că nu deranjăm. Ea e mătușa mea, Olga. Femeia înaltă cu păr argintiu, care o însoțea, zâmbi blând spre Liz. Am vrea să știm dacă nu închiriezi cai pentru copii normali; de fapt, mă interesez pentru fiul meu, Darryl.

– Sigur că nu deranjați. Intrați, vă rog. Le conduse la masa lungă în jurul căreia se grupaseră medicii și terapeuții, după care făcu prezentările. Malcolm vă va aduce imediat cafea. Câți ani are Darryl?

– Treisprezece. M-am gândit c-ar fi o ocazie excelentă pentru el să învețe să călărească acum, cât stăm la țară.

– Dar nu aveți cai la fermă?

– Nu mai avem de ani de zile. Acum, Sandy administrează moșia, dar preferă să utilizeze tractor sau un Land Rover. Problema este că Darryl își închipuie că poate călări, dar, de fapt, nu s-a urcat niciodată pe un cal.

– Nu vrem să riscăm să i se întâmple ceva, interveni și femeia zveltă, cu părul argintiu. De aceea, Beryl ar dori ca el să urmeze cursuri de echitație, să învețe de la bun început așa cum trebuie. Știți cum e... când ai un singur copil...

– Nu i se poate întâmpla nimic aici... cu căluții ăștia bătrâni... Și nu uita că domnișoara Kennedy știe să aibă grijă de copii – doar e meseria ei.

– De fapt, nu închiriez cai. Poate găsiți în altă parte...
– Nu avem nici o șansă.
– Vă rog să-l acceptați, domnișoară Kennedy, o rugă Olga. Dacă ați ști câte speranțe și-a făcut....

După toate indiciile, Liz era convinsă că acel Darryl Manning era un copil neascultător și răsfățat, dar, pe de altă parte, acea doamnă mai în vârstă părea foarte prietenoasă, deși în mod vădit dominată de nepoata ei. De asemenea, nutrea speranța că nu va dura mult până când băiatul se va plictisi de orele de curs destul de stricte.

– Ei bine, vom încerca, acceptă ea grăbită, dându-și seama că medicii o așteaptă să-și ia rămas bun de la ea. Să rămână pentru miercuri după-amiază atunci. Acum, vă rog să mă scuzați. Trebuie să-mi conduc oaspeții. După care se duse spre Julie pe care o conduse, împingându-i căruciorul spre ieșire. Ți-a plăcut?

– A fost super! Domnișoară Kennedy, pot să vin în fiecare săptămână? Nu-i așa că poneiul meu mă va recunoaște?

– Sigur, scumpa mea.

– Știu de ce se numește Pinocchio – pentru că este atât de mic. Așa e, tati?

– Lăsați-mă pe mine, spuse tatăl fetei, luând căruciorul din mâna lui Liz, pe care astfel o atinse pentru o clipă. Nu uitați, dacă aveți nevoie de ajutoare în zilele în care sunt lecții de călărie, vă stau la dispoziție.

– Cum să nu am nevoie de ajutor! Intenționez să dau câteva anunțuri la ziar, chiar și la televiziune, dacă se poate, în speranța de a primi cât mai multe oferte de serviciu. Ar fi

minunat dacă ați putea veni cu Julie în fiecare săptămână, dar... ezită; parcă auzise odată că Lewis Ridgway deținea o funcție importantă în acel oraș. Desigur, numai dacă timpul vă permite.

– Nimic nu este atât de important încât să mă rețină de a veni aici. Tonul pe care o spusese dădea cuvintelor lui o semnificație deosebită.

Mașina elegantă porni, în timp ce Julie încă mai făcea semn cu mâna la fereastră, până când se pierdu în depărtare. Când se-ntoarse, Liz își dădu seama că Beryl era lângă ea, privind-o cu subînțeleș.

– Soția lui a murit acum câțiva ani, simți ea nevoia să explice, de aceea Julie locuiește la Institutul pentru Copii cu Handicap locomotor. Ar face orice pentru ea, chiar dacă asta înseamnă să vină aici în fiecare săptămână.

– Doar pentru Julie?

Liz se simți deranjată deopotrivă de roșeața care-i colora obrajii și de gestul disprețuitor al lui Beryl. Dacă această insinuație n-ar fi fost atât de absurdă, poate c-ar fi protestat, dar așa, era mai bine s-o ignore total. Ridicol! Ca și cum Lewis Ridgway ar fi manifestat cel mai mic interes pentru ea! Ceea ce nu-nțelegea era răutatea celeilalte fete. Gelozie? Exclus! Cum putea o femeie atât de frumoasă ca Beryl să simtă vreo urmă de gelozie pentru cineva cu o figură atât de banală și ne semnificativă ca ea? Să fie acea ostilitate cauzată de prietenia ei complet nevinovată cu Peter Farraday? Liz reuși să se smulgă din vârtejul acelor gânduri, pentru a-și lua rămas-bun de la ultimii oaspeți, urmați de Beryl și de mătușa ei.

Întorcându-se în sala care găzduise oaspeții, Liz își lăsa gândul să rătăcească fără voia ei, în aceeași nedumerire obsedantă: de ce îi erau trăsăturile lui Beryl atât de familiare? Era imposibil să se fi cunoscut înainte! Începu să-i ajute pe Stan și pe Evelyn să facă ordine, când Malcolm apărură în prag.

— Să organizăm o petrecere diseară, pentru strângerea de fonduri pentru tânărul Riki Mann.

— Cântărețul maori?

— Exact. Se strâng fonduri pentru a-i da posibilitatea de a face o carieră de succes în străinătate. Mă gândeam să merg și eu... nu numai pentru a-l ajuta... N-ai vrea să mă însoțești? Sigur... numai dacă nu ai altceva de făcut...

— Cum să nu! Mi-ar face mare plăcere. Simțea nevoia să sărbătorească și-i era dor de astfel de petreceri!

— Știu că-mi va părea rău; întotdeauna e la fel în aceste ocazii: mai mulți bărbați decât fete. Parcă văd că abia voi apuca să te văd.

— Nu-ți face griji; primul dans e al tău.

— Așa mai merge. Atunci, ne vedem diseară.

Liz era atât de încântată de cum ieșise totul, încât nici nu observă când pleacă Malcolm. Desigur, mai avea de înfruntat o mulțime de dificultăți, dar acum avea încredere că le va putea depăși. Îi venea să danseze de bucurie, chiar și fără muzică. Malcolm îi spusese că toată lumea avea să vină la petrecere; asta însemna că și Peter... abia aștepta să-i povestească despre succesul ei!

Capitolul 5

– Dumnezeule, Liz, nici nu te mai recunosc, exclamă Malcolm când veni s-o ia la petrecere.

– Te asigur că sunt eu. Își strânsese părul într-un coc, era ușor fardată la ochi cu turcoaz și purta o fustă lungă și o bluză vaporosă care-i puneă în evidență silueta.

– Și parfumul ăsta înnebunitor... Ce folosești?

– Gluinri alb – absolut original; mi l-a adus o prietenă din Hawaii. Îți place?

– Dacă-mi place? Abia mă pot concentra să conduc.

Complimentul sincer îi făcu plăcere, chiar dacă venea de la Malcolm care avea ocazia să vadă un chip nou de fată din lună în lună.

Când ajunseră, era atât de multă lume, încât se părea că, într-adevăr, nimeni din ținut nu lipsea. Înaintau încet prin mulțime, deoarece Malcolm îi cunoștea pe toți cei prezenți și aproape fiecare îl oprea pentru a-l saluta și a schimba cu

el câteva cuvinte. Pentru Liz, singurii cunoscuți erau Stan și Evelyn care plecaseră mai devreme de acasă și-i făceau acum semn cu mâna din partea opusă a sălii. Privind spre ei, Liz îi observă pe Tim și Wayne și inima îi tresări de speranță: dacă ajutoarele de la Arundel erau acolo, poate că și Peter... Îl căută cu privirea prin mulțime, dar era clar că nu venise.

Muzica începu și ea și Malcolm se amestecară prin mulțime, lăsându-se în voia ritmurilor pop. Din clipa în care Liz păși pe ringul de dans, schimbă o mulțime de parteneri, dar privirea ei era mereu îndreptată spre ușă, sperând că poate va apărea și Peter. Nu pentru că ar fi interesat-o prea mult... Și așa, dacă venea, era foarte posibil să fie însoțit de Beryl. Nici asta n-ar fi deranjat-o, oricum nu însemna nimic pentru ea. Atât doar c-ar fi vrut să-i spună despre succesul ei, în ciuda neîncrederii lui față de acel proiect pe care-l considerase cu siguranță dincolo de puterile ei. La un moment dat, încetă să mai privească spre ușă și să spere; trebuia să se consoleze cu gândul că Peter nu va veni. Păcat! Ce satisfacție putea să-i aducă o victorie dacă adversarul nici măcar nu-și dădea seama de înfrângere?

— Vă rugăm să vă invitați partenerele la vals! se auzi anunțul prezentatorului într-o scurtă pauză între dansuri.

Se auziră primele acorduri ale melodiei atât de cunoscută „Cândva, dragostea mea“, când Tim, cu care dansase dansul dinainte, începu să ezite, stânjenit.

– Te rog să mă scuzi, dar nu mă pricep să valsez. N-am reușit niciodată să-nvăț. Dar tu?

– Eu am învățat când...

Nu reuși să-și termine fraza pentru că în aceeași clipă îl văzu pe Peter lângă ea – înalt, bronzat, extrem de chipeș. Deodată, seara căpătă un farmec aparte.

– Dansăm?

Fără să mai aștepte răspunsul ei, o conduse pe ringul de dans. Într-un caleidoscop de culori, faldurile ample ale fustei lui Liz puneau în plutirea lor accentele piruetelor. În sincronismul perfect al pașilor, trupurile lor deveniseră unul singur. Continuau să danseze, fără să-și dea seama că în jurul lor se formase un cerc de spectatori care-i priveau încântați, aplaudând și aruncând confeti asupra lor și că abia într-un târziu li se alăturară și alte perechi.

Când muzica se opri, rămaseră nemișcați, ea cu fața îmbujorată ridicată spre zâmbetul lui enigmatic.

– Ești aproape de-a noastră, Liz!

– Sigur că sunt. Mi se pare că a trecut o veșnicie de când m-a adus Malcolm. Credeam că nu mai vii! Regretă chiar din clipa în care rosti aceste cuvinte, dar era prea târziu și n-avea nici un rost să-și facă iluzii că el le va lăsa să treacă neobservate.

– Așadar, ți-am lipsit?

– Nu, sigur că nu... Numai că Malcolm spusese că va fi toată lumea aici în seara aceasta și...

Un nou vals pe care orchestra îl începu o salvă și se abandona din nou dansului, până la următoarea pauză, când se organizează un bufet. Peter o conduse spre mesele încărcate cu prăjituri, sandvișuri și specialități cu fructe de mare, apoi o lăsa pentru a se alătura unui grup în extremitatea cealaltă a sălii. Era firesc să nu fi venit singur, Liz se așteptase la așa ceva și, cu toate acestea, simți o dezamăgire îngrozitoare când o văzu pe Beryl. Îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă și elegantă, aceasta își pusese și mai bine în evidență părul blond și tenul de un alb imaculat.

Nu, categoric, nu se va mai gândi la ei. Îi zâmbi din toată inima lui Malcolm, care tocmai venise s-o îmbrace cu prăjituri și cu o cană cu ceai. Bine că există Malcolm, dragul de el! Nu va ști niciodată cât de mult o ajutase prin prezența lui în seara aceea. Fără să vrea, mai aruncă o privire spre grupul de vizavi. Beryl discuta cu însuflețire cu Sandy, iar Peter era și el lângă ea. În acel moment, surprinzându-i privirea, Beryl înclină ușor capul, considerând suficient acel semn de vagă recunoaștere. Olga, în schimb, îi zâmbi cu multă prietenie. Apoi, Liz observă băiatul care stătea alături de ei: destul de scund pentru vârsta lui, cu păr blond, drept și o figură bosumflată. Desigur, era Darryl și Liz nu putu să nu remarce imediat că, așa cum era îmbrăcat, elegant și rafinat, făcea notă discordantă cu toți ceilalți puști de vârsta lui prezenți acolo în acea seară.

Când dansul reîncepu, Liz refuză dans după dans, în speranța că Peter o va invita iar. În definitiv, nu-i spusese nimic din ceea ce-și propusese; tăcuseră amândoi aproape tot timpul și puținele cuvinte pe care ea le rostise se dovediră a fi o catastrofă. Dar, nu numai că Peter nu mai veni s-o invite la dans, dar îl și văzu dansând cu Beryl – atât de relaxați amândoi, atât de degajați, ca niște vechi prieteni, sau ca niște foști iubiti care se regăsiseră.

Era trecut mult de miezul nopții când se anunță ultimul dans. Liz merse pe podium împreună cu Malcolm, fără să mai privească o dată în urmă: oricum, Peter nu mai era de găsit. Cu atât mai surprinsă a fost când, la sfârșitul dansului, îl văzu venind cu pași mari spre ei, pentru a discuta cu Malcolm.

– Am un mesaj pentru tine. Tocmai eram afară și fumam, când Toby trecea cu mașina; s-a oprit câteva minute să-mi spună că e foarte grăbit s-ajungă acasă, pentru că soția lui nu se simte bine și că mă roagă să iau legătura cu tine și să te anunț că David, fratele tău, are un necaz cu mașina; nu e în pericol, dar a intrat într-un șanț undeva la câteva mile de aici și te roagă să mergi să-l ajuti să scoată mașina.

– Ah, tocmai în seara asta și-a găsit să intre în șanț! Conduce mizerabil! Ar trebui să-l las să se chinuie până dimineată, ca să se-nvețe minte! Dar... cred că n-am încotro, așa că voi porni în mare acțiune de salvare. Unde anume este?

– Pe drumul lateral, chiar vizavi de ferma Maybury.
– Of! Cred că în curând am să-l omor pe acest frățior al meu! Brusc, se lovi cu palma peste frunte și se-ntoarse spre Liz, cu o figură extrem de nefericită. Te rog să mă ierți! Îmi pare foarte rău pentru această situație... mă înțelegei...

– Nu-ți face griji, interveni Peter; o conduc eu pe Liz.
– Atunci, e-n regulă.
– Mulțumesc pentru invitația la această petrecere, Malcolm.

– Plăcerea a fost de partea mea. La revedere. Îi zâmbi trist, apoi, deși fără nici o tragere de inimă, plecă, dispărând imediat în mulțime.

Pe ea n-o întrebase nimeni dacă vroia sau nu să fie condusă de Peter, se gândi Liz; parc-ar fi fost un colet care trebuia livrat la adresa de destinație. Era ceva în legătură cu el – ceva profund masculin și autoritar – care o deranja. Și apoi, se temea că, singură cu el în mașină, îi va fi greu să-și amintească în fiecare clipă că el aparține altcuiva! Da, era mai bine să poată scăpa de acel drum cu Peter – Peter, care dansase practic întreaga seară cu Beryl.

- Nu te deranja, pot merge cu Stan și Evelyn.
- Nu poți, pentru că tocmai au plecat.
- Înseamnă că putem să-i ajungem din urmă.
- Nu!
- De ce?

– Pentru că prefer așa.

– Ah... Nu prea știa ce să-nțeleagă din răspunsul lui, dar era ceva ciudat în tonul său. Ezită, apoi mai făcu o încercare. Dar... cum rămâne cu Beryl?

– Beryl?

Privirea lui dură îi dădu de înțeles că, în seara aceea, nu prea era inspirată să spună lucrul cel mai potrivit...

– Da... mă gândeam c-ați venit împreună... tot grupul... Beryl, mătușa ei, Sandy McPhail...

– Așa e, confirmă el pe un ton glacial.

– N-aș vrea să te deranjez...

– Nu e nici un deranj. Hai să plecăm din aglomerația asta.

Urcară în mașină și porniră. Ciudat, dar Liz nu găsea nimic de spus; o atracție irezistibilă, mai presus de voința ei, o făcea incapabilă de a-și desprinde privirea de profilul lui, conturat în lumina slabă din mașină.

– Cum te-ai descurcat azi?

Liz făcu un efort să se concentreze; în definitiv aceasta era întrebarea pe care o așteptase tot timpul. Poate că, dacă nu l-ar privi, i-ar fi mai ușor să se gândească la lucruri importante, ca, de exemplu, replica pe care o repetase de atâtea ori în gând.

– Astăzi? hotărî să mai tergiverseze puțin, pentru ca efectul să fie cu atât mai mare. Te referi la...?

– Știi foarte bine la ce mă refer, Liz.

O privi zâmbindu-i și, deodată, discursul rece, pe un ton indiferent pe care-l pregătise pentru el, i se șterse din minte și începu să-i povestească, plină de entuziasm.

– Ah, a fost fantastic! Un adevărat succes! Fiecare copil a putut călări, astfel încât personalul medical a avut posibilitatea să stabilească dacă proiectul este sau nu benefic. Și, ce crezi? Am primit imediat avizul de a continua. Voi organiza un curs de zece lecții și, dacă se va constata că a fost benefic, lucru de care nu mă-ndoiesc, copiii vor putea continua să vină în fiecare săptămână. Și medicii și terapeuții au fost încântați.

– Felicitări! Câți copii au venit, în cele din urmă?

– Toți, așa cum speram: douăzeci și șapte.

– Intenționezi să-i ajuți pe toți? Douăzeci și șapte de miracole – nu e cam mult, chiar și pentru tine?

– N-aș spune.

– Categorie, crezi în minuni!

– Oh, da!

– Le provoci? Faci posibilă realizarea lor?

– Dacă pot... Deodată, își dori nebunește ca încă o minune să se-ntâmple – cea mai mare, cea mai importantă... Peter să se îndrăgostească de ea, în loc de a o iubi pe Beryl.

– Așadar, acum e totul pus la punct.

– Și, având poneii pe care m-ai ajutat să-i cumpăr, nu mai există nici un impediment. De fapt, totul a fost posibil datorită cecului de la amabilul domn X.

- Domnul acela necunoscut?
- Exact. În imaginația mea, are însă deja un chip.
- Da? Și cum îl vezi?

– Să ți-l descriu, începui Liz, găsind cât se poate de firesc să-i împărtășească lui Peter speranțele, visele, chiar și închipuirile ei copilărești. Este genul de individ tipic șaten, nu prea tânăr. Este înalt, robust, poate un pic cam încrezut și are atât de mulți bani, încât nu știe ce să mai facă. Poate că se simte puțin vinovat, știind că alții sunt strâmtorați. Și, într-o bună zi, aude despre o fată care încearcă să înființeze un centru de călărie pentru copii infirmi: imediat, îi vine o idee. Poate că, demult, și el a avut o infirmitate. Sau, mai probabil, cred că și-a reamintit de perioada copilăriei, când, undeva la țară, mergea desculț la școală.

– Asta se-ntâmpla înainte de a se hotărî să devină magnat?

– Categorie! A realizat totul prin propriile sale forțe, cel puțin așa mi-l imaginez... Dar, în ciuda succesului său în afaceri, e destul de timid; îi place să facă acte caritabile în secret.

- Poate că soția lui nu e de acord.
- Ah, nu, nu e căsătorit!
- Ești foarte sigură?
- Da!
- Te tentează?

– Nu. Vreau să rămână așa cum este, binecuvântată fie inima sa bună. Am avut noroc; oamenii de aici m-au ajutat atât de mult!

– Înseamnă că acum nu mai ai probleme.

– Glumești! Există întotdeauna probleme, cea mai mare dintre ele fiind cauzată de partea financiară. Începutul a fost făcut, dar acum trebuie să continui – e șansa vieții mele. Voi fixa o taxă simbolică de zece dolari pentru tot cursul; dacă vor dori, copiii vor putea veni în continuare și după terminarea acestuia. Trebuie să fixez o taxă, măcar simbolică, pentru a putea face față, dar dacă un părinte nu-și va putea permite să plătească suma, voi accepta copilul oricum. Sper că mulți dintre ei vor fi sponsorizați de o firmă sau de o persoană particulară.

– Înțeleg. Te-ai gândit la posibilitatea strângerii de fonduri?

– Da! Vorbea repede, ca pentru a contracara efectul acelei atmosfere ce devenea din ce în ce mai intimă. „Nu uita că iubește pe altcineva, și asta de mulți ani!“ își tot spunea ea, pentru a reveni la realitate. M-am gândit că puțină publicitate ar fi foarte utilă: la radio, la televizor, în presă. Dacă oamenii vor afla ce se întâmplă aici, poate că vor simți nevoia s-ajute în vreun fel – nu neapărat cu bani, dar poate oferindu-și serviciile. Merită să încerc, nu-i așa?

– Da, s-ar putea să reușească! răspunse el indiferent.

– Ei, unde mergem? întrebă Liz surprinsă, când văzu că, în loc să intre pe alea ce ducea spre casă, Peter continuă drumul de-a lungul șoselei șerpuitoare.

– Să ne plimbăm puțin. Mă gândeam că ți-ar face plăcere să vezi priveliștea de pe stâncă, atunci când luna se ridică din apă.

– De pe proprietatea ta?

– Nu; este un loc special, sus pe stânci, la jumătatea distanței dintre casele noastre. Vei vedea imediat.

Într-adevăr, când coborî din mașină și se lăsă condusă de Peter pe poteca îngustă, Liz văzu valurile cu crestele argintate de lumina lunii – o priveliște de o frumusețe ireală, desprinsă parcă dintr-un basm.

– Ai avut dreptate, Peter; merită să vii aici.

– De aceea am și venit. Făcu un pas spre ea și, cuprinsă brusc de panică – nu cumva să nu aibă tăria de a rezista – se dădu puțin înapoi, dislocând câteva pietre care se rostogoliră la zeci de metri sub stâncă. O prinse repede, cu o mână fermă, dar la atingerea lui... Tremuri, Liz?

– M-am speriat... Cred că am rău de înălțime.

Simți imediat brațele lui strânse în jurul ei – după care, orice altceva dispăru și se lăsă purtată pe culmile unui extaz absolut.

Când îi dădu drumul, gândul care i se insinuă în minte strică totul: Liz Kennedy, un copil amuzant, cu planurile și

visele ei ciudate... o fată pe care poți s-o săruți... când Beryl nu se află prin preajmă, să vadă. Încă tremurând, se dădu la o parte, urându-l și urându-se. Merse împiedicându-se spre mașină, furioasă.

— Aș vrea să ne întoarcem. Cred că Evelyn își face griji în privința mea.

— Are atât de mare importanță?

Când întoarse capul, Liz îl văzu rămas nemișcat la marginea stâncii, privind-o, dar, prefăcându-se că nu l-a auzit, deschise portiera și urcă în mașină.

Peter mai zăbovi puțin, apoi veni și, fără să spună nici un cuvânt, porni mașina. Abia când ajunseră în fața casei și opri motorul, o privi gânditor și i se adresă:

— Mă bucur pentru tine, Liz. Faci un lucru bun. Continuă.

Privirea și tonul lui cald dădeau impresia că, într-adevăr, nu era indiferent. Dacă n-ar ști de relația lui cu Beryl...

— Așadar, nu te deranjează c-am venit aici și-am înființat această școală?

— Să mă deranjeze? Bine, dar de ce?

— Nu știu... Mă gândeam că-ți dorești proprietatea pe care m-am instalat eu... pentru sursa de apă și accesul spre plajă.

— Și ți-ai imaginat că ți-aș sta în cale doar din cauza disputei cu fostul proprietar? Ți-ai imaginat așa ceva?

– Păi... Se gândi să-i aducă aminte de faptul că nu manifestase un entuziasm prea mare auzind de proiectul ei și nici n-o ajutase altfel decât că o luase la licitația de cai. Dar cuvintele refuzau să se dezlipească de buze. De fapt, îi era greu să gândească limpede când era atât de aproape de el.

– Liz, privește-mă!

Îi ridică bărbia, obligând-o astfel să-l privească în ochi. Buzele lui îi căutară din nou gura, învăluind-o în aceleași senzații înnebunitoare. În cele din urmă, Liz se desprinsese de el. Ce era nebunia asta? Cum putea să simtă așa pentru un bărbat care aparținea altei femei?

– E târziu. Mulțumesc că m-ai adus acasă.

– Bine, dar...

Coborî repede și, abia mult mai târziu, când se răsucea în pat, de pe o parte pe cealaltă, chinuită de gânduri, își dădu seama că nu obținuse nici o victorie asupra lui, ci, mai degrabă îi îngăduise lui să obțină o victorie asupra ei. Fusese în mare pericol de a se îndrăgosti de un bărbat care, fără îndoială, o trata doar ca pe o curiozitate în acel ținut cu fete cam puține: impulsivă, sinceră, simpatcă – o fată cu care era amuzant să te întâlnești un timp. Dar, când venea vorba de dragoste... Se gândi din nou la trăsăturile perfecte ale lui Beryl și-și imagină privirea batjocoritoare a acesteia.

Capitolul 6

În următoarele zile, Liz avu o mulțime de treburi de făcut: șeile trebuia curățate și unse, poneii, inspectați zilnic, învelitorile pentru cai, cusute la mașină; acestea nefiind decât câteva dintr-un șir lung de sarcini de onorat.

Într-o seară, se așeză la birou, încercând să scrie un articol referitor la centrul de călărie, articol pe care intenționa să-l trimită editorului unei reviste pentru femei. După o jumătate de oră de ștersături și rescrieri, renunță pentru moment, dându-și seama c-ar fi fost mult mai bine să includă și niște fotografii; avea să surprindă, așadar, câteva instantanee la următoarea vizită a copiilor și abia după aceea va definitiva articolul. În orice caz, nu-și imaginase că-i va fi atât de greu să găsească formularea cea mai potrivită pentru un subiect care îi era, de altfel, atât de drag. Tocmai se ridicase, când auzi soneria de la ușă. Poate e Peter! De ce s-a gândit imediat la el? De ce se gândea la el

toată ziua și jumătate din noapte? Nu-l mai văzuse din seara petrecerii, de când o dusesse pe stâncă, dar de atunci tot aștepta să-i audă pașii sau vocea. Cum de un sărut putea schimba totul?

Se mai auzi sunând o dată. Evident, Evelyn și Stan priveau la televizor și erau prea departe, așa că merse ea să deschidă.

– Domnișoară Kennedy! În pragul ușii stătea Lewis Ridgway, în costumul lui impecabil. Pot să intru?

– Vă rog! Bună seara, spuse Liz surprinsă; surprinsă... și dezamăgită.

– Ar fi trebuit să telefonez să vă anunț că vin, dar am fost foarte ocupat la birou și am neglijat; oricum, însă, mă gândeam că voi avea norocul să vă găsesc acasă.

– Așa e; de obicei sunt aici. Deodată, se îngrijoră. Doar nu s-a întâmplat ceva cu Julie!

– Din fericire, nu! E cât se poate de încântată și numără zilele până la următoarea lecție de călărie.

– Mă bucur enorm. Doriți o cafea? Ați făcut un drum lung până aici.

– Da, mulțumesc. Ar fi grozav.

În timp ce Liz pregătea cafeaua la filtru, domnul Ridgway se așeză la birou, lăsându-și privirea să rătăcească asupra foi de hârtie scrise de ea.

– Ce-i asta?

– Ah, un articol pe care încercam să-l scriu; mă rog, dacă se poate numi articol. Incredibil cât timp mi-a luat să-l concep și tot nu e bine.

- Pot să-l citesc și eu?
- Aș fi încântată.
- Este foarte bine, se pronunță el în cele din urmă, după ce citi. Trebuie să recunosc că la asta m-am gândit și eu când am venit aici. Publicitatea este chiar domeniul meu. Dacă nu vă deranjează, am putea schița împreună ceva pentru presă. De asemenea, una sau două reviste locale au astfel de rubrici. O voi ruga pe secretara mea să le predea mâine dimineată. Ce spuneți?
- Ah, dacă ați vrea... Liz era aproape tot atât de mulțumită ca atunci când primise cecul de la domnul Necunoscut.
- Lăsați totul în seama mea. Voi avea ca punct de plecare pagina aceasta pe care ați scris-o – conține toate datele și ideea de bază. Acum, în ceea ce privește ziarele... Cunosc editorii celor două ziare importante din oraș; le voi telefona mâine și-i voi ruga să trimită reporteri; ar putea scrie un articol despre lecția de călărie de săptămâna viitoare. E bine?
- Ar fi minunat! Nu aveți idee ce ușurare înseamnă pentru mine să fiu scutită de partea asta. Este extrem de amabil din partea dumneavoastră că vă deranjați atât de mult.
- Aș dori să fac mult mai mult, pentru dumneavoastră. Rosti ultimul cuvânt aproape în șoaptă și, observându-i privirea nedumerită, continuă pe un ton neutru, așa cum ar

fi discutat o afacere. Mă rog, n-are importanță... e un proiect de-al meu pe termen lung. Să vedem acum ce s-ar putea face pentru ca acest centru să devină cunoscut, să beneficieze de publicitate... Cred că radioul are cea mai mare audiență și, întâmplător, îl cunosc pe șeful postului principal, așa că nu vor fi probleme în această privință. Rezultatele ar trebui să apară imediat.

– Cunoașteți o mulțime de persoane influente, constată Liz, privindu-l uluită.

– Da, e util mai ales când vrei să realizezi ceva repede fără pierdere de timp. Tonul lui era cel al cuiva obișnuit să organizeze, să dea ordine subalternilor. Mâine la prima oră mă voi ocupa de asta. Trei articole în reviste... asta înseamnă că e nevoie de câteva fotografii care să capteze interesul publicului.

– Of, dacă m-aș fi gândit să surprind câteva instantanee cât erau călare copiii! Până acum ar fi fost deja gata și-am fi putut trimite articolele imediat. Sunt reviste care nu apar decât o dată pe lună.

– Nu vă faceți griji. Am făcut eu câteva fotografii în ziua aceea. Scoase din buzunarul de la piept câteva fotografii alb-negru și le întinse pe birou. Sunt mici, dar pot fi mărite destul de ușor.

– Iat-o pe Julie! Ați mai văzut vreodată un zâmbet atât de minunat?

– Da, știu... Pentru Julie, fericirea înseamnă un ponei. În general e un copil vesel, dar aici, cu dumneavoastră și cu caii... Aici e Taiere – numai la un mic maor poți vedea un rânjet atât de monstruos; se vede clar că e înnebunit de plăcere și mândrie, parc-ar călări în cadrul unui campionat național.

– Cred că exact asta își imagina....! în clipele de răgaz, când nu era cowboy! Apoi, pe fața ei apărură o umbră de tristețe când luă următoarea fotografie. Bietul Danny, deopotrivă îngrozit și curajos!

– Data viitoare nu-i va mai fi atât de greu.

– Știu.

– Ei, cred c-ar fi de-ajuns pentru început, spuse el strângând pozele. Ah, mai e ceva de care era aproape să uit. Am discutat cu cei de la televiziune în legătură cu proiectul dumneavoastră. În două săptămâni, vor trimite o echipă care să filmeze; consideră că școala de călărie constituie un subiect foarte bun pentru un reportaj. Sper și eu să trezească interesul publicului și astfel, să se găsească fie ajutor financiar, fie măcar ajutor fizic. Apropos, echipa de la televiziune realizează o reclamă în care o fată trebuie să călărească, pentru o nouă marcă de produse cosmetice, denumite "Today's Girl".

– N-am auzit niciodată...

– Veți auzi. Caută un loc nu prea departe, unde se poate călări și vroiau să știe dacă ar putea veni aici să filmeze

câteva scene în aer liber. M-au rugat să vă întreb din partea lor dacă ați fi dispusă să filmați câteva scene pe calul dumneavoastră.

– Bine, dar... nu se poate să mă vrea tocmai pe mine!

– De ce nu? Ați mai lucrat vreodată pentru televiziune? Ați prezentat vreun program, ați făcut reclamă la vreun produs – ceva de genul acesta?

– Dumnezeu, nu, în nici un caz! Nu sunt potrivită pentru așa ceva!

– De unde știți? Să vă spun ceva, domnișoară Kennedy, continuă el cu o voce plină de căldură și entuziasm; din ceea ce mi-au spus cei de la televiziune, se pare că sunteți exact tipul de fată pe care o caută pentru această reclamă.

Aproape că Liz nu mai asculta. Prezentare de modă? În sfârșit, știa de ce figura lui Beryl i se părea cunoscută. Cu câțiva ani în urmă, chipul perfect al acesteia apăruse pe micul ecran, în cadrul unor prezentări de modă. Brusc, își dădu seama că Lewis tăcuse și o privea curios.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic. Pentru a dovedi, făcu un efort să-și concentreze atenția spre momentul prezent și observă, surprinsă, cum în privirea lui apăru o expresie de nespusă duioșie.

– Caută acel tip de fată căreia-i place să stea în aer liber... fără nimic artificial și studiat... o fată desculță și cu părul în vânt, călărind cu pasiune!

- Ei, așa mă mai recunosc...
- Asta încerc să vă spun. Ce părere aveți?
- Eu știu... ezită, jucându-se inconștient cu o șuviță de păr lung, negru. Dacă nu e un prim-plan...
- Bănuiesc că nu; îi interesează un peisaj de țară pe fundalul căruia să filmeze o fată sărind cu calul peste un obstacol „Intrați în vârtejul vieții cu Today's Girl“. Cam așa ceva.
- Nu-l am decât pe Red și e maro-roșcat; va ieși bine în imagine?
- Sigur. Au spus că poate fi oricum, numai alb, nu. Mi-au spus să vă rog să-i decolorați puțin coama și coada, pentru un contrast mai bun în imagine. Din ceea ce mi-au spus, am înțeles că sunteți exact persoana care trebuie.
- Pentru Dumnezeu!
- Nu e ideea mea! Și-apoi, aveți nevoie de bani, nu-i așa?
- Ah, da, uitasem. Bine, atunci o voi face.
- Adevărat? Grozav! Trebuie să vă avertizez, totuși, că e o muncă dură. Puteți veni mâine la ora două?
- Se pare că deja ați aranjat totul în numele meu, spuse ea cu oarecare suspiciune.
- Totul în afară de acordul dumneavoastră, domnișoară Kennedy.
- N-ar fi timpul să-mi spuneți Liz, ca toți ceilalți?
- Numai dacă și tu îmi spui Lewis.

– Ne-am înțeleș.

– Să dăm mâna ca pentru a pecetlui înțelegerea, propuse el, luându-i mâna cu o vădită plăcere. Încep acum s-o înțeleg pe Julie, pentru care ești soarele de pe cer.

Având încă mâna în mâna lui, deoarece se părea că Lewis n-avea deloc intenția de a-i da drumul, Liz întoarse brusc capul, simțindu-se privită. Într-adevăr, în prag era o siluetă înaltă, învăluită în mister.

– Bună, Liz!

O spusese într-adevăr pe un ton ușor ironic, sau doar i se păruse astfel? Și, de când stătea acolo, asistând la acea scenă – ea și Lewis așezați la birou, cu o strângere de mână, mult prelungită?

– Peter! Trăgându-și mâna, sări în picioare. Vroiai să discutăm?

– Îmi pare rău, dar nu pot sta. Ți-am adus ceva... L-am lăsat la Stan. Ceva ce spuneai că-ți dorești, mai adăugă el, întorcându-se deja să plece. Vei vedea.

– Nu cumva... ai adus-o pe McGinty?

– E cam mic; mai bine l-ai numi Mac. Te rog să mă scuzi, trebuie să plec.

Liz reveni în încăpere, dar tot entuziasmul ei în legătură cu publicitatea pentru școala de călărie dispăruse. Dacă n-ar fi fost tocmai în seara aceasta cu Lewis Ridgway! Dacă Peter n-ar fi ales chiar seara aceasta pentru a veni! Își dădu seama că Lewis o privește cu atenție.

- Un prieten?
- Nu, un vecin. Unde rămăsesem?
- Cred că, pentru moment, este de-ajuns.

Își strânse imediat hârtiile, îi mulțumi pentru cafea și plecă.

Încă se mai vedeau farurile mașinii lui elegante pe șoseaua șerpuitoare, când Liz alergă să vadă dacă Peter îi adusese într-adevăr căpřița. Bucuria i-a fost cu atât mai mare când, din țarc, veni sărind spre ea un ied cu blană lungă și mătăsoasă și, reacționând la numele Mac, de parc-ar fi știut că despre el era vorba, i se cuibări la piept.

- Cum ți se pare? întrebă Peter, făcând-o să tresară.

Venise însoțit de Stan, după care acesta din urmă se-ntoarse și intră în casă.

– Ah, e un scump! Credeam c-ai plecat... se auzi ea însăși surprinsă, spunând, după ce puse iedul pe iarbă:

– Așa trebuia, dar Stan mi-a cerut un sfat în legătură cu o construcție pe care trebuie s-o realizeze pentru șefa lui.

- Trebuie să fie vorba despre noua rampă...

– Categorie, ții totul sub control, Liz. Ce vroia Ridgway?

- Lewis? Îl cunoști?

– Doar din vedere. I-am văzut de multe ori fotografia în ziare. Înțeleg că e creierul celei mai mari companii de publicitate din țară – genul de individ care te-ar putea ajuta enorm în acest sens, dac-ar vrea; vrea s-o facă?

În lumina stelelor, Liz nu-i putea vedea prea bine expresia feței, dar n-avea nici o îndoială în privința tonului lui sarcastic.

– Abia l-am cunoscut. E interesat de școala mea de călărie pentru că fiica lui...

– Nici n-am spus că n-ar fi interesat. Ești susceptibilă în seara aceasta, Liz!

– Ba nu, nu sunt, dar tonul pe care ai spus-o... A fost extrem de amabil din partea lui să aranjeze partea de publicitate pentru acest centru și sunt convinsă că-l va face cunoscut. Va chema reporteri să scrie despre școală în presa locală și cameramani pentru realizarea unui reportaj la televiziune.

– Mă bucur pentru tine, Liz.

Tonul lui ironic o puse din nou în încurcătură. Nu-și dădea seama dacă râdea de ea sau nu. Îi explică în continuare, mai degrabă pentru a rupe tăcerea ce se instalase între ei.

– Mi-a spus că producătorii caută un peisaj adecvat și o fată care să știe să călărească, pentru a face un spot publicitar pentru un produs cosmetic. Măine va veni o echipă care va filma aici. Nu e ridicol? Tocmai pe mine să mă aleagă?

– Nu cred. Mi se pare că ți se potrivește foarte bine!

– Să fac reclamă pentru un produs cosmetic când eu aproape că nu folosesc deloc așa ceva?

– Tocmai de asta ești persoana potrivită!
– Ai văzut vreodată cum se face o reclamă pentru televiziune? Echipa va veni aici mâine la ora două după-amiază. Ah, Dumnezeuule, acum își va închipui despre ea că se laudă – Dacă vrei să asisti...

– Abia aștept.

Acum știa cu siguranță că-și bate joc de ea.

– Mulțumesc pentru ied, va fi preferatul copiilor. Și pentru ponei e bine să fie obișnuiți cu alte animale.

– Mă bucur că este ceea ce ți-ai dorit. Atunci, pe mâine!

Plecă imediat, lăsând-o pe Liz profund nemulțumită. Nu-și explica schimbarea lui de atitudine față de ultima lor întâlnire. Cum putea Peter să fie gelos pe Lewis? Exclus! Pe de altă parte, cum putea un sărut să aibă o importanță pentru el, din moment ce era îndrăgostit de alta? Din zi în zi era posibil ca Peter să-i dăruiască lui Beryl un inel strălucitor de logodnă; ei îi dăruise un ied! Nu era nici măcar amuzant!

Nu trebuia să spună nimic despre reclama aceea pentru televiziune; acum, se va simți obligat să vină, deși cu siguranță că n-avea nici un chef.

Liz se pregăti cu grijă în vederea filmării. Își călcă blugii, își cusu butonierele destrămate, își spălă părul. Stând pe treptele din fața ușii, cu pletele încă jilave în bătaia soarelui, deodată își dădu seama că iedul McGinty lipsea din ȧrcul lui, deși mai devreme îl văzuse acolo. Mic și agil, probabil că-mpinsese o sârmă care nu era bine fixată în gard și evadase. Simți în clipa aceea că nimic nu era mai important decât să-l găsească pe McGinty înainte de venirea lui Peter, deși – își dădea bine seama – era destul de greu de găsit un animal mic alb.

Porni imediat în căutarea lui, dar după o oră, tot nu-l găsisese – erau atâtea ȧrcuri și tufișuri unde se putea ascunde. Trebuie să fi mers destul de mult, strigându-l pe nume și scotocind fiecare posibilă ascunzătoare, când, în sfârșit, un ghemotoc alb îi atrase atenția printre ferigi și în. Într-adevăr, era McGinty, care încerca s-ajungă la o tufă de mure, prea înaltă pentru el. Începu să se târască în spatele lui, pentru a-l lua prin surprindere, dar zgomotul unei crenguțe frânte o trădă și iedul fugi. Făcu și Liz un salt și, aterizând pe burtă pe tufa de mure, reuși să-l prindă de un picior, să-l tragă până la ea și să-l ia în brațe. Ȧinând iedul încă zbătându-se strâns la piept, Liz ajunse la șosea.

O mașină cunoscută se apropia; de pe scaunul șoferului, Beryl făcu semn cu mâna, apoi frână imediat.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă ea, contrariată.
– McGinty... începu Liz, îngrozitor de stânjenită din clipa în care își dădu seama cum arăta, contrastul fiind cu atât mai mare alături de ținuta impecabilă a lui Beryl. A ieșit din țarcul lui și m-am chinuit să-l găsesc, dar am reușit până la urmă.

– Urcă repede, o invită Sandy, deschizând portiera din spate.

Liz se strecură pe bancheta din spate, între mătușa lui Beryl și băiatul pe care-l văzuse deja în seara petrecerii.

– Ce caraghios arăți! remarcă imediat puștiul, întorcându-și spre ea fața morocănoasă. Ai iarbă în păr.

– Și tu ai avea dac-ai fi urmărit un ied prin tufișuri. Brusc, își dădu seama că avea nu numai iarbă în păr, ci și toată bluza pătată de mure și... cel mai grav, abia atunci o bănuială i se strecură în minte. Doar nu veneai la lecția de călărie, Darryl?

– Ba da, ai uitat? Numai că nu e lecție, ci voi călări pur și simplu. Eu nu iau lecții, adăugă el disprețuitor; lecțiile sunt pentru copii.

– Nu numai! Nici nu-ți închipui câți adulți iau lecții de călărie, deși este posibil să fi călărit de ani de zile.

– Exact asta am încercat și eu să-l fac să înțeleagă toată săptămâna, întări și Sandy.

– Eu sunt în totalitate de acord cu Darryl: copiii trebuie să aibă încredere în ei înșiși, spuse Beryl. După părerea

mea, este mult mai important ca Darryl să aibă încredere în propria sa capacitate de a călări, decât să fi învățat o mulțime de lucruri care și așa nu au nici o importanță.

— Nu cumva uiți un amănunt? Încercă Sandy s-o contrazică. Cum e cu propria lui protecție și siguranță? Nu poate urca pe cal fără să învețe câteva elemente de bază, dacă nu vrea să cadă imediat.

— Fii serios, Sandy! De pe căluții aceștia bătrâni?

— Nu glumesc deloc. Chiar și cel mai liniștit ponei se poate speria de ceva ce apare pe drum și atunci trebuie să fii în stare să-i stăpânești reacțiile neașteptate.

— Ești prea dur, Sandy. Se pare că nu-l înțelegi deloc pe Darryl.

— Am mai discutat despre asta. Nu-i vreau decât binele.

Dac-ar fi copilul meu...

— Ei bine, nu e; și nici nu va fi, râse ea nervos.

Sandy nu răspunse.

— N-am de gând să încalec pe nici unul din prăpădiții aceia de ponei bătrâni! țipă Darryl. Nici n-aș fi venit aici - dac-aș fi știut că e vorba de niște ponei ca niște legume. Și pentru că tocmai ajunseseră la destinație și-l văzu pe Red pascănd liniștit în țarcul său, arătă hotărât spre el. Voi călări calul roșcat de acolo!

— Îmi pare rău, spuse imediat Liz pe un ton politicoș dar ferm, dar Red este calul meu care participă la concursuri de sărituri peste obstacole și nu poate fi călărit decât de călăreți cu experiență. Doar nu vrei să te expui unei situații penibile...

– Eu? M-aș descurca ușor cu el!

– Mai târziu, după ce vei lua câteva lecții, poate mă voi gândi să te las să încaleci pe Red... poate. Dar, pentru început, toată lumea trebuie să călărească pe cai mai liniștiți. Ți-l pun la dispoziție pe Amicul.

– Mulțumesc, n-am nevoie; n-am să încalec pe nici unul din poneii ăștia prostănaci. Beryl, ai spus că voi avea un cal decent dacă vin aici.

– Merg să-l duc pe McGinty la locul lui, anunță calm Liz, neluând în seamă tonul plângăcios al băiatului.

Tocmai atunci, Stan veni în întâmpinarea lor.

– L-ai găsit, Liz! Dă-mi-l mie, am eu grijă de el.

– Mulțumesc, Stan. A venit Darryl pentru o plimbare călare. Vă rog să așteptați puțin, se adresează ea din nou grupului. Mă duc să-l aduc pe Amicul.

Îl aduse imediat, așa cum a promis și-l înșeuă, conducându-l pe Darryl, ignorând pur și simplu figura lui bosumflată.

– Iată-l. E cel mai mare ponei pe care-l avem.

– Ha! Ha! Căluțul ăsta prăpădit – cel mai mare pe care-l aveți! Ia te uită! I se văd oasele. Nu vă hrăniți caii?

Liz își stăpâna cu mare greutate furia; insolența lui Darryl devenea cu atât mai greu de suportat, cu cât contrasta cu imaginea celuiilalt băiat de aceeași vârstă, Danny, pentru care plimbarea călare însemnase o victorie asupra unor obstacole aproape insurmontabile.

– Vino aici; te voi ajuta să urci în șa.

Surprins de tonul autoritar, deși blând, Darryl veni plin de sine lângă ea.

– Pe cealaltă parte, te rog, când încaleci.

– Ăă.. da, da... știu...

În ciuda încercării sale de a blama, nu reuși să se ridice în șa decât după câteva tentative penibile.

– Acum, ține minte: ții frâiele așa – nu, nu e bine. Așa! Acum e bine. Nu te ține de coamă. Genunchii lipiți de coastele calului! Spatele drept... mai drept! Acum, te voi conduce până la poartă și înapoi.

– Nu vreau să mă conduci, doar nu mai sunt un copil mic.

Fără a-i lua în seamă protestele, Liz porni. Pentru o clipă, întâlni privirea lui Sandy și, văzându-i expresia de mânie abia reținută, își dădu seama cât de greu trebuia să-i fie să accepte ca autoritatea lui asupra băiatului să eșueze lamentabil în fața răsfățului din partea lui Beryl.

– Acum, poți merge cu Amicul în ȋarcul de lângă casă – nicăieri în altă parte!

Merse apoi să se alăture grupului, gândindu-se că e inutil să încerce să-l învețe ceva pe Darryl, atâta timp cât acesta își pusese în minte că știe totul. Avea o singură speranță: era puțin probabil ca, după această experiență, băiatul să mai vrea să vină. În cele din urmă, când consideră că bietul ponei ametise de cât mersese Darryl cu el în cerc, Liz puse capăt acelei prime ședințe de călărie.

- E suficient pentru astăzi. Mai aștept pe cineva.
- Mai vine cineva să ia lecții? întrebă Darryl, mirat.
- Nu. De data asta, eu sunt cea care voi călări. De fapt, aștept o echipă de la televiziune.
- Oh! tonul lui deveni deodată plin de respect.
- Am auzit bine? întrebă Beryl care tocmai venise în întâmpinarea lor și care, pentru prima dată, o privea cu interes pe Liz. Ai spus că vine o echipă de la televiziune pentru a filma?
- Da... vor pe cineva călare pentru o reclamă... un produs cosmetic. Dumnezeu! Trebuie să apară din clipă în clipă și... trebuie neapărat să-mi schimb bluza!
- Duc eu poneiul la locul lui, se offeri imediat Sandy. Du-te și aranjază-te puțin. Ne întreținem noi cu ei până vii.
- Și, nu numai... adăugă Beryl, brusc, plină de însuflețire. Ce noroc, să fiu și eu aici tocmai acum! Și când te gândești c-am venit numai pentru că Darryl m-a bătut la cap că vrea să călărească!
- Te gândești la experiența ta în ceea ce privește realizarea de reclame? întrebă ezitând mătușa ei.
- Bineînțeles. Vezi tu, începu ea să-i explice lui Liz, pe un ton neobișnuit de prietenos, am foarte multă experiență, pentru că am lucrat mult în televiziune. Mi s-a spus de sute de ori că blondele naturale, ca mine, sunt extrem de fotogenice. Așa că, dacă vor o fată pentru

o reclamă... Mesajul ei era clar: avea frumusețe, talent, experiență; ce altceva mai puteau dori pentru un spot publicitar perfect?

– Iată-i, vin, anunță Olga.

Liz fugi în camera ei și, în cea mai mare grabă, aruncă pe ea prima bluză curată pe care o găsi, așa șifonată cum era, și reveni imediat.

– Vă rog să mă scuzați pentru întârziere, se adresă ea cameramanilor care începuseră deja să-și pregătească aparatele de filmat. Ați făcut cunoștință cu toată lumea?

– Da, răspunse un tânăr cu mustață, privind-o cu atenție. Sunteți doamnișoara Kennedy? Putem face câteva fotografii?

– Da... Desigur, dacă nu mai doriți ca eu să apar în reclamă...

– De ce să nu mai vrem? Ce s-a întâmplat? Nu vrem decât să filmăm câteva cadre... nu vă reținem mult.

– Nu, nu e vorba de asta. Mă gândeam că preferați... o profesionistă. Vedeți, doamna Manning are multă experiență în acest domeniu. Poate vă mai amintiți?

– Se poate să fi lucrat înainte de angajarea mea, răspunse indiferent cameramanul.

Deodată, Liz observă că Beryl era palidă, cu buzele strânse, categoric furioasă.

– Da, o cunosc pe doamna Manning de undeva, spuse un alt cameraman mai în vârstă, dar nu mai știu exact de unde... Ah, ba da! O paradă a modei televizată, la bordul unui vas de linie ancorat în portul din Auckland.

– Da, încuviință Beryl. Îi era, parcă, extrem de greu să vorbească, iar albastrul ochilor ei părea complet decolorat.

– Ne pare rău că nu putem lucra cu dumneavoastră, dar... știți cum e; trebuie să ținem seama de sponsori și, fiind vorba de o marcă așa cum e „Today's Girl“...

– Ce vreți să spuneți? Că nu sunt...

– Nu, nu mă-nțelegeți greșit. Ați fi extrem de potrivită pentru o reclamă obișnuită pentru un asemenea produs. Numai că, în cazul acestei reclame, căutăm un anume gen... o fată cu un zâmbet fericit... care să radieze libertate... îndrăzneală... tinerețe. Cred că Ridgway a avut dreptate când ne-a spus că fata pe care a găsit-o nu trebuie să interpreteze acest rol, ci aceasta e chiar starea ei naturală! Căutăm o fată care să poată călări ca vântul, să sară cu calul peste un gard...

– Asta e cu totul altceva! se agăță Beryl de acest pretext ce-i fusese oferit cu eleganță, pentru a ieși din situația umilitoare. Sigur, în aceste condiții, nici eu n-aș accepta.

– Așa mă gândeam și eu, spuse diplomat cameramanul. Acum, vă rog să vă retrageți puțin. Sunteți gata, domnișoară Kennedy?

– Nu am echipament adevărat...

– Cui naiba îi pasă? În nici un caz fetei care va deveni simbolul „Today's Girl“. N-o interesează să poarte

echipamentul convențional. Ea trăiește fiecare clipă la maximum, părul îi flutură în vânt și ochii strălucesc de fericire când se lasă purtată în goana calului ei. Cam asta ar fi imaginea.

În timp ce se făceau ultimele pregătiri, Stan plecă să-l aducă pe Red. Dar, când calul apărui cu părul strălucind în lumina soarelui, Peter era cel ce-l conducea.

– Succes, Liz! O ajută să urce pe cal și-i zâmbi cu acel zâmbet deosebit pe care părea să-l păstreze numai pentru ea.

– Mulțumesc, Peter. Știa sigur că momentul acela îi va rămâne veșnic întipărit nu numai în minte, ci și în suflet.

– Hei, nu vedeți că n-are șa? strigă Darryl contrariat. Și obstacolul acela pare îngrozitor de înalt.

– Nu-ți face griji, băiete! îl liniști cameramanul mai tânăr. Domnișoara Kennedy nu pare să-și facă griji în privința aceasta și dacă pe ea n-o deranjează că stă pe un sac vechi de zahăr, pe noi nici atât. Domnișoară Kennedy, ce-ați zice dac-am ridica obstacolul puțin? Cu cât e mai înalt, cu atât mai bine se vede în imagine.

Liz încuviință din cap și, aplecându-se în față, aproape paralel cu gâtul calului, ea și Red deveniră, într-o încordare comună, un bolid ce trecu la înălțime destul de mare pe deasupra obstacolului.

– Buun! spuse mulțumit cameramanul mai în vârstă. Încă o dată! Așa! Acum, ce-ați spune să mai ridicăm puțin stacheta?

– Red nu are nimic de obiectat, strigă Liz râzând și, strângând calul între genunchi, se abandonează, ca de fiecare dată când acesta se desprindea de pământ, clipei de extaz, amestec de imponderabilitate și glorie ce dădea vieții ei un farmec aparte.

– Grozav! Doamnișoară Kennedy, se poate încă puțin mai sus?

Cerul și pajiștea își uniră contururile, în timp ce ea și calul – un singur trup – sfidau limitele posibilului.

– E suficient? Ați făcut destule cadre?

– Oh, da, mulțumim, domnișoară Kennedy. Fata potrivită pe fundalul și în mediul cel mai potrivit. Exact ceea ce căutam, se adresează cameramanul mai în vârstă colegului său. S-ar putea să luăm legătura și cu dumneavoastră, doamnă Manning, adăugă el amintindu-și de Beryl. Sigur, dacă vă mai interesează acest tip de muncă.

– Oricând. Găsiți numărul meu de telefon în carte.

Când cameramanul se-ntoarse, Beryl o privi pe Liz cu o răutate pe care nici măcar nu încerca s-o disimuleze. Dacă până atunci Liz știa că fusese aproape ignorată în numele unui dispreț suveran, din clipa aceea deveni conștientă că-și făcuse un dușman.

– Vom veni săptămâna viitoare să facem câteva fotografii copiilor, dacă ne permiteți.

– Sigur că da, vă aștept.

– Căutăm mereu subiecte interesante și sunt convins că acest proiect al dumneavoastră va capta interesul publicului. Acum, trebuie să ne întoarcem la studio. La revedere.

Privind cu coada ochiului, Liz văzu că și Peter se pregătea să plece. Se opri o clipă lângă ea și din privirea lui se vedea că e încântat.

– Felicitări, Liz. Abia aștept să te văd la televizor.

După care zâmbi și plecă. Beryl alergă după el, adresându-i-se cu voce tare:

– Pete! Vii diseară la cocteil, nu-i așa? Ai promis.

– Sigur.

Liz îl privi urcându-se în mașină și plecând și brusc, toată bucuria acelei zile păli. Beryl își amintise că pentru ea, Liz, Peter Farraday nu era decât un vecin oarecare, chiar dacă arăta un vag interes pentru ceea ce făcea ea, dar nimic mai mult.

Se îndreptă spre casă, fără să-și dea seama că și ceilalți merseseră tot acolo, până când auzi vocile celor două femei, ajungând clar până la ea, prin fereastra deschisă de la bucătărie.

– Mulțumesc, Beryl. Îmi era îngrozitor de sete, dar nu m-am îndurat să pierd nici o secundă din acel spectacol. M-a pasionat pur și simplu fata aceasta care sărea fericită și nepăsătoare peste niște obstacole atât de înalte. Cred, într-

adevăr, că este minunat ceea ce domnișoara Kennedy face pentru acei copii infirmi. Presupun că o costă enorm și nu are nici un profit.

– Vai, Olga, nu mai fi atât de naivă! se auzi clar vocea lui Beryl. Doar nu-ți închipui că face asta doar de dragul copiilor.

– Nu?

Liz nu se putu abține și se opri pentru a asculta.

– Dumnezeule, mai crezi în basme la vârsta ta? Deja îl are pe Lewis Ridgway la degetul ei mic – vădov, unul din cei mai bogați și mai influenți oameni din oraș... Ei, nu te uita la mine așa! În curând, vei auzi pe toată lumea vorbind ca mine. Dar toți acei medici și specialiști care se-nvârteau în jurul ei, lăudând-o, în ziua în care au venit copiii? Mi se face pur și simplu greață! Este clar că vânează un soț. Chiar și cu Peter... Ar pune imediat mâna pe el, dac-ar putea. Oricine și-ar da seama de ceea ce urmărește, în afară de-o bătrână sentimentală ca tine.

Liz simți o durere aproape fizică. Pline de venin, cuvintele acelea îi răniră inima ca o lovitură de pumnal; o răniră și o făcură să-și dea seama, încă o dată, că nu putea însemna nimic pentru el.

– Indiferent ce spui, eu totuși cred că te-nșeli în privința ei.

– Vei vedea foarte curând că am dreptate. Dacă a reușit să-l determine pe Lewis Ridgway să facă exact ceea ce vrea ea într-o singură întâlnire... îți poți închipui!

Liz nu mai rămase s-asculte. Intră orbește în fostul grajd. I-ar fi fost imposibil s-o mai vadă pe Beryl. Așadar, asta era răzbunarea acesteia pentru că echipa de la televiziune o ignorase în favoarea ei. Fără îndoială, va răspândi, pretutindeni aceste zvonuri. Liz își dădu seama că-i tremurau mâinile. Era posibil ca Beryl să mai aibă și un alt motiv de gelozie împinsă până la ură? Poate pentru că, doar cu puțin timp în urmă, Peter o privise cu atât de multă plăcere și mândrie?

Peter... Ar da orice ca Peter s-o iubească tot așa cum îl iubea ea. Asta era! Așadar, putea să iubească din nou, numai că, de data aceasta, era cu adevărat dragoste, nu doar o scurtă atracție fizică. Chiar dacă Peter îi aparținea lui Beryl, chiar dacă își dădea seama că totul era în zadar, îl va iubi în continuare, pentru că sentimentul acesta era mai presus de voința ei, mai presus de orice; îl va iubi în continuare.

Capitolul 7

Marti, când prima ambulanță apărură pe alee, Liz reușise cu ajutorul lui Stan și al lui Malcolm, să pregătească totul la timp pentru sosirea copiilor. În câteva minute, atmosfera se însuflețise de un entuziasm general.

— Domnișoară Kennedy! Julie scosese capul pe fereastra mașinii și-i zâmbea fericită.

— Bine ai venit!

Imediat, Liz îl ajută pe Lewis să-o așeze în șa, pe micul ponei negru.

— Ai văzut? Pinocchio mă cunoaște! Mi-a făcut cu ochiul! Și-acum, ce urmează să fac? Asta este prima mea lecție adevărată, nu-i așa?

— E înnebunită de plăcere, explică Lewis. E normal, nu crezi?

— Are și motive! E ceva să capeți, brusc, mobilitate. Acum, Julie, trebuie să înveți cum să-ți menții echilibrul pe Pinocchio.

– Ce-nseamnă echilibru?
– Să stai dreaptă și să te simți relaxată.
– Dar chiar așa mă simt!
– Perfect. Ține spatele drept, ține frâul în mână...
– Uite, tati! Călăresc! Sunt mai înaltă decât tine! strigă ea, cu fața luminată de o expresie de incredibilă plăcere și surpriză.

Lewis și Liz schimbă o privire pe ascuns, împărțind aceeași speranță și bucurie. Apoi, Liz îi lasă, pentru a merge să verifice dacă totul era în regulă și cu ceilalți copii. Un doctor și o terapeută tocmai ridicau un băiat înalt în șaua unui ponei gras, pe jumătate adormit. Danny – pentru că despre el era vorba – se agăța cu desperare de coama calului.

– Voi cădea! Vreau să cobor! Nu mă simt bine.
– Ține frâul, Danny, se auzi imediat vocea blândă a lui Liz. Încearcă, Danny, fă-o pentru mine. Știi că data trecută te-ai descurcat bine și am fost foarte mândră de tine. Vor fi două persoane de-o parte și de alta ta, iar eu îl voi conduce pe Silver. Nu ți se poate întâmpla nimic. Doar știi că n-ai risca să ți se întâmple ceva.

– Nu pleca de lângă mine!
– Nu voi pleca nici măcar o clipă. Știa că, dacă băiatul va reuși să rămână pe cal puțin mai mult, își va învinge acea teamă care-l împiedicase să facă vreun progres. Privește-l puțin, Danny! Te place.

Fața lui Danny rămase la fel de crispată.

- Știi cum îl cheamă?
- Băiatul își scutură capul nervos, fără să răspundă.
- Îl cheamă Silver și știi de ce e atât de gras? Pentru că nimeni n-a mai călărit pe el de mult timp. Așa că, acum e extrem de fericit.
- Crezi că... mă va plăcea?
- Cum să nu, din moment ce-l faci să se simtă fericit?
- Trebuie să mai merg?
- Dacă nu vrei, nu, dar Silver va fi dezamăgit.
- Uită-te la botul lui! Îl doare și e roșu.
- Ah, l-am văzut de dimineață, dar apoi am uitat de el.
- Dar ce-a pățit?
- N-o să-ți vină să crezi: l-a ars soarele.
- Cum? păru interesat și îngrijorat deopotrivă. Îl doare?
- Puțin. Uite ce facem: așteaptă-mă câteva clipe până aduc ceva din trusa de prim ajutor. Liz veni numaidecât cu un borcan cu ulei de nucă de cocos.
- Pot să-i dau eu cu alifie pe nas? Te rog...
- De ce nu?
- Nu s-a supărat, spuse Danny încântat. M-a lăsat să-l ating.
- Cum să se supere? Știe că ești prietenul lui.
- Așa este; suntem prieteni. Acum, aș vrea să merg cu el să încep prima mea lecție.
- Fără să-și arate mirarea, Liz îl conduse spre pășune, cu sufletul invadat de o fericire fără seamăn.

Când se pregătea cea de-a doua serie de copii, Liz îi văzu pe cei doi cameramani. Dumnezeu, uitase complet de venirea lor. Se grăbi să-i întâmpine, când observă că erau însoțiți și de o tânără.

– Domnișoară Kennedy, v-o prezint pe Ann.

– Nu vă faceți griji în privința noastră, o liniști reportera, pe un ton prietenos. Văd că sunteți în plină activitate, așa că este exact așa cum ne place – să fim în miezul evenimentelor. Colegii mei vor filma copiii, iar noi vom discuta mai târziu, când nu veți mai fi atât de ocupată.

– Vă mulțumesc. Atunci, am să vă rog să așteptați până termină lecția și cea de-a doua serie și, cât timp copiii își vor mânca sandvișurile înainte de plecare, vom avea timp să discutăm.

Într-adevăr, când lecția se termină și Liz îi servi pe însoțitori cu cafea și pe copii cu suc, veni, așa cum promisese, și explică reporterei ceea ce intenționa să realizeze cu școala de călărie pe care o înființase.

– Mulțumesc foarte mult, spuse reportera satisfăcută, când termină de notat. Acum am toate datele necesare și abia aștept să scriu despre această frumoasă poveste.

– Apropo, interveni și cameramanul. Sponsorii au fost încântați de reclamă. Au spus că „fata aceea“ face ca absolut totul să pulseze de viață. Și noi suntem mândri de ceea ce-am realizat... Veți vedea și dumneavoastră la începutul lunii următoare; dar înainte, veți primi un cec. M-am gândit că vreți să știți cum a ieșit... La revedere, domnișoară Kennedy.

- Se pare că reclama e într-adevăr un succes, Liz.
- Abia când Lewis rosti aceste cuvinte, Liz își dădu seama de prezența lui lângă ea, mereu calm și discret.
- Red a jucat un rol tot atât de important ca mine. Ceea ce contează cu adevărat, este cum s-a desfășurat ziua de astăzi și pot spune că a fost un adevărat succes, nu-i așa?
- Absolut. Cred că vei realiza mult cu această idee a ta. Suntem toți alături de tine. Ți se va face și publicitate...
- Datorită ție.
- Plăcerea e de partea mea. O ridică pe Julie din cărucior și rămase cu ea în brațe. Când ne mai vedem?
- Nu știu. Cred că la următoarea lecție, spuse Liz, având însă atenția concentrată asupra copiilor care erau îmbarcați în ambulanțe.
- E prea mult până atunci. Îți voi telefona înainte. Poate voi trece pe la tine într-o seară, să văd ce mai faci.
- La revedere, Julie; ne vedem săptămâna viitoare. Aproape că nici nu-l auzise pe Lewis.
- Aș vrea să fii mama mea... atunci, aș putea sta cu tine tot timpul. Tati, întreab-o! Întreab-o dacă vrea!
- Nu fi prostuță, Julie, glumi Liz cu blândețe.
- De ce nu poți, domnișoară Kennedy?
- Nu pot, pentru că... Aștepta ca Lewis să-i vină în ajutor, dar acesta continua să tacă, privind-o pe deasupra buclelor blonde ale fetei cu o privire pe care nu știa cum s-o interpreteze. Atunci, ne vedem săptămâna viitoare, spuse ea

repede, stânjenită, pentru a pune capăt acelui moment ce devenise penibil și plecă imediat s-ajute la îmbarcarea celorlalți copii.

Când șirul de mașini nu se mai văzu pe șosea, Liz începu să dea o mână de ajutor lui Evelyn și lui Malcolm care făceau ordine.

– Ești fericită pentru ziua de astăzi? o întreabă Malcolm care sorta harnașamentele.

– Cum să nu! Dacă ai ști de câte ori mi-am imaginat ceea ce acum, iată că se întâmplă cu adevărat!

– E ciudat că numai un singur tată vine aici împreună cu copilul său!

– Te referi la Lewis Ridgway? Cred că Julie înseamnă totul pentru el. Soția lui a murit cu ani în urmă, iar Julie e...

– Ce ghinion! Dar acest individ pare foarte interesat de ceea ce se-ntâmplă aici și are și extrem de mulți bani. Ar putea finanța întregul proiect... Se întrerupse, dându-și seama că Liz nu-l mai asculta. La ce te gândești?

– Mă gândeam la Danny. Ai observat că deja azi a făcut un progres?

– Am auzit foarte bine cum îi explicai de ce Silver s-a îngrășat și e trist – pentru că fostul stăpân, adică eu, l-a neglijat...

Liz râse, apoi uită de Malcolm. Se gândea când avea să-l mai vadă pe Peter; abia aștepta să-i povestească și lui cum decursese ziua. În definitiv, chiar dacă era îndrăgostit de altcineva, proiectul ei tot îl interesa. Știa sigur că-l interesa.

Ca și cum ar fi fost vorba de telepatie, chiar atunci telefonă Peter.

– Tu ești, Liz? Cum a mers azi?

– Grozav! Dac-aș putea să-ți spun...

– Vei putea – mâine. Tocmai m-a sunat un cunoscut – e pădurar și m-a invitat să trec pe la el. Plantațiile acelea de pin sunt un loc grozav unde se poate călări. Mă gândeam că poate vrei să mă însoțești... E departe, dar putem transporta caii în remorcă până acolo. Nu uita să-ți aduci și costumul de baie; la întoarcere, poate lăsăm și caii să înoate. Ce spui?

– Ar fi grozav! Ah, când avea să învețe să-și controleze această exaltare? După un astfel de răspuns entuziast, Peter putea crede că... putea crede... La ce oră să fiu gata?

– Vom pleca devreme. La ora nouă e prea devreme pentru tine?

– Nu, e bine.

– Ne vedem mâine. Pa.

Cum de era posibil, se-ntreba Liz, ca doar la auzul vocii lui, viața să devină atât de diferită: palpitantă, imprevizibilă, minunată!

Dimineata se trezi în aceeași stare euforică, deși era absurd să simtă atât de multă fericire doar pentru că Peter o invitasă să călărească împreună în plantația de pini. Undeva, în adâncul ființei, era ceva ce-o avertiza că o astfel de fericire nu poate dura, dar nu era dispusă să ia în seamă această premoniție. Ce importanță avea? De ce să nu se bucure de neașteptata ocazie ce i se oferea? Știa că el iubește pe altcineva, nici nu mai merita să se gândească la asta! Nu, nu se va gândi decât la plimbarea călare.

– Bună, Liz! E timpul să te plimbi și tu puțin!

– Abia aștept.

Își conduse calul spre remorca în care era deja un armăsar cenușiu, care bătea nerăbdător cu copitele în podeaua din lemn a remorcii.

– Și eu. Privirea lui era caldă și deosebit de intensă. Nu am în fiecare zi șansa să iau la plimbare o fată ca tine – și care să știe și să călărească! Urcă!

Pentru o clipă, entuziasmul lui Liz păli: într-adevăr, Beryl nu călărea! Acesta era singurul ei avantaj față de cealaltă... desigur, dacă o astfel de realizare minoră putea fi considerată avantaj. Aceasta fusese doar o umbră trecătoare, pentru că, imediat ce se așeză lângă el și-i privi profilul parcă sculptat, se simți din nou cuprinsă de aceeași inexplicabilă fericire.

– Am discutat cu amicul meu; trebuie o aprobare pentru a călări pe potecile plantației, dar se obține ușor.

– E interzis?

– Dacă se-ntâmplă să fie acolo specialiștii care se ocupă de lemn... sau dacă e prea cald și e risc de producere a unui incendiu. Astăzi însă, se pare că totul e în regulă. Cum a mers ieri, cu copiii?

– Ah, grozav! Nici nu-ți poți închipui. Păcat că n-ai fost și tu acolo, să vezi... Se opri, speriată ea însăși de ce spunea; dacă mai continua așa, se putea foarte bine trezi mărturisindu-i: „Te iubesc, te doresc.... tot timpul; fără tine, nimic nu are sens“.

- Voi fi și eu, data viitoare.
- Puneii pe care i-am cumpărat împreună s-au comportat perfect și până și cel mai reticent dintre copii, băiatul acela, Danny, a reușit să-și învingă teama.
- Dar ceilalți?
- Au fost extrem de fericiți! Merita să le vezi fețele! Și au venit și multe ajutoare...
- Dar Ridgway? A venit și el?
- Lewis? Da, intenționează să vină la fiecare lecție. Se pare că are timpul necesar și pentru el, Julie înseamnă totul. Biată fetiță! Nu mai are mamă și e și infirmă; și cu toate acestea, este cel mai inteligent și mai fericit copil pe care l-am văzut. Malcolm mă ajută enorm; îmi va lipsi când va începe cursurile la universitate.
- Lewis vine în fiecare săptămână?
- Da. Nu-i putea înțelege interesul pentru acel bărbat pe care nu-l cunoștea decât vag. Are o mașină foarte rapidă și disponibilitatea de a face acest lucru.
- Așa e.
- A venit și echipa de la televiziune, ceea ce înseamnă că se va face publicitate și, în consecință, s-ar putea strânge noi fonduri...
- Din nou Lewis?
- Da, s-a oferit să mă ajute în acest sens. Se pare că lucrează în domeniul publicității și, având-o pe Julie la școala mea, e foarte interesat.

– Chiar prea interesat; am observat.
– E plin de idei – asta ți-o spun categoric.
– Presupun că tot a lui a fost ideea ca tu să realizezi spotul acela publicitar.

– Da. Credeam că, fiind vorba de un astfel de ajutor substanțial, vei fi mulțumit.

– Mulțumit? Când îl știu că vine mereu și se amestecă în toate?

Liz nu-l înțelegea; dacă relația dintre ei doi ar fi fost diferită, poate s-ar fi putut gândi c-ar fi vorba de-o gelozie complet irațională, pe când așa... Nu obiectase nimic când îi spusese despre ajutorul lui Malcolm. Hotărî să-i ignore atitudinea ciudată și schimbă subiectul.

– McGinty a constituit marea surpriză pentru copii – a fost vedeta spectacolului, crede-mă.

– Mă bucur.

– Darryl a venit după ce ceilalți copii au plecat.

– Da?

Reușise să-i distragă puțin atenția de la Lewis.

– Nu i-a plăcut deloc c-a trebuit să-ncalece pe un ponei și nu pe Red, cum ar fi vrut.

– Mă mir c-ai reușit să-l convingi.

– A trebuit; nu știe absolut nimic despre cum se călărește, deși se laudă că e expert. Va trebui să lupt cu el de fiecare dată când vine.

De ce-l interesa Darryl? se gândi Liz. Oare intenționa să schimbe modul de educație a acestuia, după ce avea să-i devină tată vitreg? Adică, după ce el și Beryl... Of, de ce uitase de Beryl?

– Să lăsăm remorca aici, propuse Peter când ajunseră la liziera pădurii, și să luăm caii.

– Este foarte frumos calul tău. Cum îl cheamă?

– Troy. Ține-l tu puțin, te rog, până îl înșeuiez pe Red.

Peter o ajută să încalece, apoi se urcă și el pe Troy și porniră în galop până ajunseră la o colibă. Pădurarul apărură în prag înconjurat de câinii săi și, când îl recunoscă pe Peter, se arată încântat și-i pofti pe amândoi la masă.

În bucătăria mică, de o curățenie impecabilă, se așezară toți trei în jurul mesei, în fața unor cești cu ceai și a unor tartine groase cu unt, miere și gem și, în timp ce bărbații discutau, Liz profită de ocazie pentru a-l privi pe Peter, fără că nimeni să observe, făcând totuși efortul de a nu-și lăsa gândurile să zboare și de a fi atentă la ceea ce spunea pădurarul.

– Sunt foarte singur aici, dar sunt hotărât să mai stau un an sau doi. Este cel mai bun mod de a economisi niște bani. Merită din plin să fac acest efort pentru Lois – asta înseamnă să putem avea mai repede casa noastră. Dar tu, Peter? În continuare, necăsătorit? N-ai putea face ceva în legătură cu această situație, domnișoară Kennedy?

„Ah, dac-ar putea!”

– Nu mă priviți pe mine! spuse ea, străduindu-se ca tonul ei să pară cât mai firesc și nepăsător. Ne cunoaștem abia de puțin timp.

– Ce importanță are de cât timp?

Era adevărat; uneori, nici ea nu mai știa dacă se cunoșteau de câteva săptămâni doar, sau de-o viață.

– Liz e preocupată de alte lucruri, salvă Peter situația.

„Oare? De unde să știi tu, Peter, că mă gândesc numai la tine – în fiecare zi, în fiecare noapte, în fiecare clipă. Nu voi uita niciodată ziua aceasta, doar pentru că am fost împreună. Știu că pentru tine nu înseamnă nimic, dar asta nu schimbă lucrurile. Tot așa cum sunt conștientă că nu m-așteaptă decât durere și dezamăgire, dar este ceva mai presus de mine, ceva la care nu mă pot împotrivi“.

Îl auzi pe Peter spunând ceva despre copiii infirmi și, cu mare greutate, Liz își adună gândurile pentru a putea explica pădurarului planurile ei.

Rămaseră un timp să mai discute, apoi, în ciuda insistențelor gazdei de a rămâne, hotărârea să plece.

– De ce nu treceți prin parcul care se învecinează cu plantațiile de pini? Este un fel de rezervație naturală întinsă pe cincizeci și cinci de acri.

– Ce spui, Liz?

– Mi-ar plăcea grozav.

Pe cărările înguste ale rezervației, printre arbori uriași amintind parcă de începutul lumii, urmând firul de apă în albia căruia pietrele semiprețioase ispitiseră căutători de pretutindeni, cu simțurile îmbătate de parfumul de neuitat

al florilor și pomilor, timpul părea să-și fi pierdut semnificația pentru ei, plasându-i într-o feerie ce estompa contururile realului. Când Peter propuse, într-un târziu, să se întoarcă, Liz se supuse, împotriva voinței ei, consolându-se la gândul că mai aveau în plan să facă o baie în mare, împreună cu caii.

În scurt timp, ajunseră pe plajă. Își puseră repede costumele de baie, apoi intrară călare în mare, trăind la maximum bucuria pură a unui joc copilăresc.

Liz ieși din apă și, în lumina odihnitoare a soarelui de după-amiază, simți o liniște ciudată, aceasta până când, întorcând capul, întâlni privirea lui Peter și inima i se strânse dureros. Era bărbatul care știa să aibă grijă de o femeie. Oare cum era să fii iubită de un astfel de bărbat? Își desprinse privirea de a lui și-ncepu să-și usuce părul cu un prosop, dar, în vârtejul gândurilor ei persista aceeași idee! Poate că, dacă nu-l mai privea, Peter nu-și va da seama că... îl iubește. Cu câțva timp înainte, doar își imaginase că e îndrăgostită, dar n-avusese cum să-și dea seama de asta până nu-l cunoscuse pe Peter. „Îl iubesc; îl iubesc chiar din prima zi când ne-am întâlnit pe plajă“.

– Hei, Liz, ești undeva departe... spuse Peter ridicându-se într-un cot, cum stătea întins pe nisipul fierbinte. Vino și așază-te aici, lângă mine! Întinse mâna și o trase alături. Deodată, te-ai întristat. Ce e cu tine?

Liz luă o mână de nisip pe care-l lăsă să se scurgă printre degete; la fel ca timpul, se gândi ea – la fel ca zilele pe care urma să le mai petreacă împreună cu Beryl, până când el...

– În prima zi, atunci.... pe plajă... șopti ea, aproape fără șir, aveai o cămașă portocalie...

– Aveam, ai spus corect.

– Știu; a fost vina mea. Îți voi cumpăra una nouă prima oară când merg în oraș, pentru a mă revanșa.

Fără să răspundă, Peter îi cuprinse obrazul cu palma și-o trase spre el. Când era lângă el, Liz era parcă sub puterea unei vrăji; era în stare să uite de toate, chiar și de Beryl. Nu era nici o nenorocire dacă fura sorții o zi în care să trăiască bucuria fără margini de a fi îndrăgostită; oricum, viitorul nu-i va rezerva decât zile în care va fi departe de el. În clipa aceea, cedă dorinței dureroase de a-i simți buzele fierbinți.

Încă amărâtă de fericirea acelui sărut, Liz nu-și dădu seama imediat că nu mai erau singuri pe plajă.

– Aș putea să înot mai departe decât voi! se auzi vocea lui Darryl și vraja momentului se fărâmiță în sute de tăndări.

Băiatul stătea în picioare în fața lor, cu mâinile vârate adânc în buzunarele blugilor.

– Crezi? Peter se trânti pe nisip cu mâinile sub cap, privind spre mașina oprită sub niște copaci; în iarbă, nu departe de ei. Totuși, de unde ai apărut? Te-a adus mama ta?

– N-am nevoie de ea. Pot și eu să conduc, nu știi? Pot să și călăresc. Numai dacă mi-ați da un cal ca lumea, domnișoară Kennedy. Atunci să vedeți!

– Nu te-aș sfătui să-ncerci, amice! Îl puse la punct Peter pe un ton aspru. Beryl știe că iei mașina?

– Da, știe. Oricum, va afla când mă întorc. Și nu e mama mea.

– Este ca și cum ar fi.

Drept răspuns, băiatul se strâmbă, apoi le-ntoarse spatele și porni spre mașină. Urcă, trânti portiera, porni motorul și-n scurt timp mașina dispăru.

– Ar fi nevoie de un bărbat acolo, care să-l pună la punct. După cum stau lucrurile, mama lui va avea în curând mari necazuri cu el.

– Cred că ai dreptate, răspunse Liz, continuându-și ideea în gând: „Și Beryl are nevoie de un bărbat – de acel bărbat pe care nu a încetat nici o clipă să-l iubească“. Poate că va exista unul foarte curând, continuă ea cu voce tare.

– Cum ai aflat asta? Trebuia să fie secret. Se pare că nu-ți scapă nimic, Liz. Trebuie să cunoști multe pe tema dragostei, ca să-ți poți da seama atât de repede.

Încercă s-o prindă de mână, dar ea se feri.

– N-aș spune. Durerea pe care o simțea era atât de mare, încât îi era greu să vorbească. Merg să mă îmbrac.

Așadar, era adevărat. Cum de a putut fi atât de naivă încât să-și închipuie că-i vorbea de ceva mai mult decât de o

simplă amicitie! Probabil îl amuza... iar el își umplea un gol de timp cu ea. Profeția lui se-mplinise dureros: „Când voi găsi fata potrivită, vei fi prima care va afla“. Inconștient, sperase nebunește că o minune se va întâmpla; acum știa sigur că nu exista nici cea mai mică șansă ca el să-i împărtășească sentimentele. Stăpânindu-și cu greu lacrimile și tremurul buzelor, se-ntoarse cu pas șovăitor.

– Ar fi trebuit să-mi spui, Liz.

– Ce să-ți spun? Nu înțelegea de ce o privea atât de îngrijorat.

– Brusc, ai pălit. Se pare că ai stat prea mult în apă. Te duc imediat acasă. Nu mi-am dat seama că nu ai antrenamentul meu. Am să am grijă să nu se mai întâmple așa ceva.

– Nu e vina ta.

Îl privi enervată cum îi zâmbea, ca și cum ar fi uitat de Beryl. Într-adevăr, nu era vina lui, ci a inimii ei atât de vulnerabilă. Dar, era ultima dată când mai risca să fie singură cu Peter. Nu se va mai întâmpla așa ceva – exact așa cum spusese și el.

Capitolul 8

În săptămâna următoare, Liz munci și mai mult, încercând cu disperare să uite. Cândva, crezuse că realizarea proiectului ei îi va aduce deplină satisfacție, dar asta se-ntâmpla înainte de a-l fi cunoscut pe Peter. Sigur, era mulțumită de progresul făcut.... dar... dacă n-ar fi fost acel dor chinuitor de a-l vedea pe Peter încă o dată... Nu-și închipuise că, în afara cercului magic al iubirii, până și succesul profesional își pierde semnificația; că nimic pe lumea aceasta nu putea ține locul iubirii bărbatului de care se îndrăgostise.

Își tot repeta că trebuia să fie recunoscătoare pentru ofertele pe care nu mai contenea să le primească de la diferite persoane dornice s-o ajute. De asemenea, fusese plăcut surprinsă de impactul pe care reportajul transmis la

televiziune în legătură cu centrul de călărie îl avusese asupra publicului. Primise imediat donații în bani, oferte de ajutor din partea unor voluntari, ponei și echipamente. Se părea că poate fi liniștită în privința viitorului afacerii ei. Ar fi trebuit să fie fericită, și totuși...

Chiar și sora ei, Helen, îi scrisese o scrisoare în care recunoștea că se-nșelase și-o felicită pentru succesul ei, cu toate că, după părerea ei, nimic nu se compara cu o căsătorie reușită. Oare nu cunoscuse nici un fermier care să-i placă?

Liz rupse scrisoarea, într-un acces de furie.

Singura rază de soare în universul ei sumbru era Danny: acesta făcuse într-adevăr progrese uriașe, transformând în realitate ceea ce abia îndrăznise să spere. Dacă ar putea să-i spună lui Peter... Alungă repede din minte gândul aducător de plan perfid.

Peter. Singurul mod în care ar fi putut să trăiască în continuare liniștită era să și-l șteargă din minte. Dar cum să facă asta, când tresărea de fiecare dată când suna telefonul, când auzea o mașină oprindu-se în fața casei, când vedea silueta unui bărbat înalt?

Știa că lipsise toată săptămâna, că fusese plecat să cumpere oi, dar când se va întoarce... Va trebui să nu-l mai vadă niciodată, pentru că, altfel, toate hotărârile ei s-ar putea risipi ca un fum.

Sună din nou telefonul și Liz răspunse cu un gest automat, așteptându-se să mai primească o ofertă de lucru.

– Peter la telefon.

– Peter! Pentru o clipă simți o bucurie imensă, apoi își aminti de hotărârea luată.

– Vroiam să văd ce mai faci. Am fost plecat în sud; ai remarcat?

– Da... nu.... adică, am auzit...

– Te cam încurci, Liz, dar te iert dacă mă lași să te invit undeva diseară. Sigur, nu e același lucru să te văd la televizor, dar, oricum, e ceva! Ești mulțumită de cum a ieșit reportajul filmat la Rangiwhia?

– Da, am fost mulțumită. Ai văzut cumva și reclama?

– E nemaipomenită. Nici Red nu e mai prejos. În curând, vei fi faimoasă! M-am gândit să sărbătorim acest succes.

– Să sărbătorim?

– De ce nu? Ajungem imediat în oraș și am rezervat o masă la Matador. Ce spui?

Tentația era atât de mare, încât a trebuit să lupte din rășputeri cu ea însăși pentru a o îndepărta.

– Îmi pare rău, dar nu pot în seara aceasta. Câteva persoane din conducerea spitalului vin special aici să discute cu mine... cel puțin, așa cred...

– Atunci, mâine seară?

– Nu...

– De ce? Alte discuții de afaceri?

Ce vesel și încrezător părea, de parcă nimic n-ar fi stat în calea lor. Era sigur deja de căsătoria cu Beryl și, oricum, nimeni n-avea să afle dacă se distra într-o seară în oraș cu o altă fată.

– De fapt, nu sunt sigură când urmează să vină acea echipă și trebuie să fiu acasă, pentru orice eventualitate.

– Dar săptămâna viitoare?

– Îmi pare rău... „Ah, dacă el nu i-ar îngreuna atât de mult situația și dacă fiecare cuvânt rostit n-ar dura-o atât de mult“.

– Îți pare rău... Ei, ghinion! Poate reușim totuși să ne vedem într-o zi. La revedere, Liz.

Cuvintele lui îi răsunau în minte ca un dangăt funebru. Nu era genul de bărbat care s-o roage să se răzgândească. Cât despre ea, chiar dacă i-ar fi fost îngrozitor de greu, a trebuit să taie orice legătură. Treaba lui! Să creadă ce vroia despre comportamentul ei ciudat!

Nici pentru ea nu era ușor să-și țină promisiunea, iar zilele păreau să se târască în absența oricărei vești din partea lui. Într-o dimineață, găsi în cutia poștală un alt cec generos de la domnul X. Acum, putea în sfârșit asfalta alea de la poartă până la casă! Desigur, primul impuls a fost să-i telefoneze lui Peter, să-i spună și lui vestea cea bună, dar imediat renunță, înăbușindu-și gestul de durere.

Zilele de marți, când veneau copiii, treceau cel mai ușor. Malcolm își făcuse un obicei de a veni aproape zilnic și de a o ajuta la orice era necesar. Deseori, Lewis venea seara și la sfârșit de săptămână. În seara aceasta, adusese cu el și registrele de contabilitate.

— Trebuie să facem asta acum? întrebă Liz, strâmbându-se.

— Nu durează mult și e important să știu care e situația. Dar, dacă vrei, putem amâna.

— Nu, nu. De fapt, am pregătit totul: cecurile, donațiile în bani, chitanțele.

Lewis se dovedise a fi de mare ajutor. Toată această muncă de contabilitate la care ea nu se pricepea... De fapt, tot lui îi datora mare parte din succesul proiectului ei. Era întotdeauna prietenos și corect. Ce ridicolă părea gelozia lui Peter! Dar nu trebuia să se mai gândească la Peter.

Lucrau deja de o oră când sună telefonul.

— Liz, aici e Beryl. Părea atât de fericită, încât uitase s-o trateze pe Liz cu obișnuitul ei dispreț. Este cumva Peter la tine? Parcă spunea că vrea să treacă pe acolo...

— Nu, nu este.

— Dacă vine la tine, spune-i, te rog, să se-ntoarcă imediat, pentru că trebuie să-i dau o veste importantă. Poți să-i spui că, în sfârșit, am luat hotărârea cea mare.

— Îi spun, dacă vine.

Să vină Peter la ea chiar în seara aceea? N-ar suporta așa ceva. O decizie importantă? Poate se certaseră și Beryl vroia

să lămurească totul imediat. Sau poate stabilise data la care să anunțe logodna lor – poate chiar nunta. Nu-i de mirare că Beryl era atât de fericită.

– Ce s-a întâmplat, Liz? Întrebă Lewis, privind-o îngrijorat.

– Nimic... trebuie să transmit un mesaj... cuiva.

– Ești sigură că asta-i tot? Mie poți să-mi spui. Arăți de parc-ai fi avut un șoc. Ai primit vreo veste proastă?

– Nu... nimic important. Brusc, simți nevoia să evadeze. Nu putea rămâne acolo, așteptându-l pe Peter.

– Vrei să facem o plimbare cu mașina?

– Ar fi grozav.

– Atunci, să mergem până nu te răzgândești.

Să se răzgândească! Dacă ar ști el cât era de nerăbdătoare să plece cât mai departe de locul acela! N-ar fi fost în stare și nici n-ar fi vrut să-l vadă pe Peter. Se mai relaxă puțin abia când urcă, în sfârșit, în mașină, după ce i se păruse o veșnicie până când Lewis strânsese toate dosarele.

– Ești foarte tăcută.

– Nu, mă gândeam...

– Nu te mai gândi la nimic. Relaxează-te. Nu se vede mare lucru, deocamdată, dar... Oricum, ai ales un peisaj grozav pentru școala ta de la Rangiwhia – ce-o fi însemnând asta.

– Înseamnă „un licăr de lumină pe cer“, un fel de „spărtură în nori“.

– Sună grozav.
– Da, e foarte sugestiv; parcă vezi cum se înseninează cerul.

– Poate că pentru mine e un semn bun.

Liz nu înțelese ce-a vrut să spună și, de altfel, nici nu-i păsa, pentru că, în acel moment, în mașina ce trecea pe lângă ei din direcția opusă, îl zări pe Peter. Era clar că mergea acasă la ea. Să fi recunoscut mașina lui Lewis? Oricum, nu mai avea nici o importanță. Principalul era că plecase la timp.

– Unde ai vrea să mergem?

– Nu contează. Adică, oriunde. Încă nu a apărut luna.

– Vom merge spre coastă.

Când ajunse la capătul unui promontoriu, Lewis opri motorul și se-ntoarse spre Liz.

– Nici nu știi cât am dorit clipa aceasta. Îi cuprinse umerii și o sărută pe buze, deși Liz, uimită, rămase impasibilă. Te iubesc, Liz. Te iubesc din clipa în care te-am văzut. Mi-am spus să aștept până când voi fi mai sigur în ceea ce privește sentimentele tale față de mine, dar.... Un bărbat nu poate aștepta la nesfârșit, mai ales când sunt pur și simplu înnebunit după tine. Lasă-mă să am grijă de tine! Nu, nu spune nimic, adăugă el văzând-o că vrea să protesteze. Vroiam să păstrez tăcerea, câteva luni cel puțin. Presupun că e cam desuet să curtezi o femeie, dar asta

intenționam să fac. Văzându-te însă în seara aceasta, încercând să faci față altor probleme... Avem nevoie unul de celălalt, Liz, chiar dacă nu ești conștientă de asta. Îi mângâie părul și-i zâmbi tandru.

– Dar abia dacă mă cunoști, rosti Liz primul lucru ce-i trecu prin minte, mirându-se că nu-și dăduse seama de sentimentele lui.

– Te cunosc destul de bine. Și cred că nici tu nu mă vei considera chiar un tip imposibil. Nu am obiceiuri de burlac, nu am vicii. Am o singură obsesie – iubirea pentru tine.

– Nu e chiar atât de simplu...

– Există altcineva?

– Nu. În glasul ei era o tristețe nemăsurată. Nu exista nimeni altcineva.

– Asta înseamnă mult. Știu că n-ar trebui să spun asta, dar să n-o uităm pe Julie. Împreună, i-am putea crea un adevărat cămin. Îmi dau seama că poate nu ești încă îndrăgostită de mine, dar acordă-mi puțin timp. Împreună, vom fi o echipă grozavă. Vei vedea. Dă-mi această șansă – mărită-te cu mine. Vom înființa un centru de călărie la nivel național, pentru orice tip de infirmitate. Dacă vrei, ne mutăm în altă parte, luăm totul de la început. Nu vei mai avea niciodată vreo grijă în privința banilor.

– Scări de șa din argint, Lewis? Zâmbetul ei era plin de tristețe.

– De ce nu? Placate cu aur, dacă vrei. Nimic nu va fi suficient de bun pentru soția mea.

– Ești foarte bun cu mine. Dacă...

– Nu spune „dacă“, Liz; cuvântul este „când“. Când vei fi soția mea. Cum îți sună?

Liz nu-i răspunse – n-avea nici un rost. Nu simțea nimic pentru el, sau, mă rog, sentimentele ei nu erau de natură s-o facă să se gândească la o căsătorie. Iar el, care era atât de sigur c-o poate convinge! Când îi simți buzele pe mână, avu senzația ciudată că toate acestea i se întâmplau altcuiva, nu ei. Pe de altă parte, se gândea cu compasiune la Lewis: soarta îi dăduse mult prea multe lovituri neașteptate – o căsătorie scurtă căreia o tragedie îi pusese capăt, singurul lui copil născut infirm, iar acum... de ce-a trebuit să se îndrăgostească de ea, când existau cu siguranță alte femei care i-ar fi apreciat bunătatea și farmecul discret.

– Nu vei regreta niciodată, Liz! Te voi iubi toată viața. Gândește-te, avem interese comune și am duce o viață fericită cu suficiente fonduri pentru a realiza ce-ți dorești. Dacă vrei, putem merge dincolo de ocean, să vezi ce s-a făcut acolo în acest domeniu. N-ar fi o viață chiar atât de rea, nu-i așa? Ce altceva îți poți dori?

– Doar... iubire...

– Bine, dar eu te iubesc, Liz și te voi iubi mereu; doar știi asta.

– Da, știu, dar...

– Te voi învăța să mă iubești, Liz... așa. În clipa următoare, își apăsă ușor buzele de gura ei, ca o mângâiere tandră, fără însă să-i provoace nici o emoție. N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa?

Nu se poate să nu-și fi dat seama de ceea ce ea simțea cu adevărat, se gândi Liz, după care, fără să-i lase timp de răspuns, continuă pe același ton persuasiv:

– De ce să-ți irosești viața așteptând ceva ce s-ar putea să nu mai vină niciodată; este posibil să nu fie decât o iluzie, pe când noi doi avem ceva mult mai durabil. Ai încredere în mine, mărită-te cu mine, Liz. Țiți promit că nu vei regreta niciodată.

Liz ezită. O privire rapidă spre el o făcu să-și dea seama că, sub calmul lui aparent, profunzimea sentimentelor trăda o existență interioară tumultuoasă. Ținea într-adevăr la ea, deși până atunci nu lăsase să se observe nimic. Era convinsă că l-ar fi rănit îngrozitor cu un refuz categoric – doar și ea trăia agonia de a fi îndrăgostită nebunește, fără nici o speranță ca sentimentele să-i fie împărtășite. Poate chiar în clipa aceea Peter și Beryl, fericiți, puneau la punct ultimele amănunte în legătură cu căsătoria lor, în timp ce ea... Deodată, nesăbuinta luă locul desperării: de ce să nu ia în

considerare oferta lui Lewis? Ce avea de pierdut? Acum, viața ei nu se mai concentra decât asupra copiilor; nu-și mai dorea decât să facă viața acelor nefericiți mai suportabilă. Căsătorindu-se cu Lewis, i-ar putea ajuta pe toți, și mai ales pe acea fetiță ale cărei cuvinte îi rămăseseră gravate adânc în minte: „Aș dori să fii mama mea“.

Gândurile i se învâртеau nebunește în minte. Sigur, și ea îl plăcea așa, ca persoană și nu se-ndoaia de afecțiunea lui față de ea. Așadar, de ce nu l-ar face și pe el fericit, ca și pe copii? Singura care n-avea să fie fericită era ea însăși, dar asta nu era decât vina ei: de ce-a trebuit să se îndrăgostească de un bărbat pentru care nu însemna nimic pentru că iubea deja pe alta? Îl iubea împotriva oricărei rațiuni și fără nici o speranță, dar n-avea ce face. Sau exista o soluție? Imediat, totul deveni foarte limpede: ori continua așa, cu perspectiva de a trăi în umbra fericirii lui Peter și a lui Beryl, ori îl făcea fericit pe Lewis și avea posibilitatea de a-și extinde proiectul. De ce să nu-i dovedească lui Peter că poate exista cineva care să țină suficient la ea pentru a o cere în căsătorie? Da, astfel se va convinge și el! Păcat că nu simțea nici o plăcere la acea perspectivă.

– Mă voi gândi la această propunere, se auzi ea spunând.

– Adevărat Liz? Este cea mai bună veste pe care am auzit-o în toată viața mea. Dar, de ce să mai așteptăm? Spune-mi acum!

– Trebuie să mă gândesc; dă-mi puțin timp. Organizez o petrecere pentru copii de Crăciun, săptămâna viitoare și sunt foarte ocupată, dar după aceea...

– Te voi aștepta în pragul ușii în momentul în care vei termina cu copiii. O strânse din nou la piept și o sărută, fără însă a obține vreo reacție din partea ei. În curând, vei începe să simți ceva pentru mine...

Însemna că lipsa ei de răspuns nu trecuse neobservată.

– Ești sigur în ceea ce mă privește?

– Niciodată n-am fost mai sigur. Vom avea atât de multe lucruri de discutat, atâtea planuri de făcut... Vei spune „da“, nu-i așa? Îți poți închipui cât de fericită va fi și Julie când va auzi vestea!

– Nu, Lewis, te rog! se alarmă ea brusc. Nu-i spune nimic, pentru că nu e nimic de spus... deocamdată.

– Bine... Zâmbetul lui indulgent era ca o mângâiere. Dacă spui tu așa... dar numai până când aduc inelul, săptămâna viitoare. Sper să nu te deranjeze că nu-l poți alege chiar tu, dar în familia noastră tradiția este ca viitoarea soție să poarte bijuteriile de familie. A fost al mamei mele...

– Și al lui Edith, presupun. Abia după ce rosti aceste cuvinte își dădu seama că Lewis le interpretase ca pe o gelozie la adresa primei lui soții.

– Cum dorești, Liz. Eu îl voi aduce după petrecerea de Crăciun și vei hotărî. Ai să vezi, e foarte frumos: un smarald mare, pătrat, înconjurat de diamante. Dar, dacă nu-ți place, nu e nevoie să-l porți; mergem imediat în oraș și-ți alegi altul.

– Ba da, sigur că mi-ar plăcea, dacă... tăcu, pentru că i-ar fi fost imposibil să-i explice: adevărul era că atât de puțin o interesa, încât n-avea nici un fel de importanță ce fel de piatră prețioasă urma să aibă inelul.

– Va fi o săptămână lungă, dar merită așteptarea dacă voi primi răspunsul pe care-l doresc. Va trebui să facem planuri pentru casă, continuă el, ignorându-i tăcerea. Voi ruga un arhitect să facă mai multe proiecte, și apoi îți vei spune părerea.

– O casă?

– De ce nu? Am putea construi chiar aici, lângă școala de călărie, dacă asta dorești, iar eu voi merge la oraș în fiecare zi de aici.

– Să faci tot drumul ăsta? Ar însemna să-ți schimbi întregul mod de viață.

– Asta și sper, scumpa mea. Crezi că, dacă te-aș avea pe tine, mi-ar mai păsa de altceva?

Sărutul lui îi mângâie din nou, rapid, buzele reci, impasibile.

Când ajunseră înapoi acasă, era târziu și Evelyn și Stan se culcaseră deja, dar Lewis tot n-avea de gând să plece.

– Cu puțin noroc, în curând nu va mai trebui să ne despărțim. Știi ceva? E timpul să aibă cineva grijă de tine. În ultima vreme arăți cam obosită... puțin schimbată față de cum erai când ai venit; muncești mult prea mult la acest proiect al tău!

– Prostii! Ți-am spus că-mi place la nebunie.

– Nu-ți consuma chiar toată dragostea pe copii...

Liz îl privi cum se urcă în mașină și pleacă, fiind însă conștientă că l-ar putea uita cu ușurință chiar din clipa în care mașina lui dispărea pe șosea în noapte. Dacă ar fi fost așa și cu Peter! Se-ntreba dacă această căsătorie era corectă, atât pentru Lewis, cât și pentru ea. Oricum, mai avea puțin timp de gândire – o săptămână întreagă. Se puteau întâmpla multe în această săptămână, poate, cine știe, chiar un miracol. Își aminti cuvintele lui Peter: „Douăzeci și șapte de miracole! Nu e cam mult să ceri sortii!” Și totuși, iată că acum se ruga să se mai întâmple încă unul, cel mai imposibil dintre toate! Poate că, dacă ea și cu Lewis plecau în altă parte, undeva unde să nu-l mai întâlnească pe Peter, poate că l-ar uita. Știa însă că nu se va putea smulge de acolo. „Peter, Peter, ești parte din mine, mi-ai intrat în sânge; și totuși, va trebui să fac cumva să încetez să te iubesc!”

Capitolul 9

Și totuși, timpul începu să treacă mult prea repede – mai era atât de puțin până ce Lewis urma să vină să primească răspunsul! Trebuia să se hotărască. Își repeta de zeci de ori pe zi că va fi o căsătorie fericită și lupta din răputeri împotriva impresiei absurde că se izola de fericire, de Peter, de însăși viața. Încerca să se concentreze asupra petrecerii pe care intenționa s-o organizeze pentru copii la sfârșitul lecției de săptămâna viitoare, ultima înaintea vacanței mari. Nu era vina copiilor că nu era deloc într-o stare de spirit adecvată.

De multe ori, cădea într-un fel de visare cu ochii deschiși. Desigur, Lewis era bun, inteligent, un om pe care te puteai baza; aveau amândoi interese comune, apoi mai era și Julie la al cărei farmec era imposibil să rămâi insensibil. Dacă ar fi fost și dragoste... Nici ea nu-nțelegea de

ce îi venea atât de greu să se lase convinsă că tot ce simțea pentru Peter era o simplă iluzie, era lipsit de importanță.

Chiar și după ce aproape că-i spusese în față că nu mai vrea să-l vadă, tot mai spera să primească o veste de la el. Dar, așa ceva nu avea cum să se mai întâmple. Trebuia să se educe să nu mai tresară la fiecare sunet al telefonului și la orice zgomot de pași; trebuia să facă tot posibilul ca petrecerea să iasă bine, pentru că toți copiii o meritau din plin.

Mintea ei începu să lucreze repede, punând la punct fiecare amănunt al programului. Un lucru era cert: pentru fiecare copil trebuia să existe un cadou sub pomul de Crăciun – un pin pe care Stan îl adusese chiar în acea dimineață. Dar de unde să cumpere cadourile? Își aminti de orașelul unde Peter o dusesese pentru licitația de cai. Ce mult părea că trecuse de atunci. Va mai fi oare vreodată atât de fericită cum fusese în ziua aceea? „Nu te mai gândi, nu-ți mai aminti de nimic“ își impuse ea și-ncepu repede să facă o listă cu micile daruri pe care ar fi dorit să le poată oferi. Totuși, se gândi că lucrul cel mai înțelept ar fi să-i ceară ajutorul lui Helen care făcea pur și simplu minuni când era vorba de cumpărături.

Într-adevăr, Liz nu se-nșelă. Înainte de sfârșitul săptămânii la Rangiwahia sosi o cutie enormă din care Liz scoase încântată decorațiuni de Crăciun, hârtie de ambalaj, cărți de vizită și cadourile pe care le comandase și care-i întreceau așteptările: pălăria de cowboy și tocul de pistol

pentru Taiere, lăntșorul cu medalion din argint pentru Julie, în care vroia să-i pună fotografia lui Pinocchio, cartea despre îngrijirea poneilor pentru Danny, diferite cărți și eșarfe cu imprimeuri cu ponei pentru celelalte fetițe, centuri din piele, cămăși de cowboy și pistoale pentru băieți.

Cu o seară înaintea petrecerii, Liz împodobi pomul de Crăciun și amenajă sala, Evelyn umplu frigiderul cu prăjituri, înghețată și sucuri și toți împachetară cadourile, astfel încât, în dimineața zilei celei mari, totul era gata.

Liz intenționa să se țină doar o lecție scurtă de călărie, ca apoi copiii să fie aduși în sala pregătită pentru ei.

Mașina lui Lewis venea în spatele ambulanțelor. Julie îi făcu semn cu mâna de la fereastră și Liz îi răspunse, apoi îl privi pe Lewis; părea atât de fericit și plin de încredere, iar ea încă nu putea să ia o decizie.

Chiar în acel moment veniră spre ea câțiva experți printre care recunosc pe unul din renumiții specialiști cu multiple realizări în domeniul bolilor copiilor.

– Am putea discuta puțin, domnișoară Kennedy, după terminarea lecției?

– Sigur, promise ea și merse apoi imediat să ajute la pregătirea copiilor, după care se opri lângă Danny. Aștepti cu nerăbdare petrecerea? întrebă ea, conducându-i poneiul, în timp ce însuși băiatul ținea frâul, fără ca de o parte și de alta a lui să mai fie vreun ajutor.

– Ah, ștergeam zi după zi în calendar și... am o surpriză pentru dumneavoastră.

– Da? Ce anume, Danny? Un cadou de Crăciun?

– Oarecum. Cred că vă va plăcea.

– Sunt sigură că-mi va plăcea, răspunse Liz, gândindu-se de fapt că, acum o lună, băiatul era atât de încordat, încât n-ar fi putut pentru nimic în lume să discute în timp ce călărea.

Ca de fiecare dată în zilele în care veneau copiii la lecții, timpul zbura și se terminase deja cursul pentru a doua serie.

– Felicitări, domnișoară Kennedy! spuse distinsul medic specialist, venind spre ea. Am urmărit copiii în timpul lecției și sunt convins că acest centru reprezintă un exemplu perfect de ceea ce se poate realiza în acest domeniu. Am citit fișa medicală a fiecărui copil și în fiecare caz în parte s-a înregistrat un progres, atât din punct de vedere fizic, cât și psihic. Meritați mulțumirile noastre, ale tuturor, pentru ceea ce ați realizat.

– Mă bucur că am putut ajuta puțin...

– Puțin? Ceea ce ați realizat este fantastic. Doar știți bine cu ce probleme ne confruntăm ca să obținem o reacție cât de mică a mușchilor la copiii cu această infirmitate.

– Mulțumesc, dar e doar un început. Am și alte proiecte pe termen lung și sper ca experimentul să poată fi extins pentru copiii cu alte infirmități.

– De ce nu? Acest lucru s-a experimentat în Anglia și se poate face și aici. Ați făcut deja un mare progres. Vă mulțumesc și nu uitați că suntem toți alături de dumneavoastră.

Pentru Liz, privirea plină de admirație a expertului era echivalentul unui buchet enorm de trandafiri pus la picioarele ei. O felicitare și ceilalți medici, dar momentul de exaltare se stinse repede. Nici măcar satisfacția de a-și vedea visul împlinit nu era de-ajuns; nimic nu putea umple golul din inima ei. Dacă ar fi fost și Peter aici...

Când intră în sala în care erau deja copiii, Liz se simți asaltată de strigătele lor de plăcere și entuziasm la descoperirea cadourilor cu numele lor înscrise pe ele.

– Așteptați! se auzi vocea autoritară a unei terapeute. Nu începeți încă să despachetați cadourile. Lipsește cineva; ghiciți cine?

– Danny! se auzi imediat un cor de voci de copii. Unde e Danny?

– Sunt aici, domnișoară Kennedy.

Liz își întoarse privirea spre ușă și, deși aproape nu-i venea să creadă, îl văzu pe Danny pășind încet, cu atenție, în cârje. Danny, care până atunci se târâse de podea, refractar la orice încercare de a dobândi o mobilitate mai mare. Liz nu știa dacă să râdă sau să plângă de bucurie, dar își dădu seama că, de fapt, le făcea pe amândouă.

– E minunat, Danny! Alergă spre el și-l îmbrățișă strâns. Este cea mai frumoasă surpriză pe care am avut-o vreodată.

Este reușita ta, Danny! Ai văzut, ai putut învăța să mergi în cărje! Ah, Danny, sunt atât de mândră de tine!

În acel moment, Malcolm începu să cânte la pian colinde și sărbătoarea începu cu adevărat. Puțin mai târziu, când platourile aproape că se goliseră, Liz auzi deschizându-se o sticlă de șampanie și-l văzu pe Lewis, umplând paharele tuturor.

– Pentru Liz și școala ei de călărie!

– Pentru Liz, răspunseră toți în cor.

– Nu, nu sunt numai eu implicată, răspunse Liz, copleșită. Toți m-ați ajutat, de la medici la terapeuți, până la ajutoare și șoferi de ambulanță. Toți ați fost minunați, inclusiv pianistul, adăugă ea, învăluindu-l pe Malcolm într-o privire tandră, plină de recunoștință.

În mijlocul aplauzelor generale, în mintea lui Liz nu era decât un singur gând: dac-ar fi fost și Peter acolo, pentru a împărtăși cu el acele clipe de fericire. Întâlni, întâmplător, privirea lui Lewis – atât de plină de mândrie și de o lumină caldă, ca și cum i-ar fi trimis un mesaj secret. Trebuia să-i dea răspunsul...

– Priviți! Priviți! E Moș Crăciun! se auzi vocea unui copil, ce reuși să străpungă tot acel vacarm.

Spre surprinderea ei, Liz îi văzu pe Wayne și Tim trăgând după ei o sanie în care stătea zâmbind un Moș Crăciun îmbrăcat cu o pelerină roșie. Sania se opri în dreptul ei și Liz recunoscuse imediat sclipirea din ochii lui Peter.

– Tu ești... șopti ea.

– Bineînțeles, și e cald al naibii sub această barbă, șuiera el. Iar ăsta – arată spre sacul umflat pe care-l ducea în spate – e opera lui Beryl. Am aflat de petrecerea de astăzi și a ținut să dea o mână de ajutor. Însă, să-ți spun ceva: pentru nimeni altcineva n-aș fi făcut asta. Desigur, se referea la Beryl.

Apoi, Peter coborî din sanie și împărți cadouri tuturor copiilor, în uralele și țipetele de bucurie ale acestora. Imediat, de sub amabalajele festive ieșiră la iveală cadouri scumpe ce trebuie să fi costat o avere: păpuși mari, jucării teleghidate....

– Priviți! se auzi din nou vocea entuziasmată a unui copil.

– Faceți cunoștință cu Păpușăreasa! prezentă Moș Crăciun.

Cu un chip ca de zână, Beryl stătea în prag și, spre încântarea generală, începu să manevreze, cu o dexteritate surprinzătoare, marionete.

De ce trebuia să vină și să preia conducerea aici? se gândi Liz, al cărei loc fusese deja uzurpat.

– Și acum, surpriza surprizelor! anunță Beryl, răsplătită cu un ropot de aplauze la terminarea spectacolului de marionete oferit și scoase dintr-o cutie de carton un tort uriaș cu trei etaje care aproape că punea în inferioritate prăjiturile de casă pregătite de Evelyn și pe cele trimise de Helen. Îl tai eu?

– Te rog! o invită Liz, care nu-și putea reprima impresia – chiar dacă meschină – că plăcerea îi fusese stricată și petrecerea furată, deși era conștientă că n-ar fi trebuit să conteze pentru ea decât bucuria copiilor – fie această bucurie adusă și de Beryl!

– Așteptați! strigă Julie. Nu uitați vâscul.

– Unde? Unde? întrebare curioși copiii.

– Acolo, sub acea grindă. L-am aruncat în crengile pomului de Crăciun. Asta înseamnă că trebuie să sărutați pe cineva sub el, domnișoară Kennedy!

Liz îl văzu pe Lewis venind repede spre ea, dar înainte de a ajunge, silueta înaltă a lui Peter îi blocă drumul, așezându-se în fața ei. Dându-și jos pelerina roșie, o îmbrățișă strâns și-și lipi buzele de ale ei, făcând-o să vibreze de dorință și pasiune, suspendând-o undeva în afara timpului. Apoi îi dădu ușor drumul și râsetele copiilor risipiră vraja momentului în explozia lor de voie bună.

– N-a fost vâsc adevărat! se auzi Julie peste tot acel vacarm de voci și râsete. A fost o creangă din pomul de afară, legată cu o panglică roșie veche de-a mea, dar tata a spus că merge.

Suportându-i cu greu privirea intensă, Liz se chinuia zadarnic să-l înțeleagă. Își simțea obrajii arzând, pe când el părea extrem de liniștit și nepăsător. În definitiv, de ce nu? Întorcându-se, surprinse o sclipire mândră în privirea lui Beryl, înăbușită imediat de un zâmbet fals.

– Dumnezeu! Văd că trebuie să te supraveghez de acum înainte Peter, glumi ea.

– Nu fi îngrijorată, răspunse Liz, conștientă că toate privirile erau îndreptate spre ea. Nu ai nici un motiv de a te teme în ceea ce mă privește.

Sentimentul puternic de frustrare și furia aproape că-i umplură ochii de lacrimi. De ce trebuia Beryl să aibă întotdeauna totul? De ce trebuia Peter să-și bată joc de sentimentele ei, dacă pentru el totul se reducea la un simplu amuzament lipsit de orice importanță?

– Păcat că am ratat! Abia atunci îl văzu pe Lewis lângă ea, fără însă să-și dea bine seama de adâncă dezamăgire din ochii lui cenușii. Bietul Lewis – mereu alături de ea la nevoie, gata să culeagă cioburile.

Automat, Liz începu să prindă baloanele pe care Malcolm le desfăcea de unde erau prinse și le dădea copiilor, urmărită însă tot timpul de imaginea lui Peter râzând lângă Beryl, parcă de o glumă numai de ei știută.

N-aveau decât să râdă! Nu-i păsa nici de zâmbetul răutăcios al lui Beryl, nici de cruzimea cu care Peter se juca de-a dragostea. Își va trăi viața ei, alături de Lewis. Era ciudat de câte ori trebuia să-și repete lucrul acesta, ca pentru a se convinge... mai ales acum, cu gustul sărutului lui Peter pe buze.

– Se pare că petrecerea s-a terminat, spuse Lewis încet. Liz, nu ai uitat...

Mai târziu. Spre marea ei ușurare, mulți dintre invitați tocmai veniseră la ea să-și ia rămas bun.

În cele din urmă, trebui să schimbe câteva cuvinte și cu Beryl.

– Mulțumesc pentru ajutor. Copiilor le-a plăcut mult spectacolul de marionete.

Abia aștepta ca Beryl să plece; aproape că nici nu mai auzea ceea ce spunea aceasta – ceva despre Darryl, parcă.

– Trebuia să fi ajuns acum; spunea că vine după petrecere ca să mai călărească. Probabil a intervenit ceva de s-a răzgândit...

Liz nu-și dorea decât să scape și să n-o mai vadă niciodată.

În cele din urmă plecară toți, mașinile particulare formând un lung convoi în spatele celor două ambulante. Nu mai rămase decât mașina lui Peter.

– Ai făcut o petrecere grozavă și copiii au fost încântați, spuse el venind spre ea.

– Mulțumesc c-ai venit și-ai fost un Moș Crăciun atât de bun.

– Am crezut că mor de căldură deghizat așa, dar a meritat. Orice sacrificiu merită făcut când vezi bucuria pe fețele copiilor.

– A fost ideea ta?

– Da. Am găsit undeva prin casă costumul, băieții au montat sania și... am pornit. Când ne mai putem vedea, Liz?

– Nu știu, murmură ea. Ce ușor ar fi să cadă iar în vechea capcană.

– Ce-ai zice de seara aceasta?

– Nu, îmi pare rău... vine Lewis.

– Înțeleg. Privirea lui deveni imediat rece și tăioasă și orice urmă de bucurie îi dispăru de pe față. La revedere.

Liz îl privi cum pleacă fără să mai întoarcă o singură dată capul. Ea însăși era palidă, copleșită de durerea acestei despărțiri definitive. Abia cu greu își dădu seama de o oarecare agitație și, în sfârșit, auzi clar lătratul câinilor și tropot de copite. Imediat, un cal fără călăreț intră în galop în curte și se opri lângă ea.

– Red! Era plin de spumă și ud de apă de mare, iar un frâu rupt atârna în praf.

– L-a scos cineva azi? Întrebă Peter care, văzând scena, veni imediat lângă ea.

– Nu, dar...

– Te gândești și tu la ce mă gândesc eu? Darryl...

– Doar nu crezi că... Ochii i se măriră de groază.

– Nu-ți face griji; probabil o fi rămas undeva în drum spre casă. Urcă repede, să vedem dacă-l găsim.

– Stan! strigă ea, tocmai văzându-l în apropiere. Cineva l-a scos pe Red, bănuim că Darryl. Sun-o, te rog, pe Beryl și spune-i că-l aducem acasă imediat cum îl găsim.

Nici nu termină bine ce avea de spus, că mașina porni.

– Să mergem pe plajă!

După tonul grav cu care vorbea, era clar că și Peter se gândea la același lucru ca ea: dacă băiatul fusese aruncat de cal în valuri...

– Cel puțin știe să înoate. Întotdeauna a vrut să-l ducă pe Red la mare și probabil cât am fost noi ocupați cu petrecerea, a riscat și l-a luat.

– A riscat mult mai mult, în caz că e în valuri! De dimineață, am avertizat înotătorii că zona a devenit deosebit de periculoasă.

Merseră pe un drum șerpuitor care ducea spre o stâncă de pe plajă.

– Iată-l! strigă Peter, sărind din mașină și scrutând apa.

Liz văzu mai întâi marea agitată, apoi, într-o spărtură în valuri, zări capul blond al băiatului.

– Ce departe e în larg...

Urcară din nou în mașină și se-ndreptară spre clubul salvamarilor. Chiar înainte de a ajunge la clădirea cocoțată pe stânci, se auzi un elicopter deasupra lor.

Peter alerga deja spre club, când se-ntâlni cu un alt salvamar.

– E-n regulă. Am telefonat să se trimită un elicopter. Iată-l, a venit.

– Urc eu! spuse Peter care deja începuse să se îmbrace și sări imediat la bord când acesta se lăsă în jos pe nisip.

– De când l-ai observat pe Darryl în mare? întrebă Liz pe tânărul salvamar, fără însă să-și îndepărteze privirea de la elicopter.

– Am văzut o mână ridicată în semn de ajutor cu aproximativ zece minute înainte, dar atunci nu era chiar atât de departe în mare. Mi-am dat seama că e vorba de un caz dificil, așa că am chemat imediat elicopterul.

– A luat unul din caii mei și-a intrat în valuri.

– Aha, asta a fost... Dar nu văd calul; probabil că s-a dus deja acasă. Îmi închipui ce s-a întâmplat: calul trebuie să se

fi împiedicat în una din găurile adânci formate în nisip și l-a aruncat în apă; în orice caz, cu acest flux și cu vârtejurile care se formează, e cu adevărat norocos dacă mai ajunge vreodată la țarm. Din fericire, acum totul depinde de Peter și sunt sigur că, în curând, îl va scoate de acolo. Iată-l! A intrat în valuri.

Liz nu răspunse, urmărind cu răsuflarea tăiată cum Peter se scufundă; i se păru un timp nesfârșit de lung până ieși din nou la suprafață, împreună cu băiatul și, agățați de o frânghie de salvare, fură ridicați din apă.

Numai când elicopterul se îndreptă din nou spre plajă, Liz își dădu seama că nu mai era singură cu salvamarul: Beryl îl ținea strâns de braț pe Sandy, iar la mică distanță erau Evelyn și Stan, toți formând un grup tăcut.

Imediat ce elicopterul coborî pe nisip, Sandy alergă să-l ia pe Darryl și să-l transporte la mașină.

– Cum se simte, Peter? Beryl era pământie la față, cu buzele albe, așa cum Liz n-o văzuse niciodată. Crezi că va....

– Își va reveni. Acum s-ar putea să fie în stare de șoc, dar într-o zi sau două nu va mai avea nimic.

– Te vei face bine, Darryl! strigă ea izbucnind în lacrimi îmbrățișându-și fiul.

– Du-l acasă, dă-i să bea ceva cald și ține-l la căldură.

– Așa voi face. Sandy, te rog să conduci tu; nu mă simt în stare. Beryl plângea și râdea în același timp, ținându-l strâns de braț pe Sandy. Scumpul meu, ai avut dreptate. De fapt, știam că ai dreptate, dar n-am vrut să recunosc; Darryl are

nevoie de o mână fermă. Are nevoie de tine, Sandy, la fel ca și mine, înțelegi ce vreau să-ți spun...

— Știu, iubito.

Lui Liz nu-i venea să creadă ce auzea și, de fapt, nici nu înțelegea de unde era acea intimitate pe care tonul și cuvintele lor o trădau.

Beryl îl înfășură pe Darryl într-o pătură și-l așeză pe bancheta din spate, apoi se așeză lângă Sandy și continuă să vorbească tare, vrând parcă să lămurească lucrurile, indiferent dacă toți cei din jur o auzeau sau nu.

— Nu mă voi mai preface acum că sunt înnebunită după Peter și el după mine, doar ca să încerc să te fac gelos, spuse ea cu buzele tremurând de emoție. Știe și el la fel de bine ca mine că între noi totul s-a terminat cu mulți ani în urmă. De-acum, pentru mine nu vei exista decât tu, Sandy.

— Să mergem acasă, iubito.

Evelyn și Stan plecară și ei, iar elicopterul se înalță din nou în cer.

— Liz, așteaptă-mă câteva minute până mă schimb, spuse Peter și, într-adevăr, se înapoie imediat. Te conduc acasă.

— Dar, nu mergi acasă... cu ei?

— În nici un caz! Doar nu-ți închipui că mă vor lângă ei, mai ales acum. N-ai auzit-o pe Beryl? În ceea ce-l privește pe Darryl, lecția aceasta îi va folosi. Și poate că era nevoie de așa ceva pentru a lămuri lucrurile între Beryl și Sandy; într-adevăr se potrivesc grozav, dar ei i-a trebuit cam mult să se hotărască.

– La ce să se hotărască?
– Să se mărite cu Sandy! Credeam că ți-ai dat seama de mult...

– Nu...

– De fiecare dată când Sandy încerca să-i impună puțină disciplină lui Darryl, Beryl se enerva și toate planurile de căsătorie eșuau. Mai zilele trecute am primit un mesaj să merg la ea urgent pentru că luase marea hotărâre. M-a întrebat chiar dacă vreau să fiu cavaler de onoare la nunta lor. Apoi, iar s-au certat din cauza lui Darryl și planul a căzut. Beryl nu vroia să admită că face o mare greșală cedând tuturor capriciilor băiatului; a trebuit să se întâmple aproape o nenorocire pentru a-și da seama de asta. Acum totul s-a terminat cu bine pentru ei.

Liz continua să-l privească uimită, însă încet-încet, o fericire fără seamăn începea să-i readucă trupul la viață.

– Tu și Lewis...

– Bine, dar credeam că tu și Beryl...

– Spune-mi, Liz, rosti el cu vocea încărcată de emoție și strângându-i dureros brațul, spune-mi, dacă ai fi știut, ar fi fost altfel? Am auzit că urmează să te logodești cu Lewis.

– Nu! Asta nu se va mai întâmpla!

– Cum? Redevenise într-o clipă Peter pe care îl cunoscuse, plin de viață, vibrând de energie, Peter al ei. Te iubesc atât de mult...

Liz nu mai auzi restul, pentru că se scufundă cu totul în sărutul lui, un abis de senzații și extaz.

Atât de preocupati unul de celălalt, nici unul din ei nu observă mașina oprită pe o cărare chiar deasupra lor, și nici pe bărbatul ce coborî și-i privi în tăcere. Pentru o clipă, inelul pe care acesta îl ținuse strâns în mână, mai aruncă spre lume o ultimă sclipire a nestematelor sale, după care se scufundă pentru totdeauna în valuri. Lewis urcă în mașină și plecă.

– Nu te-ai putea căsători cu altcineva, Liz! Ne aparținem unul altuia din clipa în care ne-am văzut.

– Când arătam ca un șobolan murat.

– Un adorabil șobolan murat. N-am să te mai las niciodată să pleci din viața mea. Mărită-te cu mine, Liz.

– Va trebui să accepți și copiii, și caii, probabil și pe Evelyn și pe Stan.

– Poți veni oricând de la Arundel să vezi cum merg lucrurile la tine. Stan și Evelyn vor avea grijă de toate în absența ta.

– Minunat, pentru că n-aș putea să renunț tocmai acum la centrul de călărie; dar am nevoie de cineva cu care să împărtășesc bucuria de a-l fi realizat, cineva care să mă înțeleagă. Domnul X nu va ști niciodată că nu mai este cea mai importantă persoană din viața mea.

– În locul tău, n-aș fi atât de sigur.

Văzându-i zâmbetul enigmatic, Liz avu brusc o revelație.

– Tu ai fost acela....

– Te deranjează? râse el și-i alungă din nou orice gând din minte cu sărutul lui.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama! De aceea cecurile veneau întotdeauna prin avocat și nu primeam nici un răspuns la scrisorile mele de mulțumire. N-am crezut niciodată că te interesa...

– Sigur că mă interesa, ca de altfel tot ce e legat de fata pe care o iubesc.

Iubire. Inima lui Liz era un amalgam fierbinte de senzații. Era ca și cum se întorcea acasă după mult timp. De-acum începea marea aventură a vieții ei, dar nu avea să mai fie singură niciodată. Ei doi, aveau să fie mereu împreună – ea și Peter.

Sfârșit